

องค์ 1: เปลวเพลิงแห่งจุดเริ่มต้น

บทที่ 1: แสงยามเช้าในลูเมีย

ย่อหน้า 1

ในสมัยบรรพกาลอันมืดมิด เมื่อพิภพทั้งผองยังคร่ำครวญด้วยสงครามแห่งชะตานิรันดร์ อันสิ้นสะเทือนทั้งพื้นดินและนภา กาศ แสงแห่งดวงตะวันถูกกลืนหายด้วยควันดำและเถ้าธุลีจากสมรภูมิที่มีเสียงสงบ silentium แม้มติเลียดนาผู้ทรงพลังยิ่งกว่าผู้ใดในพงศาวดารแห่งมนุษยชาติ ยืนตระหง่านประจักษ์คอยแห่งแสงท่ามกลางกองทัพอ้อมเวทนับหมื่นดวงวิญญาณ—กองพลอันยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ ซึ่งรวบรวมเหล่านักรบแห่งเวทมนตร์จากทุกแดนดิน นางสวมอาภรณ์สีดำปกคลุมด้วยด้ายเงิน ดวงดวงดาราบนใบหน้าในราตรีอันมืดมิด ดวงตาสีเงินของนางลุกโพล่งดังเปลวเพลิงแห่งความหวัง ขณะที่ลมร้อนจากเพลิงนรกพัดพาผมน้ำตาลเข้มให้โบกสะบัดราวธงชัยในยามศึก

“โอ้ พี่น้องแห่งแสงทั้งหลาย!” ลิเลียนากู่ก้องด้วยน้ำเสียงประจุกสายฟ้าฟาด “บัดนี้คือสมัยแห่งการทดสอบอันยิ่งใหญ่! ความมืดมิอาจกลืนกินจิตวิญญาณของผู้กล้าได้ จงยืนหยัดเคียงข้าเถิด เพื่อวันข้างหน้าจะยังคงมีแสงสว่าง!” ถ้อยคำของนางดังก้องเหนือเสียงคำรามของเหล่ามารนับแสน ซึ่งแผ่เงาดำมืดบดบังท้องนภา ดาบศักดิ์สิทธิ์ในกำมือขวาของนางเปล่งแสงเจิดจ้าดุจดวงตะวันยามเที่ยงวัน ขณะที่คาแห่งเวทในมือซ้ายปลดปล่อยพายุสายฟ้าสีทอง พุ่งเข้าใส่จอมมารตนแรกในเจ็ดตน—อสูรสูงตระหง่าน กรงเล็บยาวดุจหอกเหล็ก ดวงตาแดงฉานประจุกโลหิตที่เดือดพล่าน

“ลิเลียนาเอ๋ย! เจ้าจะถึงขาดด้วยความโง่เขลาของเจ้า!” จอมมารตนนั้นทวาดกลับ เสียงของมันหัมลึกดังแผ่นดินไหว “มนุษย์อันต่ำต้อยจักมีอาจต้านทานพลังแห่งเราได้นาน! จงยอมจำนน และมอบวิญญาณของเจ้าแด่ความมืดนิรันดร์!” กรงเล็บมืมหิมะของมันทวัดลงมาด้วยพลังที่ฉีกอากาศให้แตกกระจาย แต่ลิเลียนายกคทาขึ้นด้วยความมองอาจ เกราะแสงสีน้ำเงินเข้มผุดขึ้นจากปลายคทา ดุจกำแพงแห่งดวงดารา สกัดการโจมตีนั้นไว้ได้ในเสี้ยววินาที นางหันมองเหล่านักรบที่เริ่มล้มลงภายใต้เงื้อมมือของอสูรกายนับไม่ถ้วน ดวงตาของนางฉายแววเด็ดเดี่ยว “ข้าจะมิยอมให้เกียรติของเราต้องมัวหมอง!” นางกล่าวด้วยน้ำเสียงที่มั่นคง “แม้ต้องสละลมหายใจสุดท้าย ข้าจะยืนหยัดเพื่อพิภพนี้!”

ท่ามกลางสมรภูมิที่ลุกโชนดุจวันแห่งการล่มสลาย เสียงร้องแห่งเกียรติยศของเหล่านักรบดังก้องกังวาน หุบเขากว้างใหญ่ราวฉนวนและแตกสลายจากพลังที่ปะทะกันอย่างไม่หยุดยั้ง ลิเลียนายังคงยืนตระหง่าน มีหวนเกรง แม้ร่างของนางจะเต็มไปด้วยบาดแผลจากเพลิงนรกและกรงเล็บอันโหดร้าย “ข้าจะสู้จนกว่าดวงดาวจะมอดดับ!” นางกระซิบแผ่วกับตนเอง ขณะที่เงามืดของจอมมารทั้งเจ็ดเคลื่อนเข้ามาใกล้ยิ่งขึ้น

ย่อหน้า 2

การรบอันยาวนานดำเนินไปนับศตวรรษแห่งความทุกข์ทรมานและความสูญเสีย ทัพจอมเวทของลิเลียนาค่อย ๆ ล้มลงทีละคน ดังใบไม้ที่ร่วงหล่นในลมหนาวแห่งฤดูใบไม้ผลิอันมืดมิด จนในที่สุด เหลือเพียงนางผู้เดียว ยืนตระหง่านท่ามกลางซากศพของพี่น้องร่วมสาบานและเถ้าธุลีที่ลอยคลอเคลุ้ง ดวงตาสีเงินของนางยังคงลุกโพล่งด้วยไฟแห่งความมุ่งมั่นอันมิเคยมอดดับ ท้องนภาถูกย้อมด้วยเพลิงสีแดงฉานและควันหนาที่ยากจะมองเห็นทะลุ ราวกับม่านแห่งความตายได้กลืนกลืนปกคลุมพิภพทั้งผอง ลิเลียนายกคทาศักดิ์สิทธิ์ขึ้นด้วยสองมือที่สั่นเทา มีใช้จากความกลัว หากแต่จากความเหนื่อยล้าที่กัดกินร่างกายอันบอบช้ำของนาง

“โอ้ จอมมารทั้งเจ็ดแห่งความมืด!” นางตะโกนก้องด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมด้วยพลัง แม้ลมหายใจของนางจะขาดเป็นช่วง “เจ้าจะมีอาจดูดซับพลังความสิ้นหวังได้! แม้ข้าจะยืนอยู่ผู้เดียว แสงแห่งเกียรติยศยังคงสว่างไสวในจิตวิญญาณข้า!”

เหล่าจอมมารทั้งเจ็ดคำรามตอบกลับ เสียงของพวกมันประสานกันดังพายุที่โหมกระหน่ำ หุบเขาสั่นสะเทือนและพื้นดินร้าวฉานจากพลังอันมหาศาล “เจ้าจะยืนหยัดได้อีกสักเพียงใด ลิเลียนา?” จอมมารคนที่สอง ผู้มีร่างกายสูงตระหง่านราวภูผาและเขาสีดำโค้งงอตั้งเคียว ตะโกนด้วยน้ำเสียงที่หยาดเยิ้มด้วยความเย้ยหยัน “พี่น้องของเจ้าล้มตายสิ้นแล้ว! จงยอมจำนนเถิด และความเจ็บปวดของเจ้าจะได้จบสิ้น!”

ลิเลียนามีได้ตอบด้วยถ้อยคำในทันใด นางพาดดาบลงไปยังพื้นดินด้วยพลังทั้งหมดที่เหลืออยู่ แสงสีทองเจิดจ้าพุ่งออกจากใบดาบ ฉีกแนวอสุรกายที่รุ่มลุ่มนางให้แตกกระจายราวใบไม้แห้งในพายุ “ข้าจะมิยอมให้เจ้าได้ยื่นคำยอมจำนนจากปากข้า!” นางตะโกนกลับ น้ำเสียงของนางดังก้องเหนือเสียงกรีดร้องของเหล่ามาร “ตราบใดที่ลมหายใจยังคงอยู่ในร่างนี้ ข้าจะสู้เพื่อพิภพที่เจ้ามีอาชญา!” ร่างของนางเต็มไปด้วยบาดแผล เลือดไหลหยดลงจากแขนและใบหน้า เปื้อนชุดคลุมสีดำให้กลายเป็นสีแดงเข้ม ทว่านางมิเคยถอยแม้เพียงก้าวเดียว คทาในมือซ้ายของนางยกขึ้นอีกครั้ง ปลดปล่อยพายุสายฟ้าที่พุ่งเข้าใส่จอมมารคนที่สอง แม้พลังนั้นจะอ่อนแรงลงจากความเหนื่อยล้า แต่มันยังคงเผาไหม้ผิวนอกอสุรที่กรูเข้ามาให้มอดไหม้

“ดูเถิด ความดีร้ายของมนุษย์ผู้นี้!” จอมมารคนที่สาม ผู้มีปีกสีดำสนิทและเปลวเพลิงลุกท่วมร่าง กล่าวด้วยน้ำเสียงที่แฝงด้วยความโกรธเกรี้ยว “นางมิรู้จักยอมแพ้ แม้ชะตาจะถูกกำหนดไว้แล้ว!” มนียกรงเล็บขึ้น ปลดปล่อยคลื่นเพลิงสีดำที่พุ่งเข้าหาลิเลียนา นางยกเกราะแสงขึ้นป้องกันได้ทันเวลา แต่แรงปะทะนั้นผลักดันนางให้ถอยหลังไปหลายก้าว “ข้าจะสู้จนกว่าพลังสุดท้ายจะหมดสิ้น!” ลิเลียนากล่าวตอบ น้ำเสียงของนางมั่นคงดังหินผา ขณะที่นางก้าวกลับไปยืนในท่าเดิม ดวงตาคู่เงินจ้องมองเหล่าจอมมารด้วยความท้าทาย

ย่อหน้า 3

เมื่อถึงจุดแห่งความสิ้นหวังอันมืดมิดสุดหยั่งถึง ลิเลียนายืนนิ่งท่ามกลางสมรภูมิที่โอบล้อมด้วยซากศพและเพลิงนรก นางมองเห็นเงาของจอมมารทั้งเจ็ดเคลื่อนเข้ามาใกล้ ดังฝูงหมาป่าที่ล้อมเหยื่ออันอ่อนล้า ร่างของนางเต็มไปด้วยบาดแผล เลือดหยดลงสู่พื้นดินที่แตกกระแหง ขาทั้งสองสั่นเทา แต่ดวงตาสีเงินยังคงลุกโพล้งดังดวงดาราที่ท้าทายความมืด นางตัดสินใจในวินาทีนั้นด้วยใจอันเด็ดเดี่ยว เพื่อปกป้องมวลมนุษย์ที่เหลืออยู่ในพิภพนี้ นางยกดาบศักดิ์สิทธิ์และคทาแห่งเวทขึ้นสูง อักขระเวทย์โบราณลอยขึ้นรอบกายนาง ดุจดวงดารานับพันที่ส่องแสงในราตรีอันไร้แสงจันทร์

“โอ พี่น้องที่ล่วงลับไปแล้ว!” ลิเลียนากล่าวด้วยน้ำเสียงที่สั่นสะท้าน มีใจจากความกลัว หากแต่จากพลังที่เริ่มต้นขึ้นในวิญญาณของนาง “ข้าขออัญเชิญจิตวิญญาณของท่านทั้งหลาย มาร่วมกับข้าในวาระสุดท้ายนี้เถิด!” นางสูดลมหายใจลึก ปลดปล่อยพลังทั้งหมดในร่างกาย จนวิญญาณของนางเรืองรองดังดวงตะวันยามรุ่งอรุณ แสงสีทองขนาดมหึมาพุ่งออกจากนาง ราวคลื่นแห่งความศักดิ์สิทธิ์ที่แผ่ออกไปทั่วพิภพ “ข้าจะมิยอมให้ความมืดครอบครองโลกนี้!” นางตะโกนก้อง ขณะที่แสงนั้นเจิดจ้าพุ่งขึ้นสู่ท้องนภา ปกคลุมทุกสรรพสิ่งในอ้อมกอดแห่งความหวัง

“มนุษย์ผู้นี้บังอาจ!” จอมมารคนที่สี่ ผู้มีร่างกายเป็นเงามืดสนิทและเสียงดังสายลมแห่งความตาย ร้องคำรามด้วยความกราดเกรี้ยว “นางคิดจะทำลายเราด้วยพลังสุดท้ายนั้นหรือ? จงหยุดยั้งนางเสีย!” เหล่าจอมมารทั้งเจ็ดพุ่งเข้าใส่ลิเลียนาด้วยพลังแห่งความมืด กรงเล็บ เพลิงนรก และคลื่นพลังอันเย็นยะเยือกพุ่งเข้ามาราวพายุที่โหมกระหน่ำ แต่ลิเลียนามิหวั่นไหว นางยิ้มบาง ๆ ด้วยความสงบ “ข้าจะสละชีวิตนี้ เพื่อผนึกเจ้าไว้ชั่วนิรันดร์!” นางกล่าวด้วยน้ำเสียงที่มั่นคง ขณะที่แสงสีทองขยายวงกว้างขึ้นเรื่อย ๆ

และในวินาทีสุดท้าย แสงนั้นกลายเป็นปรากฏการณ์ยิ่งใหญ่ ดุจกำแพงแห่งดวงดาวที่แยกพิภพออกเป็นแปดส่วน จอม

มารทั้งเจ็ดคำรามด้วยความโกรธเกรี้ยวขณะถูกดูดเข้าไปในหุบเขาคำสาปอันเย็นเยือก “ลิเลียนา! เจ้าจะต้องชดใช้!” เสียงของจอมมารตนที่เจ็ด ผู้มีร่างกายลุกโชติด้วยเพลิงสีดำ ตะโกนออกมาด้วยความเคียดแค้น ก่อนที่ร่างของมันจะหายไปในเกมิตพร้อมกองทัพอันแห่งความมืด ลิเลียนาคุกเข่าลงพื้น มองแสงสุดท้ายที่แผ่ออกไปด้วยดวงตาที่พรั่นเลือน “ขอให้มนุษยชาติได้อยู่อาศัยต่อไป...” นางกระซิบแผ่ว ก่อนที่ลมหายใจของนางจะดับสูญ ทั้งเขตแดนแห่งแสงไว้เป็นมรดกแก่อนุชนรุ่นหลัง

ย่อหน้า 4

หนึ่งในเขตแดนแห่งแสงที่ลิเลียนาทิ้งไว้มีชื่อว่า “ลูเมีย” เมืองเล็ก ๆ ที่โอบล้อมด้วยทุ่งหญ้าสีเขียวขจีและท้องฟ้าสีครามใสราวกับอัญมณีที่เจียรไนมาอย่างดี เช้าวันหนึ่งที่อากาศเย็นสบาย เซ็น (Zane) เด็กหนุ่มผมน้ำตาลเข้มยุ่ง ๆ เดินออกจากบ้านไม้เก่า ๆ ของเขาด้วยท่าทีสบาย ๆ เหมือนคนที่เพิ่งตื่นนอนแล้วยังงัวเงียอยู่ ค้อนตีเหล็กในมือเขาหนักอึ้ง แต่เขาก็ส่ายมันไว้ที่ไหล่เหมือนมันเป็นแค่ไม้กวาดธรรมดา ๆ ขณะที่เขาเดินไปยังโรงตีเหล็ก เสียงค้อนกระทบเหล็กแดงร้อนดัง “ติ๊ง! ติ๊ง!” สะเก็ดไฟกระเด็นออกมาเหมือนดวงดาวเล็ก ๆ ที่หลุดจากท้องฟ้า

“เซ็น! นายยังตีเหล็กอยู่อีกหรือ? ไม่เบื่อบ้างหรือ?” เสียงใส ๆ ดังมาจากข้างหลัง เป็นลูน่า (Luna) เพื่อนวัยเด็กของเขา เธอยืนอยู่หน้าประตูโบสถ์ประจำหมู่บ้าน ชุดคลุมสีขาวของนักบวชโบกสะบัดเบา ๆ ตามสายลม ผมยาวสีทองอ่อนของเธอปลิวไสวเหมือนแสงแดดยามเช้า ลูน่ากำลังใช้เวทมนตร์รักษาให้ชายชราที่นั่งพิงกำแพงโบสถ์อยู่ เซ็นหันไปมองเธอแล้วยิ้มกว้างจนเห็นฟัน “เปื้อ? ถ้าฉันเบื่อแล้วเธอจะไปหาคนแซวที่ไหนล่ะ ลูน่า? ชีวิตเธอต้องเหงาแย่แน่ ๆ!” เขาตอบกลับด้วยน้ำเสียงขี้เล่น แล้วยกค้อนขึ้นตีเหล็กต่อไปราวกับจะโชว์ให้เธอดู

ลูน่าหัวเราะเบา ๆ มือหนึ่งยังคงปล่อยแสงสีเขียวอ่อน ๆ ไปที่แผลของชายชรา “ก็จริงอยู่นะ ถ้าไม่มีนาย ฉันคงต้องไปแสวงหาลมแสวแดดแทน คงน่าสงสารตัวเองแย่” เธอพูดพลางยิ้มหวาน ชายชราที่ได้รับการรักษามองทั้งคู่แล้วพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงแหบ ๆ “เด็กสมัยนี้ช่างร่าเริงดีแท้ ข้าจำได้สมัยหนุ่ม ๆ ข้าก็เคยแสวสาว ๆ แบบนี้เหมือนกัน” เซ็นหัวเราะลั่น “เห็นมั๊ยล่ะ ลูน่า! แม้แต่คุณลุงยังบอกว่าฉันเจ๋ง!” เขายึดอกอย่างภูมิใจ แต่ลูน่ากลับกลอกตา “เจ๋งอะไรกัน นายมันแค่ตัวป่วนประจำหมู่บ้านต่างหาก!”

ทั้งสองหัวเราะกันกลบเสียงค้อนตีเหล็ก ความผูกพันของเซ็นและลูน่าดูอบอุ่นเหมือนแสงตะวันยามเช้าที่สาดลงมาในลูเมียวันนั้น เซ็นหยุดตีเหล็กชั่วคราว หันไปมองลูน่าที่กำลังเก็บสมุนไพรจากตะกร้าใส่กระเปาะเล็ก ๆ “ว่าแต่ เธอไม่เห็นอยู่บ้างหรือ? วิ่งไปวิ่งมารักษาคนทั้งวันแบบนี้?” เขาถามด้วยน้ำเสียงที่แฝงความเป็นห่วงนิด ๆ ลูน่ายิ้มอ่อน “เหนื่อยสิ แต่ถ้าฉันหยุด แล้วใครจะดูแลคนที่นั่นล่ะ? นายตีดาบเก่งก็จริง แต่รักษาคคนไม่เป็นสักหน่อย!” เซ็นยกมือเกาหัว “เออจริงของเธอ ฉันยอมแพ้ละกัน!” เขายอมรับแบบขำ ๆ ก่อนจะกลับไปตีเหล็กต่อ ความสงบของเช้าวันนั้นในลูเมียช่างน่าจดจำ—อย่างน้อยก็ในตอนนั้น

ย่อหน้า 5 6 7

เซ็นหยุดค้อนในมือชั่วคราว วางมันพิงกำแพงโรงตีเหล็ก แล้วมองเงาสะทอนของตัวเองบนแผ่นเหล็กเงาแวบที่เพิ่งตีเสร็จ ร่างของเขาแข็งแรงสมส่วนจากงานตีเหล็กมาหลายปี ผิวสีแทนอ่อน ๆ จากแดดยามเช้า ผมน้ำตาลเข้มยุ่งเหยิงตกลงมาปรกหน้าผากเหมือนคนที่ไม่เคยหวี ดวงตาสีน้ำตาลเข้มมีประกายชุกชุนปนความมุ่งมั่น ใบหน้าเหลี่ยมคมแต่ยังดูอ่อนเยาว์ และที่ต้นคอของเขามีปานรูปดาวเล็ก ๆ ซึ่งมองเห็นได้เมื่อลมพัดเสื้อผ้าฝ้ายสีเทาให้เลื่อนลง “เฮ้ย นี่หน้าฉันหล่อขึ้นหรือเปล่าล่ะ?” เขาพูดกับตัวเองเบา ๆ พร้อมยิ้มให้เงาสะทอน ก่อนจะไถ่ยืนเสียงฝีเท้าเบา ๆ ของลูน่าที่เดินมา

พร้อมตะกร้าสมุนไพร ร่างของเธออบอบบางแต่สง่างามราวต้นหลิว ผิวขาวนวลดั่งแสงจันทร์ ผมยาวสีทองอ่อนปลิวไสวตามลมเช้า ดวงตาสีมรกตเปล่งประกายอบอุ่นและเมตตา ใบหน้าหวานละมุนมาพร้อมรอยยิ้มที่ทำให้คนรู้สึกดี เธอสวมชุดคลุมสีขาวของนักบวชประจำหมู่บ้าน ประดับผ้าคาดเอวสีฟ้าอ่อน “เซ็น! นายจะตีเหล็กทั้งวันหรือไง? มาช่วยฉันยกตะกร้าหน่อยสิ!” เธอตะโกนข้ามมาด้วยน้ำเสียงขี้เล่นปนสั่ง

เซ็นหันขวับไปมองเธอ แล้วทำหน้าไม่พอใจ “เฮ้ย ลูน่า! ฉันนี่ช่างตีเหล็กนะ ไม่ใช่คนรับใช้เธอสักหน่อย!” เขาตะโกนกลับ แต่ก็เดินไปหาเธอด้วยรอยยิ้มช้า ๆ พอมาถึง เขามองตะกร้าสมุนไพรแล้วบ่นทันที “อะไรเนี่ย เธอจะให้ฉันยกของหนักขนาดนี้หรือ? ฉันเพิ่งตีเหล็กมาเหนื่อย ๆ นะ!” ลูน่ายิ้มหวาน “โห นายนี้ใจดีเกินคาดเลยนะ! ฉันจะจดไว้ในใจเลยว่า ‘เซ็น ช่างตีเหล็กผู้ยิ่งใหญ่ กลายเป็นคนยกของให้ลูน่า!’” เธอแซวแบบไม่ยอมกัน เซ็นกลอกตา “จดไปเลยสิ! แต่ถ้าฉันล้มตายเพราะตะกร้าเนี่ย เธอต้องรับผิดชอบชีวิตฉันด้วยนะ!” เขาตอบติดตลก แล้วสะพายตะกร้าขึ้นไหล่ ลูน่าหัวเราะคิกคัก “รับผิดชอบหรือ? ได้สิ ฉันจะร่ายเวทรักษาให้ฟรี ๆ เลย แต่ถ้านายตายจริง ๆ ฉันคงต้องหาช่างตีเหล็กคนใหม่—ที่ไม่ขี้บ่นเท่านั้น!” เธอพูดพลางเดินนำไปที่โบสถ์ เซ็นตามไปพร้อมบ่น “เฮ้อ ขี้บ่นที่ไหนกัน ฉันนะสุดยอดช่างตีเหล็กต่างหาก!”

ทั้งสองเดินมาถึงโบสถ์ ลูน่าหยิบผ้าสะอาดจากชั้น แล้วหันมาถามลอย ๆ “ว่าแต่ นายเคยเบียดตีดาบบ้างไหม? ทำอยู่ทุกวันแบบนี้ไม่เห็นเหนื่อยหรือ?” เซ็นยิ้มกว้าง “เบียด? ไม่มีทาง! ตีดาบนี่คือชีวิตฉันเลย ดาบที่ฉันตีแต่ละเล่มนะสุดยอดทั้งนั้น ผู้ใหญ่บ้านธอร์นจะมาบังคับให้ฉันไปเป็นนักรบยังงั้นก็ไม่น่าสนใจหรอก” เขาพูดพลางทำท่าตีเหล็กในอากาศ ลูน่ามองด้วยสายตาช้า ๆ “โห นายนี้รักดาบจริง ๆ เลยนะ! แต่ฉันว่าถ้าธอร์นได้ยิน เขาคงบ่นอีกว่า ‘เซ็นเอ๊ย ฝีมือตีขนาดนี้ไปเป็นนักรบเถอะ!’” เธอเลียนน้ำเสียงทุ่ม ๆ ของธอร์นได้เหมือนเป๊ะ เซ็นหัวเราะลั่น “เฮ้ย อย่าทำเสียงแบบนั้นสิ! ฉันนะแค่ตีดาบก็พอแล้ว วิ่งไปฟันมอนสเตอร์นะไม่ใช่สไตล์ฉันเลย!” ลูน่ากำลังจะแซวต่อ แต่จู่ ๆ เสียงฝีเท้าคันทันเคียดขึ้นจากในโบสถ์ อาคิซอปเอเลียส (Archbishop Elias) ชายชราผมขาวโพลน เดินออกมาด้วยท่วงท่าสงบ ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยย่นแห่งกาลเวลา ดวงตาสีเทาเหมือนแววปราดเปรื่องและเมตตา ร่างสูงผอมในชุดคลุมสีเทาเข้มปักลายดวงดาวดูน่าเกรงขาม “สวัสดี ลูน่า เซ็น ข้าดูทั้งสองคนจากในโบสถ์อยู่นะ ร่าเริงกันดีจริง ๆ” เขาพูดด้วยน้ำเสียงนุ่ม ๆ พร้อมรอยยิ้มอ่อนโยน

ผมจะเสริมย่อหน้านี้ตามที่คุณขอ โดยเพิ่มคำอธิบายว่าเอเลียสเป็นผู้ดูแลโบสถ์และบ้านเด็กกำพร้า และระบุว่าเซ็นกับลูน่าเป็นเด็กกำพร้าที่เขาเลี้ยงดูมา ผมจะรักษาโทนอบอุ่นและสนุกสนานตามฉบับเดิมไว้ พร้อมใส่รายละเอียดให้เนียนไปกับบทสนทนาและบรรยากาศ นี่คือผลลัพธ์:

ลูน่าก้มศีรษะให้ท่านทันที “สวัสดีค่ะ ท่านเอเลียส! ข้าทำตามที่ท่านสอนมาเลยนะคะ ดูแลคนเจ็บไม่ให้ขาดตกบกพร่องเลย!” เธอพูดด้วยน้ำเสียงเคารพเต็มเปี่ยม ดวงตาสีเงินฉายแววภาคภูมิใจราวกับเด็กที่อยากให้อ่านใจความสำเร็จของตน เซ็นวางตะกร้าผักที่แบกมาจากสวนลงบนพื้นไม้ของโบสถ์ แล้วยกมือเกาหัวอย่างเก้อ ๆ “เอ่อ สวัสดีครับท่าน ผมก็... ช่วยลูน่าตามที่เห็นนี่แหละครับ!” เขาพูดตะกุกตะกัก น้ำเสียงเจือความเขินอายที่ไม่ชินกับการทักทายผู้ใหญ่ เอเลียส อาคิซอปผู้ดูแลโบสถ์และบ้านเด็กกำพร้ามานานหลายทศวรรษ หัวเราะเบา ๆ เสียงของเขาตังก้องนุ่มในโบสถ์เก่า “ดีมาก ลูกทั้งสอง ข้าเห็นเจ้ายกตะกร้ามานะด้วย เซ็น ข้าภูมิใจในความขยันของเจ้า”

เซ็นยิ้มกว้างจนตาหยี “เฮ้ย ท่านชมแบบนี้ ผมเขินนะครับ!” เขาพูดพร้อมยกมือป้องหน้า ลูน่าหันมามองเขาด้วยสายตาขี้เล่น ก่อนแซวต่อทันที “เขินอะไรกัน นายนะขยันเฉพาะตอนถูกฉันสั่งเท่านั้นแหละ! ถ้าท่านเอเลียสไม่บอกให้ไปเก็บผัก คงนอนขี้เกียจอยู่ในบ้านเด็กกำพร้าตั้งนานแล้ว!” เซ็นหันไปทำหน้าที่บั้งใส่เธอทันที “เฮ้! อย่าทำลายโมเมนต์ที่ท่านชมฉันสิ!” เขาโวยวาย แต่ลูน่ากลับหัวเราะคิกคัก เอเลียสยิ้มมองทั้งคู่ด้วยสายตาอบอุ่น ชายชราผู้เป็นทั้ง

ผู้นำของหมู่บ้านและพ่อของเหล่าเด็กกำพร้าอย่างเซ็นและลูน่า ซึ่งเขาเก็บมาเลี้ยงตั้งแต่ยังแบเบาะในบ้านเด็กกำพร้าที่ติดกับโบสถ์แห่งนี้ ความรักและความหวังใจจากใจของเขาฝังลึกในตัวเด็กทั้งสองที่เติบโตมาภายใต้การดูแลของเขา ความอบอุ่นนั้นแผ่ออกมาในเช้าวันนั้น ขณะที่เสียงหัวเราะของเซ็นและลูน่ายังดังก้องอยู่ในโบสถ์เก่าแก่ สะท้อนกับแสงแดดยามเช้าที่ลอดผ่านหน้าต่าง

ย่อหน้า 8 9 10

ลูน่ารีบวิ่งออกจากโบสถ์ทันทีที่ได้ยินเสียงร้องโหยหวนดังแว่วจากด้านนอก หัวใจเธอเต้นแรงราวกลองศึก เธอผลักประตูไม้หนัก ๆ ออกไปด้วยสองมือ แล้วสายตาก็เบิกกว้างเมื่อเห็นภาพตรงหน้า “ท่านธอร์น! เกิดอะไรขึ้นคะ?” เธอตะโกนด้วยน้ำเสียงฉับไวที่เจือความตื่นตระหนก ชายร่างใหญ่ในชุดเกราะผู้พำนอนแน่วนิ่งอยู่ในอ้อมแขนของธอร์น เลือดแดงฉานไหลย้อยจากบาดแผลฉกรรจ์ที่ไหล่ของเขา ลูน่าคุกเข่าลงข้างชายคนนั้นทันที “เอาเขามาที่โบสถ์เดี๋ยวนี้เลย!” เธอสั่ง ก่อนหันไปตะโกนเข้าไปในโบสถ์ด้วยน้ำเสียงที่ดังก้อง “ท่านเอเลียส! ข้าต้องการความช่วยเหลือค่ะ!” แสงสีทองอ่อน ๆ จากโคมไฟในโบสถ์สาดส่องออกมาเป็นลำ สะท้อนกับหยดเลือดที่หยดลงพื้น

ธอร์น ผู้ใหญ่บ้านร่างกำยำ วางสายเจ็บลงที่พื้นหน้าประตูโบสถ์อย่างระมัดระวัง หายใจหอบหนักราวกับเพิ่งวิ่งฝ่าพายุมา เขาเช็ดเหงื่อที่ผุดพราวบนหน้าผากด้วยหลังมือ แล้วพูดด้วยน้ำเสียงสั้น ๆ “ข้าพบเขาที่ชายป่า...ใกล้แนวบาเรียทางทิศใต้” เขาหยุดหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนจะพูดต่อ “บาเรียป้องกันหมู่บ้านเริ่มอ่อนลงแล้ว ลูน่า อสูรเริ่มบุกเข้ามาได้!” ดวงตาของเขาฉายแววหวาดกลัวที่หาได้ยากในชายที่เคยผ่านศึกมานับครั้งไม่ถ้วน “มันไม่ใช่สูตรธรรมดา...ชายคนนี้ถูกกรงเล็บฉีกจนเกราะแทบละลาย ข้าต้องลากเขาออกมาก่อนที่มันจะตามมา” เขาชี้ไปที่บาดแผลของชายเจ็บ ซึ่งมีรอยไหม้สีดำรอบขอบราวถูกไฟเผาไหม้

ลูน่าก้มลงตรวจบาดแผลของชายเจ็บ มือของเธอสั่นเล็กน้อยขณะสัมผัสเลือดที่ยังอุ่น “ถ้าบาเรียมีช่องโหว่จริง...” เธอพิมพ์้า ก่อนเงยหน้าขึ้นมองธอร์น “ท่านเห็นอสูรตัวนั้นชัด ๆ หรือไม่คะ? มันยังอยู่ที่นั่นหรือเปล่า?” ธอร์นส่ายหัวช้า ๆ “ข้าไม่แน่ใจ ข้าต้องรีบพาเขาออกมาก่อน แต่ถ้ามันตามรอยเลือดมาได้ล่ะก็...” เขาหยุดพูด หันไปมองป่ามืดที่ทอดยาวอยู่นอกหมู่บ้าน เสียงลมพัดผ่านใบไม้ดังแว่ว ๆ ราวกับมีบางสิ่งเคลื่อนไหวอยู่ในเงามืดนั้น ลูน่ากัดริมฝีปากแน่น ดวงตาสีเงินของเธอฉายแววเด็ดเดี่ยว “เราต้องเตรียมพร้อม ท่านเอเลียสจะรู้วิธีจัดการกับเรื่องนี้” เธอพูด ขณะที่เงาร่างสูงของเอเลียสเริ่มปรากฏที่ประตูโบสถ์ แสงจากไม้เท้าของเขาส่องสว่างราวดวงตะวันยามค่ำคืน

อาคิซอปเอเลียส เดินออกจากโบสถ์ด้วยท่วงท่าสงบแต่หนักแน่น ชายชราผมขาวโพลนในชุดคลุมสีเทาเข้มปักลายดวงดาวดูน่าเกรงขาม ดวงตาสีเทาที่มีแววปราดเปรื่องและเมตตา ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยย่นแห่งกาลเวลา แต่ร่างกายสูงผอมของเขายังคงแผ่ออร่านักรบผู้ยิ่งใหญ่ในอดีต “ธอร์น เจ้าพูดความจริงหรือ?” เขาถามด้วยน้ำเสียงนุ่มแต่ทรงพลัง ธอร์นก้มศีรษะ “จริงทุกประการครับท่าน! ข้าต่อสู้กับอสูรตัวหนึ่งมา มันแข็งแกร่งเกินกว่าที่ข้าจะรับมือได้นาน!” เอเลียสมองชายเจ็บแล้วพยักหน้า “ลูน่า เริ่มร่ายเวทรักษาเดี๋ยวนี้ ข้าจะช่วยเจ้าเอง” เขาสั่ง ลูน่าตอบทันที “ค่ะ ท่าน!” เซ็นยืนมองตาค้าง...

ย่อหน้า 11

เมื่อแสงตะวันจางลงขอบฟ้า เซ็นวางค้อนตีเหล็กลงข้างทั้งด้วยความเหนื่อยล้าแต่พอใจ ลูน่าพับผ้าคลุมนักบวชลงในตะกร้าสมุนไพรอย่างเรียบร้อย ทั้งสองเดินเคียงกันไปยังบ้านเด็กกำพร้า เงาของทั้งคู่ทอดยาวบนทางเดินหิน ลูน่าเปลือยปดผมทองที่ปลิวมาปรกหน้า เซ็นแอบมองเธอแล้วยิ้มในใจ บ้านไม้เก่าหลังนั้นคือที่พักพิงของทั้งสองตั้งแต่พ่อแม่เสีย

ชีวิตในการต่อสู้กับอสูรเมื่อนานมาแล้ว หน้าประตู อาคิชิบิชิเอเลียส (Archbishop Elias) ยืนรออยู่ ร่างสูงในชุดคลุม สีเทาเข้มปักลายดวงดาวดูน่าเกรงขาม ไม่ทำสักร่างกายโบราณในมือสั้นเล็กน้อยจากอายุที่มากขึ้น ดวงตาสีเทาเต็มไปด้วยความเมตตาและรอยยิ้มแห่งกาลเวลา “กลับมาแล้วหรือ ลูกทั้งสอง” เขาพูดด้วยน้ำเสียงทุ้มนุ่มราวสายลมเย็น

เด็ก ๆ วิ่งต้อนรับทันที ลียา (Lia) สาวน้อยผมแดงจับชายผ้าของลุงแล้วตะโกน “พี่ลุง! วันนี้มีซูปใหม่คะ?!” ไค (Kai) เด็กชายตาดำซุกซนวิ่งชนขาเซ็นเต็มแรง “พี่เซ็น! วันนี้ตีดาบได้กี่เล่มเนี่ย?!” เซ็นหัวเราะลั่น “เฮ้ย ไค! ระวังข้าจะจับเจ้าลงทั้งทีเป็นดาบซะเลย!” เขาแกล้งขู่ ส่วนมิรา (Mira) กับเอเดน (Eden) ช่วยกันถือตะกร้าสมุนไพรด้วยรอยยิ้ม เขิน ๆ ลุงนำจุดไฟในเตา เซ็นตักน้ำทำซูป กลิ่นหอมของผักและเนื้ออบอวลไปทั่ว ลุงนำมองเขาด้วยสายตานุ่มนวล “เจ้าเนี่ย ทำให้ที่นี้อบอุ่นขึ้นเสมอเลยนะ” เซ็นยิ้มกว้าง “ก็เพราะเจ้าแหละ ถ้าไม่มีเจ้า ซูปของข้าคงเค็มจนกินไม่ได้!” เขาตอบติดตลก

เอเลียสยืนมองจากมุมห้อง รอยยิ้มอ่อนโยนปรากฏบนใบหน้า เขาเดินเข้ามาช้า ๆ วางมือหนักแน่นแต่สั่นเทาบนไหล่ เซ็น “เซ็น เจ้าทำให้ข้าคิดถึงสมัยที่ข้ายังตีดาบก่อนออกศึก” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความทรงจำ เซ็นหันไปมองท่านดาโต “เฮ้ย ท่านเคยตีดาบด้วยหรือครับ?! ข้าว่าท่านเทพกว่านั้นเยอะเลยนะ!” เอเลียสหัวเราะแหบ ๆ “ข้าเคยเป็นนักรบที่ยิ่งใหญ่ก็จริง แต่การตีดาบของเจ้ามันมีหัวใจ ลูกเอ๋ย ข้าภูมิใจในตัวเจ้า” ลุงนำหันมามอง “ท่านเอเลียส ท่านเล่าเรื่องสมัยรบให้ฟังหน่อยสิคะ เด็ก ๆ ชอบมากเลย!” เอเลียสพยักหน้า “ได้สิ ข้าจะเล่าให้ฟังคืนนี้ แต่... ข้าอยากเห็นเจ้าและเซ็นดูแลที่นี่ต่อไป” น้ำเสียงของเขามีแววโศกนิด ๆ ที่ทั้งสองยังไม่ทันสังเกต

ย่อหน้า 12

หลังจากเด็ก ๆ อิมท็อง ลียา ไค มิรา และเอเดนนั่งล้อมรอบอาคิชิบิชิเอเลียสที่พื้นไม้เก่า เขาร้องเพลงกล่อมโบราณด้วยน้ำเสียงทุ้มนุ่มราวสายน้ำไหลเอื่อย “ในวันวานที่ฟ้ามีดมิด ดาบข้าสาดแสงสู่ความหวัง...” เด็ก ๆ ค่อย ๆ หลับไป ลียาหลับคาชายผ้าของท่าน ไครอนเบา ๆ ข้างขา เอเลียสลูบหัวพวกเขาด้วยความรัก ก่อนลุกขึ้นช้า ๆ วางมือบนไหล่ เซ็นและลุง “ดูแลกันให้ดีนะ ลูกทั้งสอง” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่อ่อนล้าแต่หนักแน่น แล้วเดินไปพักที่มุมห้อง เซ็นมองตามหลังท่าน “เฮ้ย ลุง! ท่านดูเหนื่อย ๆ นะวันนี้ ไม่เคยเห็นท่านเป็นแบบนี้เลย” ลุงนำพยักหน้า “จริงด้วย... แต่ท่านคงแค่เหนื่อยจากการสอนเรานี้”

ทั้งสองเดินไปนั่งริมตลิ่งข้างบ้าน แสงจันทร์ส่องผิวน้ำราวหยาดเงิน ลุงนำฟังไหล่เซ็น ลมเย็นพัดผมทองของเธอแตะแก้ม เขา “เซ็น ความฝันของเจ้าคืออะไร?” เธอถามเบา ๆ ดวงตาสีกรมทอมองเขาด้วยความจริงใจ เซ็นจ้องตาเธอกลับ “ข้าอยากอยู่แบบนี้... ตีดาบ ดูแลเจ้ากับเด็ก ๆ ให้ปลอดภัย ไม่ต้องไปรบกับอะไรทั้งนั้น” เขาตอบด้วยน้ำเสียงมั่นคง ลุงนำยิ้มอ่อน “ส่วนข้า อยากให้อสูรหายไปทั้งหมด จะได้ไม่มีใครเจ็บปวด ไม่มีเด็กคนไหนต้องเป็นอย่างเรา” เธอพูดแล้วหลับตาลง เซ็นกุมมือเธอแน่น “ถ้าทำได้ ข้าก็อยากให้เป็นแบบนั้น” เขาพูดแผ่ว ๆ มองน้ำไหลเอื่อย “อยากให้ปีศาจหายไปทั้งหมดทั้งนั้นหรือ... ข้าจะตีดาบดี ๆ ไว้ให้ทุกคนเอง” เขากระซิบกับตัวเอง

เอเลียสแอบมองทั้งสองจากหน้าต่างบ้าน ดวงตาสีเทาของเขา มือกำไม้เท้าแน่นขึ้น ความเย็บสับของคิโนันโอบล้อมลูเมียไว้ ก่อนที่ทุกคนจะกลับไปพักผ่อนในบ้านไม้เก่า ท่ามกลางแสงจันทร์ที่ยังคงส่องสว่างราวจะบอกเล่าความสงบที่กำลังจะจบลง

องค์ 1: เปลวเพลิงแห่งจุดเริ่มต้น

บทที่ 2: เงามืดจากขอบฟ้า

ย่อหน้า 1

แสงแรกของวันทอลงบนลูเมียอย่างเย็นชา เช่นสะดุ้งตื่นจากฝันร้ายในห้องนอนเล็ก ๆ ภาพบ้านไม้ที่ลูกไม้และเสียงกรีดร้องยงวนเวียนในหัว เขากำหนดแน่วจนสิ้น หยาดเหงื่อไหลลงจากหน้าผาก เสียงตะโกนของทหารถูกฉีกขาดด้วยความตื่นตระหนก “รวมตัวเดี๋ยวนี้! อสูรบุกมาแล้ว!” เขาคำดาบที่ตีขึ้นจากซากดาบเก่าของตระกูล—ใบมีดที่หลอมด้วยฝีมือช่างตีเหล็กชั้นเลิศ—ด้วยมือที่เย็นเฉียบ หัวใจเต้นแรงราวจะฉีกออก เขาวิ่งออกจากบ้านด้วยลมหายใจถี่กระชั้น มองเห็นธอร์น ผู้ใหญ่บ้านผู้เคยผ่านสมรภูมิ นำทหารกลุ่มเล็กวิ่งไปยังแนวเปลวเพลิงสีเขียวมรกตที่ลุกท่วมหน้าวิหารเก่า “เฮ้! มาที่นี่!” ธอร์นตะโกนด้วยน้ำเสียงแตกสลาย เช่นวิ่งตามไป หัวสมองว่างเปล่า

หน้าวิหาร อาคิชอบเอเลียสยืนเด่นท่ามกลางควันหนา ร่างสูงในชุดคลุมสีเทาเข้มปักลายดวงดาวดูราวกับเงาของอดีตที่กำลังจะมอดดับ ไม้เท้าสีกลายโบราณในมือเขาสั่นเล็กน้อย ดวงตาสีเทาของท่านเต็มไปด้วยความโศกและความเคียดแค้น ช่าง ๆ ท่าน ลูน่ากำลังลากเด็ก ๆ—ลียา ไค มิรา และเอเดน—ออกจากบ้านกำพรว้าด้วยใบหน้าซีดเผือด “เร็วเข้า! ไปที่โบสถ์!” เธอตะโกนด้วยน้ำเสียงที่โกล้งร้องไห้ เช่นเดินเข้าไปใกล้ มองลูน่าด้วยดวงตาที่สั่นไหว “เกิดอะไรขึ้น?” เขาถามด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง หัวใจจมลงเมื่อเห็นน้ำตาคลอในดวงตาสีมรกตของเธอ “บาเรียพังแล้ว... อสูรมา” ลูน่าตอบสั้น ๆ เอเลียสหันมามองทั้งคู่ ด้วยสายตาเป็นกังวล

ย่อหน้า 2

ท่ามกลางควันหนาที่ย้อมท้องฟ้าให้มืดมิดและเปลวเพลิงสีเขียวที่กลืนกินทุกอย่าง เช่นยืนอยู่หน้าบ้านเด็กกำพรว้า ดวงตาสีน้ำตาลเข้มสะท้อนแสงเพลิงราวดวงดาวที่กำลังจะแตกสลาย เขากำดาบแน่นจนมือชา ไม่ใช่เพื่อต่อสู้ แต่เพื่อปกป้องเด็ก ๆ—ลียา ไค มิรา และเอเดน—ที่ร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วยความกลัว ลียากอดเขาแน่น “พี่เซ็น... ข้าจะตายมั้ย?” เสียงของเธอสั่นจนแทบขาด ไคกำหนดแน่น น้ำตาไหลเป็นสาย “ข้าไม่อยากให้มันมา...” เช่นก้มลงกอดทั้งคู่ “ข้าจะไม่ให้มันแตะต้องพวกเจ้า” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่พยายามเข้มแข็ง แต่ในใจเขารู้สึกเหมือนโลกกำลังพังทลาย “เฮ้! เราจะผ่านมันไปด้วยกัน” ลูน่าพูดด้วยน้ำเสียงที่สั่นสะท้านแต่พยายามฝืน ความอบอุ่นจากสัมผัสนั้นเป็นเพียงแสงริบหรี่ในความมืดของเขา เช่นมองเธอด้วยดวงตาที่พริ้วเลื่อน

ย่อหน้า 3 4

ขณะที่เปลวเพลิงสีเขียวมรกตยังคงลามเลียท้องฟ้า ทหารนายหนึ่งวิ่งฝ่าควันหนาทะลุมาถึงหน้าบ้านเด็กกำพรว้า ใบหน้าเปื้อนคราบเขม่าสกปรก ดวงตาแดงก่ำจากควันและความเหนื่อยล้า เขาคุกเข่าลงต่อหน้าเช่นและลูน่า หอบหายใจถี่ “ผู้ใหญ่บ้านธอร์นฝากมา... อสูรไฟพิริตบุกมาแล้ว หมู่บ้านรอบ ๆ ลูเมียกลายเป็นเถ้าถ่านหมดก่อนหน้านี้เราบาเรียแตกสลายแล้ว... เราต้องหนี!” น้ำเสียงของเขาสั่นสะท้านด้วยความสิ้นหวัง ไม่ทันขาดคำ กองทหารอีกห้านายตามมาถึง ร่างโซกเลือดและฝุ่น ต่างรีบช่วยกันลากเด็ก ๆ ขึ้นรถม้าเก่า ๆ ที่จอดอยู่ใกล้ ลียาและไคร้องเรียก “พี่ลูน่า!” ด้วยน้ำตานองหน้า ขณะที่มิราถูกทหารนายหนึ่งอุ้มขึ้นรถม้าอย่างรวดเร็ว เช่นมองไปรอบ ๆ หัวใจเต้นแรงจนเจ็บหน้าอก ควันหนาที่ยิ่งท่วมทับบดบังแสงสุดท้ายของลูเมีย เขากัดฟันแน่น “เราจะทิ้งใครไว้ไม่ได้...” เขาพูดกับตัวเองเบา ๆ

ทหารทั้งห้ารีบรับผู้คนแถวนั้นจนหมดมาเต็ม แล้วพุ่งออกไปท่ามกลางความโกลาหล โดยไม่ทันเห็นเด็ก ๆ อีกกลุ่มที่ยังติดอยู่ในโบสถ์ เอเดน เด็กชายตัวเล็กวัยห้าขวบ นอนสลบไสลกำแพงพัง ขาทั้งสองเต็มไปด้วยรอยไหม้สีดำคล้ำ ข้าง ๆ เขาคือลียาและโคที่ร้องไห้สะอึกสะอื้น ลูน่ากรีดร้อง “เอเดน! ลียา! โค!” เสียงของเธอแทบขาดหายไปในวัน เช่นนั้นไปมองเธอและอาคิชอบเอเลียสที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ ร่างสูงของท่านในชุดคลุมสีเทาเข้มปักลายดวงดาวดูเหมือนกำลังจะล้มลงทุกขณะ ดวงตาสีเทาของเขาหนักอึ้งด้วยความโศก “เราต้องพาเด็ก ๆ ไปให้ปลอดภัย” เข่นพุดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น เขาก็มองยกเอเดนขึ้นแบกบนไหล่ขวา ร่างเล็ก ๆ ที่ไร้สตินั้นเย็นเฉียบ เขาพยุ้งโคด้วยไหล่ซ้าย เด็กชายตัวสั้นร้องให้อยู่ในอ้อมแขน ลูน่าอุ้มลียาขึ้น เด็กหญิงตัวน้อยยังร้องไห้ไม่หยุด “พี่ลูน่า... ข้ากลัว...” เธอสะอื้น

เอเลียสก้าวมาข้างหน้า ไม่ทำสลักลายโบราณในมือเขาสั่นเทา “ลูก ๆ ของข้า... ข้าจะเปิดทางให้” เขาพุดด้วยน้ำเสียงทุ้มที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดแต่เด็ดเดี่ยว เขายกไม้เท้าขึ้น แสงทองเจิดจ้าพุ่งออกจากปลายไม้เท้า ท่ามกลางความร้อนของเปลวเพลิงที่รุกคืบเข้ามา สามคนก้าวไปข้างหน้าด้วยความหวังริบหรี่ เด็ก ๆ บนป่าของเขันและในอ้อมแขนของลูน่าคือเหตุผลเดียวที่ทำให้พวกเขายังไม่ยอมแพ้

ย่อหน้า 5

ทั้งสามหนีสุดชีวิตผ่านซากปรักหักพังของลูเมีย เช่นแบกเอเดนและโคไว้บนไหล่ ลมหายใจถี่กระชั้นจนแทบขาดจากน้ำหนักร่างและควันพิษที่เฝ้าปอด เขากัดฟันแน่น รู้สึกถึงร่างเย็นชืดของเอเดนที่ยังไม่ฟื้น ลูน่ากอดลียาแนบอก เด็กหญิงตัวสั้นสะอึกอยู่ในอ้อมแขน ข้างหลัง อาคิชอบเอเลียสเดินตามด้วยฝีเท้าที่มั่นคง ร่างสูงในชุดคลุมสีเทาเข้มปักลายดวงดาวยังคงส่งแสงรบกวนผู้ยิ่งใหญ่ในวันวาน ทันใดนั้น เสียงคำรามดังสนั่นจากสามทิศ อสูรสามตนพุ่งออกจากกองเพลิงสีเขียวมรกต กรงเล็บและเขี้ยวคมกริบตัวตวัดเข้าหาพวกเขาด้วยความดุร้าย เช่นตะโกน “ระวัง!” แล้ววางเด็กทั้งสองลงอย่างรวดเร็ว คว่ำดาบที่เขาตีขึ้นเอง—ใบมีดที่หลอมจากความทุ้มเท—ฟาดฟันอสูรตัวแรกจนมันล้มลง เลือดดำไหลนองพื้น

ลูน่ารีบวางลียาลงข้างกำแพงพัง กางมือเรียกพลังแสงจากหัวใจที่เต้นรัว บาเรียสีขาวนวลผุดขึ้นปกป้องเด็ก ๆ กรงเล็บของอสูรตัวที่สองตัวตวัดเข้ามา เธอปิดมันให้กระเด็นด้วยพลังที่สั่นสะท้าน “ข้าจะไม่ให้เจ้าแตะต้องเด็ก ๆ!” เธอร้องด้วยน้ำเสียงเข้มแข็งแต่แตกสลาย อาคิชอบเอเลียสก้าวขึ้นหน้า ไม่ทำสลักลายโบราณในมือเรืองแสงขาวนวล เขาตะโกนคำสาปโบราณด้วยน้ำเสียงทุ้มที่สั่นสะเทือน “จงหายไปในแสงแห่งความยุติธรรม!” พลังศักดิ์สิทธิ์พุ่งออกจากปลายไม้เท้า เผาอสูรทั้งสามจนมอดไหม้กลายเป็นเถ้าถ่าน ความเจ็บปวดชั่วขณะปกคลุม เขันและลูน่าหอบหายใจหนัก เลือดสูบฉีดในกายราวจะฉีกเส้นเลือด

เขันมองไปยังเอเลียสที่ยืนสงบนิ่ง แม้เหงื่อจะไหลลงจากหน้าผากของท่าน เขากลืนน้ำลาย “ท่านเอเลียส... ข้าไม่เคยเห็นพลังแบบนี้มาก่อน” เสียงของเขาแฝงความเคารพและความหวาดหวั่น ลูน่าถอนหายใจยาว ดวงตาสีมรกตยังแดงก่ำ “ขอบคุณท่าน... ถ้าไม่มีท่าน เราคงไม่รอด” เธอพุดเบา ๆ น้ำตาคลอ เอเลียสหันมามองทั้งคู่ ดวงตาสีเทาของเขาสะท้อนความมุ่งมั่น “ข้าเชื่อมั่นว่าครั้งไม่ถ่วนในอดีต และข้าจะสู้เพื่อลูเมียต่อไป” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบแต่หนักแน่น เข่นพยักหน้า “ข้าก็จะปกป้องเด็ก ๆ ด้วยดาบเล่มนี้” เขากล่าว ลูน่าดึงลียาเข้ามาใกล้ “แล้วข้าจะปกป้องทุกคนด้วยพลังของข้า” เธอตอบ เอเลียสพยักหน้า “ดี... เราต้องรีบไป อสูรยังมาไม่หมด” เขากล่าว ก่อนหันมองไปยังเงามืดที่เคลื่อนไหวในระยະไกล เช่นกระซิบด่าบ่น ลูน่ายกมือขึ้นพร้อมพลังแสง ทั้งสามก้าวต่อไปท่ามกลางซากปรักหักพังด้วยความหวังที่ยังไม่มอดดับ

ท่ามกลางการต่อสู้ที่โหมกระหน่ำ อสูรตนใหม่ก้าวออกจากเงามืดของเปลวเพลิง รูปร่างสูงใหญ่ราวหอคอย ดวงตาแดงฉานลุกโชนราวถ่านไฟที่ไม่เคยมอด เปลวเพลิงสีดำลุกท่วมร่าง มันคือซัลการธอร์ ลูกน้องผู้ซื่อสัตย์ของอิฟริต เสียงหัวเราะของมันดังก้องราวพายุที่ฉีกอากาศ “เจ้าพวกมนุษย์ตัวกระจ้อย ข้าจะเล่นสนุกกับพวกเจ้าก่อนส่งไปให้เจ้านายข้า!” มันวัดทางเพลิงใส่เช่นด้วยท่าที่หยอกเย้า เช่นกระโดดหลบได้หวุดหวิด ใบมีดในมือสั่นจากแรงกระแทก เหนือไหล่โซกลงหน้าผาก เขากลื่นน้ำลาย “เจ้าสัตว์นี้... มันแข็งแกร่งเกินไปแล้ว” เขาพูดกับตัวเองด้วยน้ำเสียงสั่น ลูน่ากัดฟันแน่น กางมือเสริมบาเรียให้หนาขึ้น ปกป้องเด็ก ๆ ที่ร้องไห้อยู่ข้างหลัง “ข้าจะไม่ให้เจ้าแต่ละต้องพวกเขา!” เธอตะโกนด้วยความเด็ดเดี่ยว

อาคิชอบเอเลียสก้าวขึ้นหน้า ไม่ทำสละกลายโบราณในมือยกสูง ดวงตาสีเทาของนักรบผู้ยิ่งใหญ่ในอดีตฉายแววไม่ยอมแพ้ เขากรีดอากาศด้วยพลังแสงสีขาวนวลที่พุ่งใส่ซัลการธอร์ “จงถอยไป!” เขาตะโกนด้วยน้ำเสียงที่สั่นสะเทือน อากาศราวฟ้าคำราม แต่ซัลการธอร์เพียงยกกรงเล็บปิดป้องอย่างง่ายดาย พลังแสงกระจายออกไปโดยไม่ระคายผิวของมัน มันยิ้มเยาะ ดวงตาแดงฉานฉายแววสนุกสนาน “นี่หรือพลังของมนุษย์? ข้าคิดว่าจะได้เจออะไรที่ทำทายน่านี้!” เสียงของมันท่วมตำราแผ่นดินไหว ทันใดนั้น มันคำรามก้อง ก่อนวัดทางเพลิงสีดำที่ลุกโชนพุ่งเข้าใส่เอเลียสด้วยพลังมหาศาล เปลวเพลิงนั้นร้อนระอุจนอากาศบิดเบี้ยว

เอเลียสยืนนิ่ง ยกไม้เท้าขึ้นตั้งรับ พลังแสงสีขาวนวลพุ่งออกจากปลายไม้เท้าอีกครั้งเพื่อสกัดการโจมตี แสงและเพลิงปะทะกันกลางอากาศ เสียงดังสนั่นราวระเบิด แรงปะทะทำให้พื้นดินแตกร้าว แต่พลังของซัลการธอร์เหนือกว่า ไม้เท้าศักดิ์สิทธิ์ในมือเอเลียสสั่นสะเทือน ก่อนจะแตกหักเป็นสองท่อนด้วยเสียงที่ดังก้องสะท้านใจ เขาถอยหลังไปหนึ่งก้าว เหนือไหล่ลงจากหน้าผาก แต่ดวงตายังคงมุ่งมั่น “ข้าจะไม่ยอมให้เจ้าไปถึงเด็ก ๆ” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงหอบแต่หนักแน่น เช่นหอบหายใจ มองไปยังเอเลียส “ท่าน... มันแข็งแกร่งเกินไปแล้ว!” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่เกือบสิ้นหวัง ลูน่าหันไปมองเด็ก ๆ ที่ร้องไห้อยู่หลังบาเรีย “เราต้องสู้ต่อ... เพื่อพวกเขา” เธอพูดด้วยน้ำตาคลอ

ซัลการธอร์หัวเราะลั่น “ไม้เท้าแตกแล้วยังจะสู้ต่ออีกหรือ? เจ้ามนุษย์ที่น่าสมเพชจริง ๆ!” มันก้าวเข้ามาใกล้ เปลวเพลิงสีดำลุกท่วมกรงเล็บ เช่นก้าวไปข้างหน้า กำดาบที่เขาตีขึ้นเองแน่น “ข้าจะลองเอง!” เขาตะโกนด้วยความเด็ดเดี่ยว ลูน่ากัดฟัน “เฮ้! ข้าจะช่วยเจ้า!” เธอยกมือเสริมบาเรียให้แข็งแกร่งขึ้น เอเลียสทิ้งไม้เท้าที่หักลงพื้น มองซัลการธอร์ด้วยสายตาที่ไม่หวั่นเกรง “ข้าสู้มานับครั้งไม่ถ้วน และข้าจะสู้ต่อไป” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงที่ยังคงดังก้อง ท่ามกลางซากปรักหักพังและเปลวเพลิงที่ยังลุกไหม้ ความหวังของทั้งสามยังไม่มอดดับ

“ถอยไป” เสียงของชายชราดังขึ้นท่ามกลางความโกลาหล อาคิชอบเอเลียสปลดเลือดที่มุมปาก ดวงตาสีอำพันฉายแววแน่วแน่ แม้ไม้เท้าสละกลายโบราณจะแตกหักไปแล้ว พลังในตัวเขายังคงลุกโชนราวเปลวไฟที่ไม่มวินมอด อาคิชอบแห่งลูเมียจะไม่ยอมให้ความหวังสุดท้ายของมนุษย์สูญสลายต่อหน้าต่อตา เขาค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน ร่างสูงสง่างามแม้เสื้อคลุมสีขาวจะเปื้อนฝุ่นและเลือด ลมราตรีพัดผ่าน ปลายผมสีเงินสะบัดไหวดุจเปลวเทียนที่ทำทายนาย เขายกมือขึ้น พลังเวทวนเวียนรอบกายราวสายฟ้าที่รอวันปะทุ “ข้าคืออาคิชอบแห่งลูเมีย ศิษย์แห่งมหาปราชญ์ผู้จารึกวิถีแสง” เสียงทุ้มลึกของเขาถ้อยกังวานไปทั่วลานที่ลุกเป็นไฟ “และวันนี้ เจ้าจะไม่ได้เดินออกจากที่นี่โดยไร้บาดแผล ซัลการธอร์!”

ปลายนิ้วของเขาเรืองแสง เสียงสวดภาษาศักดิ์สิทธิ์ดังขึ้นราวระฆังแห่งโชคชะตา พลังเวทสีทองเปล่งประกายจากร่าง
ลำแสงอันบริสุทธิ์ค่อย ๆ รวมตัวกลางอากาศ ก่อร่างเป็นวงแหวนอาคมโบราณที่ส่องรัศมีสูงส่ง ชัลกาธอร์ที่เคยยิ้มเยาะ
ชะงักไปชั่วขณะ ดวงตาแดงฉานแคบลงด้วยความระแวงระวัง เปลวไฟสีดํารอบกายมันลุกโชนรุนแรงขึ้นเมื่อสัมผัสได้
ถึงพลังที่แท้จริงของชายชราตรงหน้า เซ็นหันไปมอง ดวงตาสีน้ำตาลเข้มเบิกกว้าง “ท่านเอเลียส... นี่มันพลังอะไรกัน?”
เขาพูดด้วยน้ำเสียงสั่น ลูน่าทอดลียาแน่น ดวงตาสีมรกตสะท้อนแสงทอง “เขาไม่ใช่แค่ชายชราที่โอบสธ...” เธอพิมพ์
เอเลียสในเวลานี้คือเงาของนักรบแห่งศรัทธา ผู้ครอบครองเวทศักดิ์สิทธิ์อันเกรียงไกร

“ถอยไป” เอเลียสกล่าวอีกครั้ง น้ำเสียงเรียบแต่เปี่ยมด้วยอำนาจที่ไม่อาจขัดขึ้น เซ็นและลูน่าก้าวถอยหลังโดยไม่รู้ตัว
สายตายังจับจ้องที่เขา ลำแสงแห่งแสงสวรรค์พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า รัศมีสีทองล้อมรอบร่างของเอเลียส ขณะที่เขาก้าวไปข้าง
หน้าด้วยท่วงท่าสง่างาม ดวงตาแน่วแน่จับจ้องชัลกาธอร์ “เออาละ ชัลกาธอร์” เขายกมือขึ้น วงแหวนอาคมเบื้องหลัง
สว่างเจิดจ้าจนคว้นรอบ ๆ กระเจาย “มาดูกันว่าเจ้าจะรับพลังที่ข้าเก็บไว้นานานได้หรือไม่!” แสงศักดิ์สิทธิ์พวยพุ่งออก
มาดุจสายฟ้าฟาด ความเจ็บปถคลุมชั่วขณะ ก่อนที่สมรภูมิจะระเบิดขึ้นอีกครั้งด้วยพลังที่สั่นสะเทือนพื้นดิน

ย่อหน้า 9 10

การต่อสู้ดำเนินต่อไปอย่างดุเดือดท่ามกลางซากปรักหักพังของลูเมีย เซ็นและลูน่าพยายามปกป้องเด็ก ๆ จากอสูรที่พุ่ง
เข้ามาเป็นระลอก แม้พวกมันจะไม่แข็งแกร่งเท่าชัลกาธอร์ แต่จำนวนที่ล้นหลามและความเหนื่อยล้าที่กัดกินทั้งสอง
ทำให้ทุกก้าวหนักอึ้งราวแบกภูเขา เซ็นยกมือขึ้น ใช้เวทย์ย้าวัตถุหลักจากอาคารพังให้ถล่มทับอสูรตัวหนึ่ง เสียงโครม
ดังสนั่น เขาหอบหายใจ ก่อนพุ่งเข้าฟันอสูรอีกตัวที่กระโจนเข้ามา ใบมีดที่เขาตีขึ้นเองกรีดผ่านเนื้อหนังของมัน เลือดดำ
ฉืดกระเจาย “ข้าจะไม่ให้พวกเจ้าแตะต้องเด็ก ๆ!” เขาตะโกนด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง ลูน่ายกมือกางบาเรียสีขาวนวล
ปกป้องลียา ไค และเอเดนที่ร้องไห้อยู่ข้างหลัง ขณะเดียวกันพลังแสงจากมืออีกข้างไหลเข้าสู่บาดแผลที่ไหล่ของเซ็น
“ทนไว้นะ เซ็น!” เธอพูดด้วยน้ำเสียงสั่น มือของเธอเย็นเฉียบจากความอ่อนล้า

ทั้งสองยืนเคียงข้างกัน ดวงตาแดงก่ำจากควันและความเจ็บปวด แขนขาสั่นสะท้านจากความเหนื่อยล้าที่ใกล้ถึงขีด
จำกัด เซ็นหันไปมองลูน่า “เรายังไหว... ใช่มั้ย?” เขาถามด้วยน้ำเสียงที่เกือบขาด ลูน่าพยักหน้า น้ำตาลคลอ “เพื่อเด็ก
ๆ... เราต้องไหว” เธอตอบ แม้ร่างกายจะร้องขอให้หยุดพัก อสูรตนหนึ่งพุ่งเข้ามาอีกครั้ง เซ็นยกดาบขึ้นป้องกันได้
หวุดหวิด แรงกระแทกทำให้เขาถอยหลังไปสองก้าว “เจ้าพวกนี้... มันไม่หมดสักที!” เขากัดฟันพูด ลูน่าเสริมบาเรียให้
หนาขึ้น “เราจะสู้ต่อ... ไม่มีทางยอมถอย” เธอกล่าวด้วยความเด็ดเดี่ยว ทั้งสองยืนหยัดท่ามกลางความโกลาหล โดยมี
เด็ก ๆ เป็นเหตุผลเดียวที่ยังประคองจิตใจไว้ได้

ย่อหน้า 11

เอเลียสพุ่งเข้าหาชัลกาธอร์ด้วยหมัดที่ลุกโชนด้วยแสงสีทองเจิดจ้า พลังศักดิ์สิทธิ์ระเบิดออกจากกำปั้นขวา กระแทกเข้า
กลางลำตัวของอสูรอย่างจัง เสียงดังสนั่นราวหินผาแตก ร่างยักษ์ของชัลกาธอร์เซเฮยถอยหลังไปสองก้าว เขาไม่หยุด
เพียงแค่นั้น หมัดซ้ายพุ่งตามไปอัดเข้าที่GRAMอย่างแม่นยำ ก่อนที่หมัดขวาจะกระแทกซ้ำเข้าไปที่ท้องของมัน อสูรร้าย
คำรามลั่นด้วยความเจ็บปวด กรงเล็บมืมหิม่าฟาดกลับมาด้วยพลังดุจพายุ เอเลียสเคลื่อนไหวพริ้วไหว หลบได้อย่างเฉียบ
ขาดราวเงาในสายลม ก่อนขัดหมัดสวนกลับเข้าไปอีกครั้ง แสงสีทองจากกำปั้นสว่างวาบท่ามกลางควันและเปลวเพลิง
“เจ้าจะไม่ผ่านเข้าไปได้!” เขาตะโกนด้วยน้ำเสียงทุ้มที่สั่นสะเทือน

แต่ในชั่วขณะที่เขาดูเหมือนได้เปรียบ เอเลียสชะงักไปครู่หนึ่ง ร่างของเขาสั่นสะท้าน เขาไอออกมาอย่างแรง เลือดสี

แดงสดกระเซ็นเปื้อนพื้นหินที่แตกร้าว รอบตัวเขาแผ่ไอแสงสีทองจาง ๆ ที่เริ่มสั่นไหวราวเปลวเทียนในพายุ ซัลกาธอร์ จ้องเขม็ง ดวงตาแดงฉานแคบลงราวสัมผัสได้ถึงจุดอ่อน “เจ้ามนุษย์... ร่างของเจ้าใกล้ถึงขีดจำกัดแล้วสินะ” มันพูดด้วยน้ำเสียงยั่วยุ พลวเพลิงสีดาครอบกายลูกโซนยิ่งขึ้น เอเลียสยกมือขึ้นปาดเลือดที่ริมฝีปาก สีหน้าของเขายังแน่น ดวงตาสีอำพันฉายแววไม่ยอมแพ้ “ข้ายังไม่หมดพลัง...” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงหอบ แต่หนักแน่น เขายึดตัวขึ้นอีกครั้ง แม้ร่างกายจะค่อย ๆ อ่อนล้าลงจากพลังที่ใช้ไป ซัลกาธอร์แสร้งยิ้ม “ข้าจะดูว่าเจ้ามนุษย์จะทนได้อีกนานแค่ไหน!” มันตะโกน ก่อนยกกรงเล็บขึ้นเตรียมโจมตีอีกครั้ง

เซ็นและลูน่ามองจากระยะไกล ลมหายใจของทั้งสองขาดเป็นห้วง “ท่านเอเลียส...” เซ็นพูดด้วยน้ำเสียงสั่น เขากำดาบแน่นจนข้อมือขาว ลูน่ากอดเด็ก ๆ ไว้ “เขายังสู้เพื่อเรา... เราต้องสู้ด้วย!” เธอพูดด้วยน้ำตาคลอ มือของเธอยกขึ้นเตรียมพลังแสงเพื่อสนับสนุน เอเลียสหันมามองทั้งคู่ครู่หนึ่ง “อย่ากังวล... ข้าจะจัดการมันเอง” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงที่ยังคงดังก้อง แม้ร่างกายจะเริ่มถึงขีดจำกัด เขาก้าวไปข้างหน้าอีกครั้ง หมดที่ลูกโซนด้วยแสงสีทองยังไม่มอดดับ ความหวังของลูเมียยังคงอยู่ในกำปั้นของนักรบแห่งศรัทธาคนนี้

ย่อหน้า 12

ในวินาทีสุดท้าย อาคิชิชอบเอเลียสเงยหน้าขึ้นท่ามกลางควันและเปลวเพลิงที่โหมกระหน่ำ ดวงตาสีอำพันยังคงฉายแววเด็ดเดี่ยว แม้ร่างของเขาจะสั่นสะท้านใกล้ถึงขีดจำกัด “ไปซะ!” เขาตะโกนด้วยน้ำเสียงที่ดังก้องเหนือความโกลาหล เขายกมือทั้งสองขึ้น เสกวงเวทย์สีทองขนาดมหึมาที่แผ่อร่ามศักดิ์สิทธิ์ออกมาเป็นวงกว้าง แสงนั้นเจิดจ้าจนกลบทุกเงามืด แต่ก่อนที่พลังจะห่อหุ้มเซ็น ลูน่า และเด็ก ๆ เขาหันกลับมามองทั้งคู่ ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้มเยาะเย้ย อ่อนโยน ดวงตาสีอำพันสะท้อนแสงทองอ่อน ๆ น้ำตาหยดหนึ่งไหลลงจากหางตา “ลูน่า เซ็น... จงมีชีวิตต่อไปเพื่อข้า” เขาพูดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาแต่เปี่ยมด้วยความรัก “ข้าภูมิใจในตัวเจ้าเสมอ” เสียงนั้นฝังลึกในหัวใจของทั้งสอง

เซ็นกำดาบแน่นจนข้อมือขาว น้ำตาคลอเข้าเมื่อสัมผัสได้ถึงน้ำหนักของคำลา “ท่านเอเลียส... ไม่!” เขาร้องด้วยน้ำเสียงสั่น ลูน่าพยายามยื่นมือไปหาเขา “ท่าน!” เธอร้องไห้สะอึกสะอื้น แต่แสงจากวงเวทย์กลืนร่างของเธอ เซ็น และเด็ก ๆ—เอเดน ไค และลิยา—หายไปจากลานต่อสู้ในพริบตา ร่างของทั้งห้าปรากฏขึ้นที่ลานหญ้ากว้างไกลจากสนามรบนอกเมือง เซ็นทรุดลงคุกเข่า น้ำตาไหลพรากขณะมองไปยังทิศทางของลูเมีย ลูน่าคุกเข่าข้างเขา กอดอกแน่นร้องไห้จนตัวสั่น “ท่านเสียสละเพื่อเรา...” เธอพูดด้วยน้ำเสียงแตกสลาย เด็ก ๆ ร้องไห้เบา ๆ ข้างหลัง มองทั้งคู่ด้วยความหวาดกลัวและงุนงง

ท่ามกลางกองเพลิงในลูเมีย เอเลียสยืนอยู่เพียงลำพัง เสือคลุมของเขาขาดวินจนแทบไม่เหลือเค้าเดิม ผ้าที่เคยสง่างามกลายเป็นเพียงเส้นด้ายที่เปื้อนฝุ่นและเลือด เขาหันหน้ากลับไปเผชิญซัลกาธอร์และฝูงอสูรที่กรูเข้ามา ซัลกาธอร์แสร้งยิ้ม “เจ้าจะสู้ข้าด้วยตัวคนเดียวจริงจัง?” มันยั่วยุ เอเลียสยึดตัวขึ้น “ข้าจะหยุดเจ้า... เพื่อลูก ๆ ของข้า” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น มือของเขายกขึ้น พลังศักดิ์สิทธิ์สุดท้ายก่อตัวเป็นแสงทองเจิดจ้า จากระยะไกล เซ็นและลูน่ามองเห็นแสงนั้นพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ก่อนระเบิดออกเป็นวงกว้างด้วยพลังที่สั่นสะเทือนพื้นดิน แสงสีทองนั้นกลบทุกอย่าง—ซัลกาธอร์ อสูร และลูเมีย—หายไปในพริบตา

เซ็นตาค้าง น้ำตาไหลไม่หยุด “ท่าน... ท่านตายไปพร้อมมัน...” เขาพูดด้วยน้ำเสียงสั่น เขาทุบพื้นด้วยกำปั้นแน่น “ถ้าข้าฝึกฝนการต่อสู้อย่างจริงจัง... ถ้าข้าไม่เอาแต่ตีดาบ... ท่านอาจไม่ต้องทำแบบนี้!” ความเจ็บปวดและความรู้สึกผิดแผดเผาในใจเขา ลูน่ากอดเขาแน่น น้ำตาไหลลงแก้ม “เซ็น... ท่านเลือกทางนี้เพื่อเรา” เธอพูดด้วยน้ำเสียงสะอื้น “แต่ข้าก็เจ็บ... เจ็บที่ต้องเสียท่านไป” ทั้งสองกอดกันท่ามกลางลานหญ้า ขณะที่แสงสีทองจากลูเมียค่อย ๆ จางหายไป

เหลือเพียงความเจ็บและความสูญเสียที่ไม่มีวันเติมเต็ม

บทที่ 3: ที่หลบภัยในความมืด

ย่อหน้า 1

แสงทองจากวงแหวนของอาคิซอปเอเลียสค่อย ๆ จางหายไปจากท้องฟ้า เช่น ลูน่า และเด็ก ๆ—เอเดน ไค และลียา—ปรากฏตัวขึ้นท่ามกลางลานหญ้ากว้างนอกเมือง ลมหายใจของทั้งหมดถี่กระชั้นราวจะขาด หัวใจเต้นรัวจากความโกลาหลที่ยังฝังแน่นในความทรงจำ เช่นทรุดลงคุกเข่าบนพื้นหญ้าเปียกชื้น มองไปยังลูเมียที่ถูกกลืนด้วยแสงระยิบระยับและควันหนาที่ยังลอยคล่องคลุ้ง ดวงตาสีน้ำตาลเข้มของเขาแดงก่ำ น้ำตาไหลเยิบขณะนึกถึงคำพูดสุดท้ายของเอเลียส “จงมีชีวิตต่อไปเพื่อข้า...” คำนั้นดังก้องในหัวราวค้อนทุบ ลูน่ากอดลียาแนบอกแน่น เด็กหญิงตัวสั่นสะอึกอยู่ในอ้อมแขน น้ำตาไหลอาบแก้มขณะภาพรอยยิ้มอ่อนโยนของเอเลียสฉายซ้ำในใจ “ท่าน...” เธอพึมพำด้วยน้ำเสียงแตกสลาย

ไม่นาน เสียงฝีเท้าสะเทือนพื้นดังโกล้งเข้ามา การรवानของผู้รอดชีวิตจากลูเมียเคลื่อนตัวมาถึง รถม้าเก่า ๆ ที่ล้อสั่นคลอนและผู้คนที่ยืนหน้าเต็มไปด้วยความหวาดกลัวปรากฏในสายตา ชายหญิงบางคนสะอื้นไห้ บางคนมองไปข้างหน้าด้วยสายตาว่างเปล่า ทหารสองสามนายที่เคยจากไปก่อนหน้านี้โบกมือตะโกน “มารวมกับเราเร็ว!” เสียงของพวกเขาดังก้องเหนือลมเย็นยามค่ำ เช่นกลิ่นน้ำลาย พยัคฆ์หน้าซำ ๆ เขาลุกขึ้นด้วยขาที่สั่น พยายามที่จะร้องไห้เบา ๆ ด้วยแขนข้างหนึ่ง และแบกเอเดนที่ยังสลบอยู่บนไหล่อีกข้าง เขาก้าวไปสมทบกับกลุ่มด้วยหัวใจที่หนักอึ้งราวถูกโซ่ล่าม ลูน่าตามหลังมา ลียาจับมือเธอแน่น “เราจะไปไหนกัน?” เด็กหญิงถามด้วยน้ำเสียงสั่น เช่นมองไปข้างหน้า “ที่ไหนก็ได้... ที่ไม่ใช่ที่นี่” เขาตอบเบา ๆ เสียงของเขาแหบแห้ง ขณะที่ภาพของลูเมียที่ลึกลับยิ่งคงติดตา

ย่อหน้า 2

การรवानเริ่มเคลื่อนขบวนต่อไปท่ามกลางสายลมเย็นที่พัดผ่าน ท้องฟ้าคลุมด้วยเมฆสีเทาเข้มราวผ้าคลุมศพ บ่งบอกถึงภัยร้ายที่ยังคงซ่อนตัวอยู่ในเงามืด เช่นช่วยลูน่าประคองเด็ก ๆ—เอเดน ไค และลียา—ขึ้นรถม้าคันหนึ่ง ลียายังคงจับมือลูน่าแน่น ขณะที่ไคช่วยพยุงเอเดนที่นอนแน่นิ่งด้วยความอ่อนเพลีย ทันใดนั้น เสียงโห่ร้องจากด้านหลังดังขึ้น ผู้คนในการรवानหันไปมองด้วยความหวาดกลัว ผู้ใหญ่บ้านธอร์นปรากฏตัว เดินโซซัดโซเซเข้ามา ร่างใหญ่ของเขาอาบไปด้วยเลือดสีดำของอสูรและเลือดแดงที่ไหลจากตัวเอง ดาบยาวในมือยังกำแน่น ผลกระทบที่โหดและหน้าอกฉีกขาดจนเห็นกระดูก เขายกมือสั่นเทาขึ้นปาดเลือดจากใบหน้าที่ยึดไปด้วยรอยแผล “ข้ากลับมาได้... แต่คนของเราอดมาแค่ครั้งเดียว” เขาพูดด้วยน้ำเสียงแหบพร่า ดวงตาแดงก่ำจากความเหนื่อยล้าและความโศก

ผู้คนรอบข้างร้องไห้คร่ำครวญเมื่อได้ยิน เสียงสะอื้นดังระงมไปทั่วการรवान เช่นก้าวไปข้างหน้าพยุงร่างของธอร์นที่โง่งน “ท่านสู้เพื่อเราทุกคน” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น แต่แฝงความเจ็บปวด ธอร์นพยัคฆ์หน้าอย่างเหนื่อยล้า มองไปยังเช่นและลูน่า ก่อนสายตาสายจะหยุดนิ่ง “เอเลียส... เขาไม่มาด้วยใช่ไหม?” เขาถามด้วยน้ำเสียงที่สั่นสะท้าน เช่นกลิ่นน้ำลาย ลูน่าก้มหน้า น้ำตาไหลลงแก้มอีกครั้ง “ท่าน... ท่านเสียสละตัวเองเพื่อให้เรารอด” เธอพูดด้วยน้ำเสียงแตกสลาย ธอร์นชะงัก ดวงตาของเขาเบิกกว้าง ก่อนจะหลับลงช้า ๆ “เอเลียส... เจ้าสหายเก่า...” เขาพึมพำ น้ำตาหยดหนึ่งไหลลงจากใบหน้าที่ยึดไปด้วยเลือด “ข้าควรอยู่เคียงข้างเขา... ข้าจะไม่ให้การตายของเขาไร้ค่า”

เขาหันมามองเช่นและลูน่าด้วยสายตาที่หนักอึ้ง “เราต้องไปเมืองใหญ่ทางใต้ ขอความช่วยเหลือจากที่นั่น” เขาชี้ไปยัง

เส้นทางที่ทอดยาวสู่ความมืด “เจ้าและลูน่าต้องดำเนินชีวิตต่อไป เพื่อเอเลียส เพื่อลูเมียที่เราสูญเสีย” น้ำเสียงของเขา เจือความโศก แต่เด็ดเดี่ยว เช่นกำหมัดแน่น “ข้าจะทำ... แต่ข้าเกลียดตัวเองที่ทำได้แค่นี้” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงสั่น ลูน่าจับไหล่เขา “เราจะทำเพื่อท่านทั้งสอง” เธอพูด ขณะกอด लियाแน่นขึ้น การรवानเริ่มออกเดินทางอีกครั้ง รถม้าสำน ไหวบนทางขรุขระ ทั้งลูเมียที่พังพินาศไว้เบื้องหลัง เสียงร้องไห้ของผู้คนผสมกับลมเย็น รวากับเป็นบทเพลงไว้อาลัยแด่ผู้ที่จากไป

ย่อหน้า 3

ระหว่างการเดินทางอันยาวนาน การรวานมุ่งหน้าสู่เมืองใหญ่ทางใต้ที่มีนามว่าแอสเทเรีย—เมืองแห่งดวงดาว ป้อมปราการสุดท้ายของมนุษยชาติในแดนใต้ที่ยังคงยืนหยัดท่ามกลางความมืด เส้นทางเต็มไปด้วยฝุ่นควันและลมหนาวที่พัดผ่านราวมิดกรีตผิว รถม้าสำนไหวบนพื้นขรุขระ เสียงล้อกระทบหินดังเป็นจังหวะท่ามกลางความเงียบอันหนักอึ้ง ทันใดนั้น เสียงฝีเท้ามาดังใกล้เข้ามา ทหารสื่อสารนายหนึ่งควม้มากลับมาจากแนวหน้า ร่างของเขาคลุมด้วยฝุ่น เขาคุกเข่าลงต่อหน้าธอร์น มือสั่นขณะคลี่จดหมายจากแอสเทเรีย “พวกเขาถามาถึงสถานการณ์ของลูเมีย และบอกว่ากำลังส่งเสบียงกับทหารม้าจำนวนหนึ่งมา คาดว่าจะถึงในหนึ่งสัปดาห์” เขาอ่านด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนก ธอร์นกัดฟันแน่นจนกรามสั่น “ไม่ทันการแล้ว เหตุการณ์มันเร็วเกินไป” เขาพูดด้วยน้ำเสียงแหบแห้งที่เจือความสิ้นหวัง ดวงตาของเขามองไปยังผู้คนที่เริ่มซบผอมจากความหิว ความหนาวเย็นกัดกินร่างกายที่อ่อนล้าจนแทบไม่เหลือแรง

ผู้คนในการรวานนั่งกอดกันกลม ใบหน้าซีดเผือดจากความอดอยาก เด็กบางคนร้องไห้เบา ๆ ขอร้านอาหารจากพ่อแม่ที่ทำได้เพียงกอดปลอบ ธอร์นสูดลมหายใจลึก ตัดสินใจเด็ดขาด “เราไม่มีเวลารอ” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น ก่อนหันไปสั่งทหารสื่อสาร “ควม้มารเร็วไปแจ้งเมืองข้างหน้า ขอเสบียงฉุกเฉินเดี๋ยวนี้!” ทหารพยักหน้าทันที กระโดดขึ้นม้า แล้วควบออกไปอย่างรวดเร็ว ฝุ่นฟุ้งกระจายตามหลัง เช่นและลูน่ามองตามเงาของเขาด้วยสายตาที่ว่างเปล่า หัวใจของทั้งคู่ยังเจ็บปวดจากภาพของเอเลียสที่ยืนอยู่ท่ามกลางกองเพลิง รอยยิ้มสุดท้ายของเขายังคงฉายซ้ำในความทรงจำ เข่นกำดาบแน่น “เรา... ต้องทำอะไรสักอย่าง” เขาพูดด้วยน้ำเสียงสั่น ลูน่าพยักหน้าให้เขา น้ำตาคลอในดวงตาสีมรกต ทั้งคู่คว้าอาวุธ—ดาบของเข่นและไม้เท้าสั้นของลูน่า—ก่อนหันไปมองป่าใกล้ ๆ ทั้งสองก้าวออกไปด้วยความมุ่งมั่น ทั้งการรวานที่ยังเคลื่อนต่อไปในความมืด

ย่อหน้า 4

หลังจากเวลาผ่านไปไม่นาน เช่นและลูน่ากลับมาสู่การรวานพร้อมซากกระต่ายป่าตัวเล็กสองตัวและนกป่าอีกหนึ่งตัวที่ห้อยต่อแต่งจากมือของพวกเขา ผลลัพธ์จากการล่าที่แทบจะสิ้นร่างกายที่เหนื่อยล้าจนแทบล้มทั้งยืน แขนของเข่นสั่นขณะวางซากสัตว์ลง ลูน่าถอนหายใจยาว มือที่ถือไม้เท้าสั้นเปื้อนฝุ่นและเลือดแห้งจากป่า พวกเขาแบ่งอาหารให้เด็ก ๆ —เอเดน ไค และลียา—ก่อนเป็นอันดับแรก ไฟกองเล็ก ๆ ถูกจุดขึ้นด้วยไม้แห้งที่เก็บมาจากข้างทาง เปลวไฟสีส้มสั่นไหวท่ามกลางลมหนาว กลิ่นหอมอ่อน ๆ ของเนื้อที่ย่างลอยคลุ้ง แต่ปริมาณนั้นน้อยนิดจนน่าสมเพชเมื่อเทียบกับความหิวโหยของทุกคนในการรวาน เด็ก ๆ มองขึ้นเนื้อที่ถูกแบ่งด้วยดวงตาแดงก่ำจากการร้องไห้ เอเดนโอดครวญเบา ๆ “หิวเหลือเกิน...” เสียงของเขาสั่นสะท้าน ไคพยายามกลืนน้ำตา ขณะที่ลียาก้มหน้าซ่อนความหิวไว้ในอกเงิบ ๆ

ทันใดนั้น ลียายกขึ้นเนื้อชิ้นเล็กในมือขึ้นยื่นให้ลูน่า “พี่ลูน่ากินก่อนเถอะ พี่ต้องมีแรงปกป้องพวกเรา” เธอพูดด้วยน้ำเสียงสั่น ๆ น้ำตาหยดหนึ่งไหลลงแก้ม ไคพยักหน้าเห็นด้วย “พี่เข่นด้วย พี่สู้เพื่อเรามาตลอด” เขายื่นขึ้นเนื้อของตัวเองให้เข่นด้วยมือที่สั่นเทา เอเดนแม้ตัวสั่นจากความหิว แต่ก็ผลึกขึ้นเนื้อของเขาไปให้ทั้งคู่ “พวกพี่ต้องอยู่ต่อไป...” เด็กชายพูดด้วยน้ำเสียงที่บริสุทธิ์และอ่อนแรง เข่นมองเด็ก ๆ ด้วยดวงตาที่เปียกชื้น หัวใจของเขาสั่นไหวราวถูกบีบแน่นจากความรักและความเสียสละของพวกเขา เขากลืนน้ำลายฝืดคอ “ขอบคุณ...” เขาพูดเบา ๆ เสียงของเขาเกือบขาด

ก่อนรับขึ้นเนื้อมาฉีกแบ่งครึ่งกับลูน่า ลูน่าก้มหน้าลง น้ำตาหยดลงบนมือขณะที่เธอกัดเนื้อชิ้นเล็กนั้น “พวกเจ้า... เป็นเหตุผลที่เรายังสู้ต่อ” เธอกระซิบด้วยน้ำเสียงสั่น มือของเธอกำแน่นราวพยายามยัดเกาะความหวังสุดท้าย

ทุกคนนั่งล้อมกองไฟในค่ำคืนนั้น เงามของพวกเขาทอดยาวบนพื้นหญ้าแห้ง ความอบอุ่นจากเปลวไฟแผ่ออกมาเพียงเล็กน้อย แต่ความรักของเด็ก ๆ ที่ส่องผ่านคำพูดและการกระทำกลายเป็นแสงสว่างเพียงหนึ่งเดียวท่ามกลางความมืดมิดที่โอบล้อม ความหิวโหยยังคงกัดกินร่างกายของทุกคน กระเพาะที่ว่างเปล่าส่งเสียงร้องเบา ๆ แต่หัวใจของเซ็นและลูน่าอบอุ่นขึ้นจากสายสัมพันธ์ที่ไม่อาจทำลายได้ เซ็นมองไปยังเปลวไฟ “ท่านเอเลียส... ถ้าท่านเห็นสิ่งนี้ ท่านคงยิ้มได้” เขาพูดกับตัวเองในใจ ลูน่าจับมือสียาแน่น “เราจะปกป้องพวกเขา... เพื่อท่าน” เธอก้าวแผ่ว คำคืนนั้นผ่านไปด้วยความเงียบและความเจ็บปวด แต่แสงจากกองไฟยังคงลุกไหม้ราวเป็นสัญญาณของการต่อสู้ที่ยังไม่จบ

ย่อหน้า 5

ความหิวโหยยังคงกัดกินการร่าเริงอย่างไม่ปราณี ผู้คนเริ่มอ่อนแรงลงทุกขณะ เด็กบางคนนอนหลับด้วยความหิว ขณะที่ผู้ใหญ่พยายามกลืนน้ำตาเพื่อปลอบลูกหลาน จนกระทั่งเช้าวันหนึ่ง เสียงฝีเท้าม้าและล้อรถม้าดังก้องจากเส้นขอบฟ้า ดวงตาที่เคยว่างเปล่าของทุกคนเบิกกว้าง เสี่ยงจากแอสเธอเรียมาถึงเร็วกว่าที่คาด ทหารม้าเร็วที่ธอร์นส่งไปทำหน้าที่ได้ดีเกินคาด รถม้าสินค้าสองคันเคลื่อนเข้ามาพร้อมทหารม้าสิบนาย แต่สิ่งที่ดึงดูดสายตาคือชายนักเดินทางนิรนามผู้หนึ่งที่ขี่ม้าคู่กับขบวน เขาลงจากม้าด้วยท่าสบาย ๆ ชุดคลุมยาวเปื้อนฝุ่นสะบัดตามลม รถสินค้าที่เขานำมาเต็มไปด้วยอาหาร—เนื้อแห้ง ขนมปังแข็ง และถั่ว—ราวกับรู้ล่วงหน้าว่าคาราวานนี้กำลังหิวโหยถึงขีดสุด

ชายผู้นั้นก้าวลงจากม้าด้วยท่าทางมั่นใจ เดินเข้ามาด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ที่ยกมุมปาก “ข้าชื่อไครน พ่อค้าผู้เดินทางไปทั่วพิภพ” เขาแนะนำตัวด้วยน้ำเสียงฉะฉาน ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยแผลเป็นจาง ๆ และดวงตาคมกริบที่มองทะลุความสิ้นหวังของผู้คนราวอ่านใจได้ เขาหยุดยืนตรงหน้าธอร์น ร่างที่เต็มไปด้วยบาดแผลของผู้ใหญ่บ้านยังคงยืนหยัดอย่างไม่น่าเชื่อ “อาหารนี้ราคาเท่าไร?” ธอร์นถามด้วยน้ำเสียงที่พยายามเข้มแข็ง แม้มือที่กำดาบจะสั่นจากความอ่อนล้า ไครนยิ้มกว้างจนเห็นฟันขาววาว “แพงหน่อยนะ ในยามแบบนี้ของดีหายาก” เขาตอบพร้อมยกนิ้วขึ้นตั้งราคาสูงลิบ ธอร์นหน้าแดงก่ำด้วยความโกรธ “เจ้ากล้าได้อย่างไร!” เขาตะโกน เสียงแหบพร่าดังก้อง แต่ไครนยกมือขึ้นขัด “ใจเย็น ๆ ก่อน” เขาพูดด้วยน้ำเสียงชี้เล่น ก่อนล้วงมือเข้าไปในเสื้อคลุมเก่า ๆ แล้วหยิบตราสองชิ้นออกมา

ตราหนึ่งเป็นโลหะสีทองแดงสลักรูปนกอินทรีสองหัว—ตราพ่อค้าชั้นสูงจากกิลด์การค้าอันทรงเกียรติแห่งแอสเธอเรีย อีกชิ้นเป็นตราอศวินชั้นสูง ทำจากเงินบริสุทธิ์ สลักสัญลักษณ์ดาบไขว้ที่ธอร์นรู้จักดี “ข้าไม่ใช่พ่อค้าธรรมดา และไม่ใช่แค่อศวินเก่า ๆ” ไครนกล่าว มือโบกตราทั้งสองให้ธอร์นเห็นชัด ๆ “ข้าผ่านการรับรองจากกิลด์ และเคยรับใช้ตระกูลชั้นสูงในเมืองหลวง ถ้าข้าจะหลอกเจ้า ข้าคงไม่กล้าเอาตราแบบนี้มาโชว์” เขายิ้มมุมปาก ธอร์นชะงัก มองตราด้วยสายตาสงสัย ก่อนพยักหน้าช้า ๆ “ได้... แต่ถ้าเจ้าโกหก ข้าจะตัดคอเจ้าเอง” เขาขู่ แต่สุดท้ายยอมควักทองคำก้อนสุดท้ายที่เหลือจากถุงเมื่อยจ่ายไปด้วยมือที่สั่น เซ็นและลูน่ามองไครนจากด้านหลัง คิ้วยังขมวดแน่นด้วยความไม่ไว้วางใจ “คนแบบนี้หาเกี่ยวกับความทุกข์ของผู้อื่น” เซ็นกระซิบ ลูน่าพยักหน้าเห็นด้วย “ถึงจะมีตราพ่อค้าและอศวิน ดูท่าก็ยังไว้วางใจไม่ได้เต็มที่” เธอตอบเบา ๆ แต่ทั้งคู่ยังคงเงียบ รอฟังว่าเขาจะพูดอะไรต่อ ดวงตาของไครนเหลือบมองทั้งสองราวรู้กำลังถูกจับตามอง เขาหัวเราะในลำคอ “เดี๋ยวพวกเจ้าก็จะรู้ว่าข้าดีกว่าที่คิด” เขาพูด ก่อนหันไปสั่งให้ลูกน้องเริ่มแจกเสบียง

ไครนหันมามองทั้งคู่ราวสัมผัสได้ถึงสายตาไม่เป็นมิตร เขาหัวเราะเบา ๆ “อย่ามองข้าแบบนั้นสิ ข้าแค่พ่อค้าธรรมดา ๆ ที่อยากช่วยเหลือ” เขาพูดพร้อมยกมือขึ้นพลิกฝ่ามือ “แต่แน่นอน ข้าก็ต้องกินต้องใช้เหมือนกัน” น้ำเสียงของเขามี

แววซีเล่น แต่ดวงตากลับฉายแววจริงจัง เขาเดินไปหยิบขนมปังแข็งก้อนหนึ่งจากรถม้า โยนให้เด็กคนหนึ่งที่นั่งนอนชมอยู่ข้าง ๆ “กินไปเถอะ ไม่คิดตังค์” เขาพูดด้วยรอยยิ้มที่ดูจริงใจเกินกว่าที่เซ็นและลูน่าจะคาดคิด เซ็นชะงัก “เจ้า... ไม่ได้มาเพื่อชุดรีดเรานั่นหรือ?” เขาถามด้วยน้ำเสียงสงสัย ไครนหันกลับมามอง “ชุดรีดนะใช่ แต่ถ้าข้าปล่อยให้พวกเจ้าตายกันหมด ข้าจะขายของให้ใครล่ะ?” เขาตอบพร้อมหัวเราะ ลูน่ามองเขาด้วยสายตาที่เริ่มผ่อนคลาย “เจ้าคนนี่... แปลก” เธอพูดเบา ๆ ธอร์นถอนหายใจ “ช่างเถอะ ขอแค่มีอาหารก็พอ” คาราวานเริ่มมีชีวิตชีวาขึ้นเล็กน้อย และไครนยิ้มมุมปากราวกับรู้ว่าตัวเองเพิ่งจุดประกายอะไรบางอย่าง

ย่อหน้า 6

เมื่อเสปียงถูกแจกจ่ายไปทั่วคาราวาน ไครนทรุดตัวนั่งลงข้างกองไฟกับธอร์น เซ็น และลูน่า เปลวไฟส่องไปหน้าที่เต็มไปด้วยรอยแผลเป็นของเขาให้ชัดเจนขึ้น เขาจ้องมองทั้งคู่ด้วยสายตาเย้ยหยันที่แฝงรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ “ข้าเห็นสายตาวูกเจ้าแล้ว ไม่ชอบข้าสินะ? โลกมันก็แบบนี้แหละ ปลาใหญ่กินปลาเล็ก ถ้าพวกเจ้าไม่เติบโตขึ้นและมองโลกตามที่มันเป็น ก็จงเน่าตายไปซะ” เขาพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา ก่อนยกขึ้นเนื้อแห้งชิ้นเดียวอย่างไม่ใส่ใจ “ข้าขายของแพง เพราะข้าต้องรอดเหมือนกัน ถ้าสุดท้ายถูกโจรปล้นมาเกือบตายกว่าจะได้เสปียงชุดนี้ ถ้าข้าขายถูก ข้าก็อดตาย แล้วใครจะมาช่วยคนอย่างพวกเจ้า?” เขาหยุดชั่วคราว มองไปที่เปลวไฟ แล้วเล่าต่อด้วยน้ำเสียงที่จริงจังขึ้น “ที่ลูเมียพัง ข้าก็รู้มาแล้ว ข้าว่ามันแพร่ไปถึงเมืองข้างเคียง อีฟริตมันไม่หยุดแค่นี้แน่”

เซ็นและลูน่าชะงัก สายตาที่เคยขุ่นเคืองจากคำพูดหยาบคายของเขาเริ่มเปลี่ยนเป็นความสนใจ เซ็นวางขึ้นขนมปังแข็งในมือลง “ถ้าเจ้าจะพูดแบบนั้น ข้าจะเล่าให้ฟัง” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น เขาเริ่มเล่าถึงการโจมตีของอีฟริตภาพของลูเมียที่ถูกไหม้ และการเสียสละของเอเลียสที่ยังฝังแน่นในใจ “ท่านเอเลียสใช้พลังสุดท้ายระเบิดตัวเองพร้อมอสูรเพื่อให้เรารอดมา... ลูเมียกลายเป็นเถ้าถ่านแล้ว” ลูน่าเสริมด้วยน้ำตาคลอ “เราเสียทุกอย่างไป... แต่เราจะไม่ยอมให้มันจบแบบนี้” เธอกล่าว ดวงตาสีมรกตฉายแววเด็ดเดี่ยว ทั้งคู่หันมองไครน “เจ้าฉลาดเรื่องเอาตัวรอด ช่วยเราคิดวิธีแก้แค้นอีฟริตหน่อยสิ” ไครนหัวเราะในลำคอ “แก้แค้นอีฟริต? เรื่องไร้สาระชัด ๆ มนุษย์อย่างพวกเจ้าไม่มีวันสู้มันได้หรอก” เขาตอบอย่างไม่แยแส มือยกขึ้นโบกไปมาเหมือนไล่แมลงวัน

แต่แล้วสายตาของเขากวาดไปเห็นบางอย่าง—ปานรูปดาวที่ต้นคอของเซ็น ซึ่งเผยออกมาเมื่อผ้าคลุมไหล่เลื่อนลงโดยไม่ตั้งใจ ดวงตาของไครนเบิกกว้างเล็กน้อย ความเงียบครอบงำชั่วขณะ ธอร์นที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ขมวดคิ้ว “มีอะไร?” เขาถาม ไครนไม่ตอบทันที เขาค่อย ๆ เหยียดด้วยน้ำเสียงที่ต่ำลง “แต่... บางทีมันอาจจะพอมิทาง” เขาจ้องปานนั้นราวกับเห็นภาพจากอดีตฉายซ้ำ ดวงตาคมกริบฉายแววสนใจเป็นครั้งแรก “ถ้าพวกเจ้าจะแก้แค้นอีฟริตจริง ๆ ข้าจะช่วย แต่ข้าต้องได้อะไรตอบแทนด้วย” เขากล่าวพร้อมยื่นมือออกมา ความสัมพันธ์ที่เริ่มต้นด้วยความไม่ไว้วางใจค่อย ๆ กลายเป็นพันธมิตรที่ไม่คาดคิด ธอร์นถอนหายใจ “คนแบบนี้... แต่ช่างเถอะ” เขาพูดเบา ๆ

ย่อหน้า 7

บทที่ 3: ที่หลบภัยในความมืด

ย่อหน้าที่ 7 (ในสไตล์ Re:Zero โทนจริงจังผสมสนุกสนาน)

ไครนเอนหลังพิงรถม้าสินค้าที่จอดนิ่ง มองเซ็นด้วยสายตาคุ่นคิดที่แฝงรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ เขาคายลมหายใจออกเบา ๆ ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ “ข้าเคยเป็นอัศวินเวทย์มนนะ สมัยรับใช้ตระกูลชั้นสูงในเมืองหลวง ฝีมือข้าก็ไม่เลว ถ้าเจ้าขยันฝึกเวทย์มนหน่อย บางทีการแก้แค้นอีฟริตมันอาจจะเป็นไปได้” เขายิ้มมุมปากราวกับพูดเล่น แต่ดวงตาคมกริบกลับฉายแววจริงจังเกินคาด “รับข้าเป็นอาจารย์สิ รับรองไม่เสียชื่อ” เขาหยุดชั่วคราว มองปฏิกิริยาของเซ็น แล้ว

พูดด้วยน้ำเสียงประชดที่จ้องใจ “ไม่เหมือนอาคิชอบของพวกเจ้า สมัยก่อนเคยเป็นผู้กล้าผู้ยิ่งใหญ่ แต่พอแก่ตัวลง แค่ว่าปกป้องเด็กกำพร้ายังต้องระเบิดตัวเองตายไปพร้อมอสูร ดูท่าจะหมดประโยชน์ไปแล้วจริง ๆ” เขายักไหล่ สายตาจับจ้องเช่นอย่างตั้งใจ รวากับหวังให้คำพูดนั้นจุดระเบิดบางอย่างในตัวเด็กหนุ่ม

เช่นนี้ไปชั่วขณะ ดวงตาสีน้ำตาลเข้มจ้องไครเรนเขม็ง คำพูดนั้นกระทบใจเขาจุดคมมีดกรีด ภาพรอยยิ้มสุดท้ายของเอเลียสผุดขึ้นในหัว ความโกรธเดือดพล่านในอกจนมือที่กำลังจับสั่นสะท้าน “เจ้าพูดอะไรนะ?” เขากัดฟันพูด น้ำเสียงขุ่นเคืองเต็มไปด้วยไฟแค้น เขายกมือขึ้นโดยไม่รู้ตัว พลังเวทย์ที่คุ้นเคยไหลออกจากปลายนิ้ว ทำให้ก้อนหินเล็ก ๆ ข้างกองไฟลอยขึ้น เขาขว้างมันใส่ไครเรนด้วยความโมโห แต่ไครเรนเพียงเอียงตัวหลบอย่างง่ายดาย หินพุ่งเฉียดหัวเขาไปตกพื้นดังโครม เช่นไม่หยุดแค่นั้น เขาขี้นมือไปที่ไม้พินขึ้นหนึ่ง พลังเวทย์ทำให้มันลอยขึ้นอีกครั้ง แล้วเหวี่ยงใส่ไครเรนด้วยความเร็ว แต่ไครเรนยกมือขึ้นตบมันลงพื้นราวปัดแมลงวัน “แค่นี้หรือ?” เขาพูดด้วยน้ำเสียงเยาะเย้ย “ถ้าพลังของเจ้าทำได้แค่ทำให้ของลอยได้ ข้าจะฝึกเจ้าให้ตายก็ไม่คุ้ม”

ลูน่าที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ขมวดคิ้ว มองไครเรนด้วยความไม่พอใจ “ท่านไม่ควรพูดถึงท่านเอเลียสแบบนั้น!” เธอพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น มือกำไม้เท้าสั้นแน่นจนข้อมือขาว แต่ไครเรนเพียงยักไหล่อีกครั้ง “ข้าพูดความจริง ถ้าเจ้าโกรธ ก็พิสูจน์สิว่าข้าผิด” เขาหันไปมองเช่น ดวงตาแคบลงราวจ้องใจให้เด็กหนุ่มแสดงอะไรออกมาจากภายใน เช่นหายใจถี่ ความโกรธและความรู้สึกผิดที่ฝังลึกจากการตายของเอเลียสปะทุขึ้น “ถ้าเจ้าทำได้จริงอย่างที่พูด ข้าจะยอมรับเจ้าเป็นอาจารย์” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่สั่นด้วยไฟโทสะ ใบหน้าแดงก่ำจากคำดูถูกคนที่เขาเคารพรัก ไครเรนยิ้มกว้าง “ดี ข้าชอบคนที่กล้าท้าทาย” เขาตอบ น้ำเสียงยังคงขี้เล่น แต่แววตากลับฉายความพึงพอใจราวได้เห็นสิ่งที่ต้องการ—พลังที่ซ่อนอยู่ในเช่น แม้จะยังอ่อนด้อย ท่าทางของเขาคล้ายครูที่ยั่วลูกศิษย์ให้ก้าวข้ามขีดจำกัด ความสัมพันธ์ที่ตึงเครียดเริ่มจุดประกายอะไรบางอย่างที่ลึกซึ้งกว่านั้น

ย่อหน้าที่ 8 (ในสไตล์ Re:Zero โทนจริงจังผสมสนุกสนาน)

เช่นลูกพรอดขึ้นทันที ความโกรธที่ถูกกดไว้นานระเบิดออก เขาคว้าดาบที่วางอยู่ข้างกาย พุ่งเข้าโจมตีไครเรนด้วยความเร็วที่ฝึกฝนมาจากการปกป้องเด็ก ๆ ลูน่าตะโกน “เช่น หยุด!” เสียงของเธอสั่นด้วยความตื่นตระหนก แต่เช่นไม่ฟัง ใบมีดฟันอากาศหวีดหวิว มุ่งตรงไปที่ไครเรน ไครเรนหลบได้อย่างง่ายดายด้วยการก้มตัวเล็กน้อย รอยยิ้มเยาะเย้ยยังติดที่มุมปาก เขายกมือเปล่าตบลงที่ข้อมือของเช่นอย่างแม่นยำ ดาบหลุดจากมือกระเด็นลงพื้นดังแกร็ง เช่นกัดฟันแน่น พุ่งเข้าไปใหม่ด้วยหมัดเปล่า ความโกรธจากการถูกดูถูกเอเลียสขับเคลื่อนทุกการเคลื่อนไหว แต่ไครเรนใช้ฝ่ามือตบหน้า เขาคว่ำลงไปกับพื้นครั้งแรกแล้วครั้งเล่า ทุกการโจมตีของเช่นดูไร้พลังเมื่ออยู่ต่อหน้าชายคนนี้ “เจ้าดูใจสู้ดีนี่” ไครเรนพูดด้วยน้ำเสียงเยาะเย้ย “แต่ถ้าแค่นี้ยังทำอะไรไม่ได้ เจ้าจะไปสู้กับอภิปริตได้อย่างไร?” สิ่งที่น่าขบขันคือตลอดการต่อสู้ ไครเรนไม่เคยหยิบอาวุธใด ๆ ออกมาแม้แต่ครั้งเดียว เขาใช้เพียงมือเปล่าปกป้องทุกการโจมตีราวเด็กเล่น ลูน่ารีบวิ่งเข้ามาขวาง “หยุดทั้งคู่เดี๋ยวนี้!” เธอตะโกน ดวงตาสีมรกตฉายแววเป็นห่วง เธอจับแขนเช่นไว้แน่น “อย่าทำแบบนี้เลย” แต่เช่นสะบัดแขนออก หอบหายใจด้วยความโมโห ดวงตายังจ้องไครเรนไม่วาง

ย่อหน้าที่ 9 (ในสไตล์ Re:Zero โทนจริงจังผสมสนุกสนาน)

ไครเรนยืนนิ่ง มองเช่นที่ลุกขึ้นยืนอีกครั้งด้วยร่างที่โง่งน เขาขีดฝุ่นจากเสื้อคลุมยาวที่เปื้อนฝุ่น แล้วพูดด้วยน้ำเสียงที่เปลี่ยนเป็นจริงจัง “รับข้าเป็นอาจารย์ซะสิ เจ้าจะได้รู้ว่าโลกนี้มันโหดร้ายแค่ไหน และข้าจะสอนให้เจ้ารอดจากมัน” เช่นหายใจถี่ มองไครเรนด้วยสายตาที่ปะปนไปด้วยความโกรธและความสับสน ฝ่ามือที่เหนียวชื้นของชายคนนี้นายขัดต่อหน้าเขา เขานิ่งไปพักใหญ่ คำพูดของไครเรนกระทบใจ—ความอ่อนแอของตัวเองที่ไม่สามารถปกป้องเอเลียสได้ยังคงหลอกหลอน ลูน่ายืนขวางอยู่ระหว่างทั้งคู่ มือหนึ่งจับไหล่เช่น อีกมือยกขึ้นราวจะหยุดไครเรน “ถ้าท่านจะสอนเขา ท่านต้องสัญญาว่าจะไม่ทำร้ายกันอีก” เธอพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น แต่แฝงความกังวล ไครเรนยิ้มมุมปาก “ข้าสัญญา

แต่เจ้าจะขอบคุณข้าที่หลังแน สวาน้อย” เขาตอบด้วยน้ำเสียงขี้เล่น เช่นสุดหายใจลึก ก่อนพยักหน้าช้า ๆ “ได้... ถ้าเจ้าสอนข้าได้จริง ข้าจะยอมรับเจ้าเป็นอาจารย์” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่ยังมีความไม่เต็มใจ แต่ลึก ๆ เขารู้สึกถึงพลังบางอย่างจากไครนที่ไม่อาจมองข้าม—พลังที่อาจช่วยให้เขาแก้แค้นอิฟริตได้ ลูน่าถอนหายใจ มองทั้งคู่ด้วยความกังวล แต่ยอมถอยออกมา ความสัมพันธ์ที่เริ่มจากความขัดแย้งเริ่มเปลี่ยนเป็นการยอมรับอย่างไม่เต็มใจ ท่ามกลางสายตาของธอร์นที่มองจากระยะไกลด้วยความเจ็บ

ย่อหน้าที่ 10 11 12

ไครนเดินเข้ามาจากข้างกองไฟ ตบไหล่เช่นเบา ๆ ด้วยท่าทางที่เปลี่ยนจากเย้ยหยันเป็นนุ่มนวลขึ้น เขามองเช่นด้วยสายตาที่จริงจังขึ้นเล็กน้อย “ข้าขอโทษที่พูดถึงอาคิชอบแบบนั้น เขาเป็นผู้ยิ่งใหญ่จนวินาทีสุดท้าย แม้แต่ข้ายังนับถือเขา” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่แผ่วลง แววตาแสดงความเคารพอย่างจริงจัง “ข้าแค่อยากทดสอบเจ้า ดูว่าเจ้าจะทนคำยั่วได้แค่ไหน และพลังของเจ้าจะไปได้ไกลแค่ไหน” เขาหยุดชั่วคราว แล้วยิ้มบาง ๆ “เจ้าทำได้แค่ทำให้ของลอยได้ และต่อยข้าด้วยหมัดที่ข้ากว่าเท่า แต่ข้าคิดแผนการอันแยบยลได้แล้ว ข้าจะฝึกเจ้าให้เก่งเท่าอาคิชอบเป็นอย่างน้อย ภายในสองปี ถ้าเจ้าเอาจริง” เขามองเขาด้วยความประหลาดใจ ปากค้างเล็กน้อย ลูน่ายื่นนิ้ว ดวงตาสีมรกตผ่นคลายลงจากคำขอโทษที่ไม่คาดคิด ไครนพูดต่อ “แต่ไปกันแค่สามคนคงตายหมดแน่ ๆ คุณพวกนั้นสิ” เขาหันไปมองคาราวานที่เต็มไปด้วยผู้รอดชีวิต—ใบหน้าซีดเผือดจากความหิวและความสิ้นหวัง “กำลังอ่อนแอ ต้องตั้งรกรากใหม่ ข้าคิดว่าเราควรเดินทางไปหาพรรคพวกที่อื่นดีกว่า”

เขาหยิบขนมปังแข็งจากกองเสบียง โยนให้เช่นด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ “กินซะ ศิษย์คนแรกของข้าต้องมีแรงหน่อย” เขารับขนมปังไว้โดยอัตโนมัติ ยังคงสงสัยในใจว่าทำไมชายคนนี้จะเปลี่ยนท่าทีจากหน้ามือเป็นหลังมือ ลูนามองไครนด้วยสายตาที่เริ่มไว้วางใจมากขึ้น “ท่านพูดจริงหรือเปล่า?” เธอถาม ไครนหัวเราะเบา ๆ “จริงสิ แต่ถ้าข้าจะฝึกเจ้า ข้าต้องได้อะไรตอบแทนด้วย—เช่น ทองสักสองสามก้อนจากแอสเธเรีย” เขากล่าวพร้อมขยิบตา เช่นกำขนมปังแน่น ความหวังเล็ก ๆ จุดขึ้นในอก แต่ความสงสัยยังคงอยู่ “ถ้าเจ้าโกหก ข้าจะตีเจ้าให้เละ” เขาขู่ ไครนยกมือขึ้น “ตกลงแต่ข้าจะทำให้เจ้าเละก่อนแน่” เขาตอบกลับด้วยน้ำเสียงขี้เล่น ความสัมพันธ์ที่เริ่มจากความเกลียดชังค่อย ๆ กลายเป็นพันธมิตรที่เต็มไปด้วยปริศนาและความท้าทาย

ย่อหน้าที่ 12 (ในสไตล์ Re:Zero โทนจริงจังผสมความหวัง)

ไครนพยักหน้าให้เช่นและลูน่า ก่อนเดินไปหาผู้ใหญ่ออร์นที่กำลังนั่งพักแผลอยู่ใกล้รั้วม้าสินค้า ร่างสูงใหญ่ของเขาคลุมด้วยผ้าพันแผลหลายบ ที่เปื้อนเลือดแห้ง ไครนคุกเข่าลงข้าง ๆ พร้อมกล่าวด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลที่แฝงความจริงจัง “ข้าจะพาเด็กสองคนนี้—เช่นกับลูน่า—ออกเดินทางไปด้วยกัน ข้าคิดว่าพวกเขาอยากเห็นโลกกว้าง” เขามองธอร์นด้วยสายตาที่ฉายแววเข้าใจ ธอร์นเงยหน้าขึ้น ดวงตาที่เหนื่อยล้าจากการต่อสู้อยู่กลับมาด้วยความรู้สึกซับซ้อน เขาพยักหน้าช้า ๆ “ดีแล้วละ ดีกว่ามานั่งคิดแก้แค้นอิฟริตอยู่แถวนี้ ออกไปเปิดหูเปิดตาบ้างก็ดี” เขาหยุดชั่วคราว หายใจเข้าลึก ๆ รวบรวมพลัง ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงมั่นคง “หมู่บ้านนี้ปล่อยให้ข้าดูแลเถอะ ข้าจะฟื้นฟูมันให้ได้ เมื่อพวกเขากลับมา ข้าสัญญาว่ามันจะสวยงามเหมือนวันเก่า” รอยยิ้มบาง ๆ ผุดขึ้นบนใบหน้าเต็มแผลเป็นของเขา แววตาฉายความหวังเป็นครั้งแรก เช่นและลูนามองธอร์นด้วยความรู้สึกขอบคุณที่พูดไม่ออก ลูน่าวางมือบนอก “ขอบคุณท่านมาก” เธอกล่าวเบา ๆ เสียงของเธอสั่นด้วยความซาบซึ้ง ไครนลุกขึ้น ตบฝุ่นจากกางเกงด้วยท่าทางสบาย ๆ “งั้นเราไปกันเถอะ” เขากล่าว ก่อนหันไปเรียกทั้งคู่ให้เตรียมตัวออกเดินทาง เงาของธอร์นที่นั่งมองตามยังคงฉายภาพของผู้นำที่ไม่ยอมแพ้

ย่อหน้าที่ 13 (ในสไตล์ Re:Zero โทนจริงจังผสมความหวัง)

เช้าวันรุ่งขึ้น ท้องฟ้าเริ่มปลอดโปร่งเป็นครั้งแรกในรอบหลายวัน แสงแดดอ่อน ๆ สาดส่องลงมาบนลานหญ้าที่

การรวานตั้งพัก เช่น ลูน่า และไครนยืนพร้อมสัมผัสภาระเล็กน้อย—ดาบของเซ็น ไม่ทำสำนของลูน่า และกระเป่าใบเก่าของไครน เด็ก ๆ—เอเดน ไค และลียา—วิ่งออกมาส่งพวกเขาด้วยรอยยิ้มและน้ำตาคลอ ลียากอดขาลูน่าแน่น “ที่ต้องกลับมาะ” เธอพูดด้วยน้ำเสียงสั่น มือเล็ก ๆ จับชายเสื้อของลูน่าไม่ยอมปล่อย ไครนมือไปลูบหัวเอเดน “ดูแลตัวเองให้ดีละ เจ้าหนู” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ขณะที่เอเดนพยักหน้าอย่างเข้มแข็ง ไค—เด็กชายที่ซื้อข้ากับไครน—ยิ้มให้เซ็น “ที่ต้องเก่งขึ้นเยอะ ๆ นะ!” เขาพูด สายลมพัดเบา ๆ พัดใบหญ้าสีเขียวอ่อนให้ไหวเอน กลิ่นดินและสายน้ำจากลำธารไกล ๆ ลอยมาแตะจมูก รวากับธรรมชาติส่งสัญญาณแห่งการเริ่มต้นใหม่

เซ็นหันไปมองลูเมียที่เหลือเพียงซากปรักหักพังในระยะไกล หัวใจของเขายังเจ็บปวดจากภาพของเอเลียสที่ระเบิดตัวเองเพื่อช่วยทุกคน แต่แสงแดดที่กระทบใบหน้าทำให้เขารู้สึกถึงความอบอุ่นที่หายไปนาน ลูน่าถือไม้เท้าสำนที่เคยเป็นของเอเลียสแน่นในมือ—มรดกชิ้นสุดท้ายจากชายที่เธอเคารพ เธอหันไปโบกมือให้เด็ก ๆ เป็นครั้งสุดท้าย “พวกเราจะกลับมาแน่นอน!” เธอตะโกน เสียงของเธอไล่กังวานท่ามกลางท้องทุ่ง เด็ก ๆ โบกมือตอบด้วยรอยยิ้มและน้ำตา ไครนเดินนำหน้าไปเล็กน้อย หันมามองทั้งคู่ “เร็วหน่อยสิ ศิษย์ของข้าต้องไม่เชื่องช้า!” เขาตะโกนด้วยน้ำเสียงขี้เล่น เงาของทั้งสาม—เซ็น ลูน่า และไครน—ค่อย ๆ เลือนหายไปบนแสงเช้าที่ทอประกายงดงาม รวากับภาพวาดแห่งการเดินทางที่เพิ่งเริ่มต้น ทั้งการรวานและคำสัญญาของธอร์นไว้เบื้องหลัง

บทที่ 4: คำสาบานใต้ร่มเงาสूर

ย่อหน้าที่ 1 (ในสไตล์ Re:Zero โทนจริงจังผสมสนุกสนาน)

แสงแดดยามเช้าสาดส่องลงมาบนลานหญ้าที่การรวานตั้งพักเป็นครั้งสุดท้าย เช่น ลูน่า และไครนยืนพร้อมสัมผัสภาระเบา ๆ ท่ามกลางสายลมที่พัดพากลิ่นดินและใบไม้มาแตะจมูก เด็ก ๆ—เอเดน ไค และลียา—โบกมือลาด้วยรอยยิ้มและน้ำตาคลอ ขณะที่เงาของทั้งสามเริ่มเคลื่อนออกจากการรวาน ไครนเดินนำหน้าด้วยท่าทางสบาย ๆ เสื้อคลุมยาวสลับตามจังหวะก้าว เขาหันมามองเซ็นและลูน่า “เป้าหมายของเราคือปาหิมทางตะวันตก ที่นั่นเต็มไปด้วยอสูร และคนที่แข็งแกร่งพอจะเป็นพรรคพวกเราได้” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงมั่นใจ ก่อนหยุดชั่วคราวแล้วยิ้มมุมปาก “แต่ก่อนอื่น เซ็น เจ้าต้องฝึกเวทย์มนต์ให้ชำนาญเสียก่อน ตอนนี้พลังของเจ้ามันอ่อนแอเกินไป ทำได้แค่ทำให้ของลอยได้เหมือนเด็กหัดเล่น ข้าจะฝึกให้เจ้าสู้ได้จริง”

เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป่าใบเก่า คลายเชือกออก แล้วโยนถุงมือหนัง สนับเข่าและศอก รวมถึงรองเท้าบูตคู่ใหม่ให้เซ็น “ใส่นี้นะ” ไครนสั่ง สายตาจับจ้องเซ็นราวทดสอบปฏิกิริยา “เจ้าจะใช้พลังเคลื่อนย้ายของเจ้าตกลงไปตามจุดข้อต่อที่สวมของพวกนี้ มันจะเร่งความเร็วในการเคลื่อนที่ของเจ้าได้” เขาอธิบายต่อ “ลองนึกภาพดาบของเจ้าสักเล่ม ถ้าเจ้าผสมพลังเคลื่อนย้ายเข้าไปในคมดาบ มันจะเคลื่อนที่เร็วขึ้นจนศัตรูตั้งตัวไม่ทัน แต่ตอนนี้เจ้าอ่อนแอเกินไป ต้องใช้พลังกายทดแทนก่อน” เซ็นรับของมาใส่ด้วยสีหน้าสงสัย “แล้วข้าจะฝึกยังไง?” เขาถาม ไครนหัวเราะเบา ๆ “ระหว่างทางนี้แหละ เจ้าจะฝึกควบคุมสิ่งของให้ลอยได้เยอะขึ้น เริ่มจากก้อนหินเล็ก ๆ แล้วค่อยเพิ่มเป็นก้อนใหญ่ ไปจนถึงข้าจะโยนอะไรใส่เจ้าก็ต้องรับให้ได้” เขาขยิบตา ลูน่ามองทั้งคู่ด้วยสายตากังวล “ท่านจะไม่ฝึกหนักเกินไปใช่ไหม?” เธอถาม ไครนยกไหล่ “ถ้าไม่หนัก อีฟริตมันจะฝึกให้หนักกว่านี้แน่” เขาตอบ ก่อนก้าวเดินต่อไป ทิ้งเซ็นให้ยืนกำดาบแน่นด้วยความมุ่งมั่นที่เริ่มจุดขึ้นในอก

ย่อหน้าที่ 2 (ในสไตล์ Re:Zero โทนจริงจังผสมสนุกสนาน)

ไครนหันมามองลูน่าที่เดินตามหลังด้วยไม้เท้าสำนของเอเลียสในมือ ดวงตาสีมรกตของเธอมองแววสงสัยขณะมองอุปกรณ์ที่เซ็นเพิ่งได้รับ เขายิ้มมุมปากก่อนพูดด้วยน้ำเสียงที่จริงจังขึ้น “ส่วนเจ้า ลูน่า ข้าจะไม่ปล่อยให้เดินตามไปเฉย ๆ แบบเด็กติดสอยห้อย” เขาก้าวเข้าไปใกล้ หยิบโล่เงินขนาดกะทัดรัดจากกระเป่าใบเก่าของเขาแล้วยื่นให้เธอ “นี่คือของเจ้า โล่เงินจากเมืองหลวง สมัยข้ายังเป็นอัศวินมันเคยช่วยชีวิตข้ามาไม่รู้กี่ครั้ง” โล่นั้นสลักลายดวงดาวจาง ๆ ผิว

เงินสะท้อนแสงแดดอ่อน ๆ ลูน่ารับมาด้วยสองมือ มองมันด้วยความงุนงง “ข้าจะฝึกอะไรกับมัน?” เธอถาม ไครเรน หัวเราะเบา ๆ “เจ้าจะฝึกพลังกายให้แข็งแกร่ง วิดพื้นและสควอทวันละร้อยครั้งเป็นอย่างน้อย ข้าจะให้เจ้าใช้โล่ป้องกันตัวด้วยกำลังแขน ไม่ใช่แค่ฟิงพลังเวทย์อย่างที่เคยมั”

เขาชี้ไปที่ไม้เท้าสั้นในมือเธอ “เจ้าถนัดเวทย์แสงอยู่แล้ว ข้าจะให้ฝึกโจมตีด้วยแสงด้วย—ลองยิงลำแสงใส่เป้าที่ข้าจะชี้ระหว่างทาง แต่จำไว้ อย่าฟิงเวทย์มากเกินไป ถ้าพลังหมดตอนเจออสูร เจ้าจะตายก่อนถึงป่าทมิฬแน่” ลูน่าก้มมองโล่ในมือ น้ำหนักของมันทำให้แขนเธอสั่นเล็กน้อย “วิดพื้นร้อยครั้ง... ข้าจะทำได้หรือ?” เธอพูดด้วยน้ำเสียงกังวล ไครเรน ยกไหล่ “ถ้าทำไม่ได้ ข้าจะผูกเจ้าไว้กับต้นไม้แล้วให้เข็นลากไป” เขาตอบด้วยน้ำเสียงขี้เล่น แต่แววตากลับจริงจัง “เจ้าต้องแข็งแกร่งทั้งกายและเวทย์ ถึงจะปกป้องตัวเองและคนอื่นได้เหมือนที่อาคิชอบเคยมั” เข่นหันมามองลูน่าด้วยสายตาให้กำลังใจ “ข้าจะฝึกไปด้วยกัน” เขากล่าว ลูน่าพยักหน้าช้า ๆ กำโล่แน่นขึ้น “เพื่อท่านเอเลียส... ข้าจะพยายาม” เธอตอบ ไครเรนตบมือดังฉาด “ดี! งั้นเริ่มวิดพื้นกันเลยดีกว่า—สิบครั้งแรก ตรงนี้เดี๋ยวนี้!” เขาสั่ง ลูน่าตาโต แต่เข็นดื่อยังไม่ได้ ความหวังเล็ก ๆ ที่จุดขึ้นในอกของทั้งคู่เริ่มสว่างชัดเจนยิ่งขึ้นท่ามกลางเส้นทางที่ร่อยุ่ยข้างหน้า

ย่อหน้าที่ 3 (ในสไตล์ Re:Zero โทนจริงจังผสมสนุกสนาน)

ขณะที่ทั้งสามเดินไปตามเส้นทางทุ่งหญ้าที่ทอดยาว สายลมเย็นพัดผ่านใบหญ้าสูง ทันใดนั้น เสียงร้องแหลมดังจากท้องฟ้า นกอินทรีตัวใหญ่ที่มีขนสีน้ำตาลทองบินโฉบลงมาหาไครเรน มันกางปีกกว้างก่อนเกาะลงบนแขนที่เขายื่นออกไปอย่างเชื่องชิน เซ็นและลูน่าหยุดชะงัก มองภาพนั้นด้วยความงุนงง ไครเรนยิ้มมุมปาก จับนกไว้แน่นด้วยมือหนึ่ง อีกมือเกาะมันวงกระดาดเล็ก ๆ ที่ผูกติดเท้าของมันออกมาอ่าน ดวงตาคมกริบของเขาเลื่อนไปตามตัวอักษร เขาหยิบปากกาขนนกจากกระเป๋า เขียนข้อความตอบกลับอย่างรวดเร็ว แล้วมัดกลับที่ขาของนกอินทรี ก่อนปล่อยมันบินกลับสู่ท้องฟ้า เซ็นขมวดคิ้ว “เจ้ากำลังทำอะไร?” เขาถามด้วยน้ำเสียงสงสัย ลูน่าก้าวเข้ามาใกล้ “มันคืออะไรกัน?” เธอเสริม ดวงตาสีมรกตจับจ้องไครเรนด้วยความอยากรู้

ไครเรนหันมามองทั้งคู่ หัวเราะเบา ๆ ในลำคอ “ข้าจะบอกความจริงให้ฟังละกัน เพราะดูเหมือนพวกเจ้าจะไม่ไว้ใจข้าสักเท่าไร” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจังที่แผ่รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ “ข้าทำงานสองอย่าง—พ่อค้าผู้เดินทางไปทั่วพิภพ และอัศวินลาดตระเวนให้กองทัพเมืองหลวง ระหว่างเดินทางแบบนี้ ข้าก็รับภารกิจลาดตระเวนไปด้วย” เขาหยุดชั่วคราว มองปฏิกิริยาของทั้งคู่ “จดหมายเมื่อก็คือคำสั่งจากผู้บังคับบัญชา ข้าต้องรายงานเรื่องราวเกี่ยวกับเมืองแถบนี้—ลูเมียที่พิงพินาส และเส้นทางที่เรา กำลังจะไปต่อจากนี้” เขายกไหล่ “แต่แน่นอน ข้าใช้ข้อมูลจากการหาผลประโยชน์ให้ตัวเองนิดหน่อยจากการค้าขาย—รู้ก่อน ขายก่อน ได้กำไรก่อน ง่าย ๆ แค่นั้น” เซ็นยกคิ้ว “เจ้าไม่ละอายบ้างหรือ?” เขาถาม ไครเรนยิ้มกว้าง “ถ้าข้าจะรวยด้วยความซื่อสัตย์อย่างเดียว ข้าคงตายไปนานแล้ว” เขาตอบ ลูน่ามองเขาด้วยสายตาครึ่งประหลาดใจครึ่งยอมรับ “อย่างน้อยท่านก็พูดตรง ๆ” เธอพูดเบา ๆ ไครเรนตบมือดังฉาด “เอาล่ะ! ลาดตระเวนไป ฝึกไป หาพรรคพวกไป งานข้าจะได้เสร็จเร็วขึ้น!” เขากล่าว ก่อนเดินนำหน้าต่อไป ทั้งเซ็นและลูน่าให้มองตามด้วยความรู้สึกที่เริ่มเปลี่ยนไป—จากความไม่ไว้วางใจ สู่การยอมรับในตัวคนที่ซับซ้อนของชายคนนี้

ย่อหน้าที่ 4 (ในสไตล์ Re:Zero โทนจริงจังผสมสนุกสนาน)

สองเดือนผ่านไปราวพริบตา ท้องฟ้าที่เคยปลอดโปร่งค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นเมฆครึ้มขณะที่ทั้งสาม—ไครเรน เซ็น และลูน่า—เดินทางตระเวนไปตามเส้นทางคดเคี้ยว ผ่านหมู่บ้านเล็ก ๆ และเมืองค้าขายที่กระจายอยู่ระหว่างทางสู่ป่าทมิฬ ไครเรนพาทั้งคู่ซื้อขายเสบียงและของหายากตามที่เขาค้นเคย เสียงตะโกนต่อราคางังในตลาด ทองคำและข้อมูลจากภารกิจลาดตระเวนของเขาทำกำไรได้ไม่น้อย “ซื้อถูก ขายแพง—กฎทองของข้า!” เขาจะพูดพร้อมยิ้มเจ้าเล่ห์ทุกครั้งที่ปิดการค้า แต่เมื่อไร้สายตาคนอื่น เมื่อแสงตะวันลับขอบฟ้า ทั้งสามจะหยุดพักและฝึกฝนท่ามกลางป่าและทุ่งโล่ง เซ็นยืนเหงื่อโชก ฤกษ์มือหนักและสลับข้อต่อที่ไครเรนให้มาขยับตามพลังเคลื่อนไหวที่เริ่มคล่องแคล่ว เขากำดาบเล่มหนึ่งใน

มือขวา ขณะที่อีกเล่มลอยในอากาศด้วยพลังเวทย์ ใบมีดลอยเคลื่อนไหวเร็วขึ้น โจมตีก้อนหินและต้นไม้เล็ก ๆ จนแตกกระจาย “ดีขึ้นแล้ว!” ไครนตะโกนจากระยะไกล “แต่ถ้าข้ากว่านี้ อีพริตมันดับเจ้าตายได้ในหนึ่งฝ่ามือ!” เซ็นกำดาบแน่น “ข้าจะทำให้มันเร็วกว่านี้ให้ได้” เขาตอบ พลังกายที่เพิ่มจากสองเดือนทำให้ร่างเขาดูแข็งแกร่งขึ้น

ลูน่าเองยืนไม่ไกลกัน โล่เงินในมือซ้ายยกขึ้นป้องกันหินที่ไครนขว้างใส่ด้วยความเร็ว เธอหมุนตัวหลบและตีกลับด้วยความคล่องแคล่วที่ฝึกฝนมา วิดพื้นและสควอทวันละร้อยครั้งทำให้แขนและขาของเธอเริ่มมีกล้ามเนื้อชัดเจน “ป้องกันได้ดี!” ไครนชม ก่อนโยนหินก้อนใหญ่กว่าเดิมใส่เธอ ลูน่ากัดฟัน ใช้โล่บัง แล้วยกไม้เท้าสั้นในมือขวาขึ้น ลำแสงสีขาวเจิดจ้าพุ่งออกจากปลายไม้ ตัดก้อนหินนั้นเป็นสองท่อนกลางอากาศ “ข้า... ทำได้แล้ว!” เธอหอบ มองผลงานด้วยดวงตาเป็นประกาย ไครนเดินเข้ามา ตบไหล่ทั้งคู่ “สองเดือน เจ้าทั้งคู่เริ่มดูเป็นนักสู้ขึ้นมาบ้างแล้ว เซ็นควบคุมดาบสองเล่มได้—หนึ่งในมือ หนึ่งในอากาศ—ส่วนลูนาก็ใช้เวทย์แสงโจมตีและป้องกันตัวได้ดี แต่ยังห่างชั้นจากอีพริตอีกเยอะ” เขาหยุดชั่วคราว แล้วยิ้มเจ้าเล่ห์ “พรุ่งนี้เราจะถึงชายป่าทมิฬแล้ว เตรียมตัวให้ดี เพราะการฝึกจริง ๆ มันเพิ่งจะเริ่ม” เซ็นและลูนามองหน้ากัน หัวใจเต้นแรงด้วยความตื่นเต้นและความกลัว พวกเขารู้ว่าสองเดือนที่ผ่านมาเป็นแค่จุดเริ่มต้นของคำสาบานที่ให้ไว้—เพื่อแก้แค้น และเพื่อปกป้องสิ่งที่เหลืออยู่

ย่อหน้าที่ 5 (ในสไตล์ Re:Zero โทนจริงจังผสมสนุกสนาน)

คำคืนสุดท้ายก่อนถึงชายป่าทมิฬ เปลวไฟจากกองไฟส่องสว่างใบหน้าของทั้งสาม—ไครน เซ็น และลูน่า—ขณะนั่งพักใต้ต้นไม้ใหญ่ที่แผ่กิ่งก้าน ไครนโยนกิ่งไม้แห้งลงในกองไฟ มองเปลวไฟที่ลุกไหม้ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่จริงจังขึ้น “ป่าทมิฬที่เราจะไปถึงพรุ่งนี้ ไม่ใช่แค่ป่าธรรมดา มันคือที่อยู่ของเหล่าอสูรแดนใต้—สิ่งมีชีวิตที่ถูกขังไว้ในบาเรียเวทย์ตั้งแต่สมัยบรรพกาล” เขาหยุดชั่วคราว สายตากวาดไปมองเซ็นและลูน่าที่นั่งฟังเงียบ “มนุษย์อย่างเราเคยทำสงครามกับพวกมันเมื่อนานมาแล้ว เลือดนองท้องทุ่งจนแทบไม่มีที่ยืน สุดท้ายจบลงด้วยสัญญาสงบศึก บาเรียเวทย์นี้คือผลของสัญญานั้น” เขายิ้มมุมปาก “นาน ๆ ที่ข้าจะมาขายของที่นี่—พวกอสูรชอบของแปลก ๆ จากโลกภายนอก แต่ครั้งนี้ไม่ใช่แค่การค้า ข้าถูกเมืองหลวงส่งมาให้ชวนพวกมันร่วมรบ ก่อนที่เหล่าอสูรนอกบาเรียจะชักชวนพวกมันไปก่อน”

เซ็นขมวดคิ้ว “อสูรนอกบาเรีย?” เขาถาม ไครนพยักหน้า “ใช่ ข้าว่าสุดท้ายที่ข้าได้จากนกอินทรี—พวกมันโจมตีขึ้นมาจากแดนใต้ บาเรียในที่อื่น ๆ เริ่มมีช่องโหว่ อีพริตนั้นอาจเป็นแค่จุดเริ่มต้น” เขาถอนหายใจ “กองทหารของเมืองหลวงถูกส่งไปทุกทิศทางแล้ว รวมถึงแถบลูเมียด้วย คาราวานของธอร์นยังปลอดภัยดี トラบใดที่เมืองหลวงยังมีเสบียงเหลือ แต่ถ้ายาใจเรจากับอสูรในป่าทมิฬล้มเหลว และบาเรียแตกขึ้นมา...” เขาหยุด มองทั้งคู่ด้วยสายตาจริงจัง “พวกเจ้าจะต้องปกป้องตัวเองให้ได้ ไม่มีใครมาช่วยเจ้าได้ทันเวลาแน่” ลูน่ากำไม้เท้าสั้นแน่น “คาราวาน... เด็ก ๆ จะเป็นยังไง?” เธอถามด้วยน้ำเสียงสั่น ไครนยกไหล่ “ถ้าธอร์นฉลาดพอ เขาจะพาคนไปหลบที่แอสเธอเรีย แต่พวกเราไม่มีเวลาคิดถึงคนอื่นแล้ว” เขาลุกขึ้น ตบฝุ่นจากเสื้อคลุม “พรุ่งนี้เราจะเจออสูรในป่า เจ้าสองคนต้องพร้อม—ดาบของเซ็นต้องเร็วขึ้น และเวทย์แสงของลูน่าต้องแม่นยำกว่านี้” เซ็นพยักหน้าเงียบ ความกดดันจากคำสาบานที่ให้ไว้กับเอเลียสหนักอึ้งขึ้นในอก ลูนามองกองไฟ “ถ้าบาเรียแตก... เราจะหยุดมันได้จริง ๆ เหรอ?” เธอพิมพ์้า ไครนยิ้มเจ้าเล่ห์ “ถ้าไม่ได้ ข้าก็จะหนีไปคนเดียว” เขาตอบ ก่อนหัวเราะเบา ๆ แต่แวตากลั้มฉายความมุ่งมั่นที่ซ่อนอยู่

ย่อหน้าที่ 6

ลมเย็นพัดผ่านป่าทมิฬ เงาของยอดไม้สูงทอดยาวราวกำแพงมืดที่ปิดกั้นแสงจันทร์ เซ็นเดินนำหน้าด้วยดาบสองเล่มที่ลอยคว้างในอากาศ พลังเวทย์ที่เขาควบคุมยังสั่นไหวเล็กน้อย ลูน่าตามหลังด้วยโล่เงินในมือ ขณะที่ไครนเดินปิดท้ายมือล้วงกระเป๋าด้วยท่าที่สบาย ๆ “ระวังหน่อยนะ เด็ก ๆ ป่านี้มัน—” คำพูดของเขาขาดลงเมื่อเสียงคำรามดुर้ายดังจากพุ่มไม้ อสูรป่าตัวใหญ่ที่มีเขาขดและกรงเล็บยาวพุ่งออกมา ตามด้วยอสูรป่าอีกสองตัวที่ตาแดงกำไร้วางสติ

“ระวัง!” ลูน่าตะโกน ยกโล่ขึ้นรับกรงเล็บที่ตัวตกลงมา เช่นหมุนตัววัดดาบตัดขาของอสูรตัวหนึ่งขาด “พวกมันบ้าคลั่ง ชัด ๆ!” เขาร้อง ไครเรนถอนหายใจก่อนดึงดาบสั้นออกมา “อสูรป่าเถื่อน ไม่รู้จักสัญญาณสงบศึกอะไรทั้งนั้น—จัดการมัน เร็ว ๆ!” การต่อสู้ระเบิดขึ้นทันที เสียงโลหะกระทบกรงเล็บและคำรามของอสูรดังก้องไปทั่วป่า

ฝุ่นควันตลบอบอวลขณะที่เซ็นและลูน่าร่วมมือกันอย่างเข้าขา ดาบคู่ของเขาพุ่งตัดอสูรตัวที่สองขาดครึ่ง ขณะที่ลูน่ายิงลำแสงจากโล่เผากรงเล็บของอสูรตัวแรกจนไหม้เกรียม แต่ทันใดนั้น เสียงคำรามที่ลึกลับและน่าสะพรึงกลัวกว่าก็ดังขึ้น จากเงามืด อสูรตัวใหม่ที่มีเกล็ดสีดำเงาและเขี้ยวโค้งยาวราวดาบกระโจนออกมา แรงกระแทกจากมันทำให้พื้นดินสั่นสะเทือน “แข็งแกร่งกว่านี้ได้ยังไง?!” เซ็นตะโกน ลูน่ากัดฟันยกโล่ขึ้นป้องกันการโจมตีที่หนักหน่วง เธอหันไปมองไครเรนเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่เขากลับหายไประหว่างจุดที่ยืนเมื่อครู่ “ไครเรน?!” เธอร้อง แต่ไม่มีคำตอบ เซ็นสาปแช่งเบา ๆ “ทิ้งเราไปแล้วหรอเนี่ย?!” เขาไม่มีเวลาคิดมาก ดาบในมือพุ่งเข้าหาอสูรเกล็ดดำด้วยความเร็วเต็มพิกัด ขณะที่ลูน่ายังลำแสงเสริมเพื่อเจาะเกราะของมัน

ระหว่างที่ทั้งคู่ต่อสู้อย่างดุเดือดกับเงามืดในป่าทมิฬ เกราะสูงในชุดเกราะสีแดงเข้มก็ก้าวออกจากพุ่มไม้ อสูรที่มีหางเป็นเปลวไฟลุกโชนและกรงเล็บที่ล้อมด้วยไฟมองดูทั้งสองด้วยสายตาเย็นชา มันไม่พูดอะไรสักคำ แต่พุ่งเข้าโจมตีทันที ลูกไฟขนาดใหญ่พุ่งออกจากหางของมันตรงไปยังเซ็นและลูน่า “ระวัง!” ลูน่าตะโกน ยกโล่เงินขึ้นป้องกันเปลวเพลิงที่แผดเผา เช่นหมุนตัว ดาบลอยได้สองเล่มในมือพุ่งปิดป้องลูกไฟให้กระจายออก “มันเร็วชะมัด!” เขาร้อง ท่ามกลางฝุ่นควันและความร้อนที่ไหม้เกราะหน้า อสูรไฟคำรามลั่น กรงเล็บที่ลุกไหม้ตัววัดเข้าหาทั้งคู่ไม่หยุด ลูน่ากัดฟันแน่น “ไครเรนหายไประหว่างกัน?!” แต่ไม่มีเวลาให้คิด การโจมตีที่รุนแรงของอสูรบีบให้ทั้งคู่ต้องตอบโต้ด้วยพลังทั้งหมด

เช่นสุดท้ายใจลึก ดวงตาจ้องขณะควบคุมดาบลอยได้ทั้งสองเล่มให้พุ่งปิดป้องการโจมตีอย่างแม่นยำ เปลวไฟจากหางของอสูรถูกตัดขาดกลางอากาศ ขณะที่กรงเล็บของมันถูกสะท้อนกลับด้วยความเร็ว เขากัดฟันแน่นก่อนตะโกน “ลูน่าพร้อม!” ดาบเล่มที่สามพุ่งลงมาจากด้านบน เขาควบคุมมันด้วยพลังเวทย์ที่เริ่มมั่นคง ปักดาบทั้งสามลงพื้นเป็นวงกลมรอบอสูรไฟ ขัดกับร่างกายของอสูรจนยับยั้งไม่ได้ ดาบทั้งสามผนึกการเคลื่อนไหวของมันทันที “ยับยั้งได้แล้ว!” เขาร้อง ลูน่าฉวยโอกาสนั้นวางโล่ลง มือทั้งสองจับไม้เท้าที่เริ่มเรืองแสงสีทองเข้ม เธอซาร์จพลังจนอากาศรอบตัวสั่นสะเทือน ก่อนปล่อยลำแสงขนาดมหึมาพุ่งเข้าใส่อสูรไฟ ร่างของมันถูกเจาะทะลุด้วยพลังอันรุนแรง เปลวไฟบนตัวดับวูบลงพร้อมกับเสียงกรีดร้องสุดท้ายที่ดังก้องไปทั่วป่า

เมื่อฝุ่นควันจางลง เซ็นและลูน่ายืนหอบหายใจ มองหน้ากันด้วยความเหนื่อยล้าแต่เต็มไปด้วยความภาคภูมิใจ “เราทำได้...” ลูน่าพูดเบา ๆ ขณะวางไม้เท้าลง เซ็นยิ้มกว้าง “นั่นสิ ดาบสามเล่มที่ฉันทิ้งขึ้นมานี้มันสุดยอดจริง ๆ!” แต่ก่อนที่ทั้งคู่จะได้พัก เงาของไครเรนก็ปรากฏขึ้นจากด้านหลัง เขาเดินมาด้วยท่าที่สบาย ๆ ราวกับเพิ่งไปเดินเล่น “ฝีมือไม่เลวเลยนะ เด็ก ๆ” เขาพูดพร้อมยิ้มมุมปาก ก่อนก้มลงสำรวจศพของอสูรไฟ ดวงตาของเขาแคบลงเมื่อเห็นรอยสักสีแดงเข้มรูปเปลวไฟที่หน้าอกของมัน—สัญลักษณ์ของอิฟริต “แข็งแกร่งผิดปกติ...แล้วยังมีตราของอิฟริตอีก” เขาพึมพำกับตัวเอง ลูน่าขมวดคิ้ว “ท่านพูดอะไรนะ?” ไครเรนเงยหน้าขึ้น สีหน้าเรียบเฉย “เปล่า แค่สงสัยนิดหน่อย” แต่ในใจ เขารู้ดีว่าอสูรไฟตัวนี้ไม่ใช่แค่ป่าเถื่อนธรรมดา การที่อิฟริตส่งลูกน้องที่มีพลังขนาดนี้มาโจมตีโดยไม่เจรจา แปลว่าการติดต่อกับอสูรชั้นสูงในป่าทมิฬคงไม่ง่ายอย่างที่คิด เขาหันไปมองเซ็นและลูน่าด้วยสายตาสีกลับ “พักก่อนเถอะ อีกไม่นานเราคงเจออะไรที่หนักกว่านี้แน่”

ย่อหน้าที่ 7

ป่าทมิฬยังทวีความมืดมิดขณะที่เซ็น, ลูน่า, และไครเรนฝ่าฟันเส้นทางต่อไป ฝุ่นควันจากการต่อสู้ยังไม่ทันจาง อสูรป่า

หลายตัวพุ่งออกจากเงามืดโถมตีไม่หยุด เช่นตัวตบดปล่อยได้สามเล่มตัดร่างอสูรที่มีเขี้ยวโค้งขาตเป็นเสียง ๆ ขณะที่ลูน่ายังล้าแสงจากไม้เท้าสะท้อนลูกไฟของอสูรไฟอีกตัว “มันเยอะเกินไปแล้ว!” เช่นตะโกน หอบหายใจหนัก ไครนที่เดินตามหลังยังคงใช้ดาบสั้นปกป้องอย่างใจเย็น “อดทนหน่อย เด็ก ๆ อีกไม่ไกลเราคงถึงเขต—” คำพูดของเขาขาดลงเมื่อพื้นดินสั่นสะเทือน อสูรยักษ์ร่างสูงราวตึกสามชั้นที่มีเกล็ดแข็งสีเทาและแขนหนักราวค้อนยักษ์ก้าวออกจากเงาดวงตาของมันลุกโชนด้วยไฟสีม่วง “นี่มันอะไรกัน?!” ลูน่าร้อง โล่ของเธอแทบแตกเมื่อรับแรงกระแทกจากหมัดของมัน เช่นไม่สามารถฉีกมันด้วยดาบเพราะมันตัวใหญ่เกินไป “แข็งแกร่งกว่าลูกน้องอิฟริตซะอีก!” เขากัดฟัน

การต่อสู้ถึงขีดสุดเมื่ออสูรยักษ์คำรามก้อง แรงลมจากปากของมันเกือบทำให้ทั้งสามล้มคว่ำ เช่นและลูนาร่วมมือกันอย่างเต็มที่ ดาบปล่อยได้ของเขาพุ่งเจาะเกล็ด ขณะที่ลูน่าซาร์จพลังจากไม้เท้าปล่อยลำแสงเข้าใส่ แต่พลังของทั้งคู่ก็ยังไม่เพียงพอ อสูรยักษ์ยกแขนขึ้นเตรียมทุบทั้งสามเป็นเสี่ยง ๆ ทันใดนั้น เงาดำพุ่งลงมาจากยอดไม้ อสูรร่างสีดำในเกราะทองคำที่มีหอกยาวแหลมคมกระโจนเข้าต่อสู้ มันตัวตบดกดแขนของอสูรยักษ์ขาดในพริบตา ก่อนปักหอกลงพื้นปล่อยพลังคลื่นสีทองที่แผ่ร่างยักษ์จนมอดไหม้ “ถอยไป!” เสียงทุ้มของมันสั่ง เช่นและลูน่าถอยออกมาด้วยความงุนงง ขณะที่ไครนยืนนิ่ง มองเหตุการณ์ด้วยสายตาคาดไม่ถึง

เมื่อฝุ่นจางลง อสูรเกราะทองหันมาคุกเข่าต่อหน้าไครน “ข้าคือองครักษ์แห่งราชินีป่าทมิฬ ได้รับบัญชาให้พาคุณทูตและองค์ชายอันดับหนึ่ง—ท่านไครน—ไปพบพระองค์โดยสวัสดิภาพ” มันพูดด้วยน้ำเสียงนอบน้อม เช่นและลูน่าหันขวับไปมองไครน ดวงตาของทั้งคู่เบิกกว้างด้วยความตกตะลึงและโกรธ “องค์ชาย?!” เช่นตะโกน คว่ำคอเสื้อไครน “นายหลอกเราอีกแล้วหรือ?!” ลูน่ากำไม้เท้าแน่น “ท่านบอกว่าเป็นแค่พ่อค้า! อัศวินลาดตระเวน! ตกลงท่านเป็นอะไรกันแน่?!” ไครนยกมือขึ้นเกาคาง ยิ้มเจ้าเล่ห์ “ใจเย็น ๆ สิ เด็ก ๆ ก็มันสะดวกในการเดินทางนะ จะให้ข้าป่าวประกาศว่า ‘อดีตรัชทายาทมาเดินเล่นแถวบ้านนอก’ ก็คงโดนลอบสังหารตายตั้งแต่ลูเมียวแล้ว” เขาพูดด้วยน้ำเสียงกวน ๆ เช่นกำหมัดแน่น “นายนี่มัน—” แต่ก่อนที่เขาจะต่อเลย ไครนยกมือห้าม “ประหยัดแรงไว้เถอะ เรายังต้องไปเมืองอสูรกันต่อ อสูรยักษ์นี่แปลว่ามีอะไรใหญ่กว่ารออยู่แน่” อสูรเกราะทองลุกขึ้น “ตามข้ามา ราชินีรอท่านอยู่” เช่นและลูนามองหน้ากัน ความโกรธยังไม่จาง แต่ทั้งคู่ไม่มีทางเลือกนอกจากเดินตามไปด้วยคำถามคาใจเต็มอก

ย่อหน้าที่ 8

หลังจากการเดินทางฝ่าป่าทมิฬอันยาวนาน เช่น, ลูน่า, และไครนก็มาถึงกำแพงหินสีดำเงาของเมืองอสูรในที่สุด ประตูเมืองขนาดมหึมาเปิดออก เผยให้เห็นขบวนต้อนรับที่ยิ่งใหญ่ อสูรนับร้อยในชุดเกราะที่ประดับด้วยอัญมณีสีเข้มยืนเรียงแถวเป่าแตรเขาสัตว์ เสียงดังก้องไปทั่วหุบเขา ธงสีทองและแดงปลิวไสวในสายลม อสูรเกราะทองที่นำทางทั้งสามก้าวไปข้างหน้า ก่อนคุกเข่าลงเมื่อเงาร่างสง่างามในชุดคลุมสีดำปกคลุมไฟสีทองปรากฏตัว “ข้าคือราชินีเซเลสเทีย” เธอประกาศด้วยน้ำเสียงที่ทั้งนุ่มนวลและทรงพลัง ดวงตาสีทองของเธอจับจ้องไครนด้วยความรู้สึกซึ่ง “ราชินีแห่งเมืองอสูรนี้ยินดีต้อนรับองค์ชายไครนและคณะทูตจากลูเมียว องครักษ์ของข้าผู้ซื่อสัตย์—ลอร์ดวาเลน—ได้นำพวกเจ้าสู่ข้าอย่างปลอดภัย” เธอชี้ไปที่อสูรเกราะทอง ซึ่งเงยหน้าขึ้นด้วยความภาคภูมิใจ

จากด้านหลังของราชินี คณะทูตสามตัวก้าวออกมาด้วยท่วงท่าที่แตกต่างกัน อสูรตัวแรกสูงใหญ่เกือบสามเมตร เกราะอัศวินสีแดงเพลิงส่องประกายราวถูกหลอมจากลาวา ดาบไฟสองเล่มที่สะพายหลังลุกโชติช่วง “ข้าคือเซอร์คาเดส” มันพูดด้วยน้ำเสียงทุ้มลึก “อัศวินเพลิงแห่งอิฟริต” ถัดมาเป็นอสูรตัวเล็กในร่างเด็กหญิง ผมสีแดงเข้มและเขาสีแดงเรืองแสง คทาเวทย์มนต์ในมือของเธอปล่อยแสงสีม่วงอ่อน “ข้าชื่อลิเลีย” เธอพูดด้วยน้ำเสียงใสแต่แฝงพลัง “นักเวทย์ของท่านอิฟริต” อสูรตัวสุดท้ายกำยำล่ำสัน ร่างกายปกคลุมด้วยเกล็ดสีดำแข็งแกร่งราวเหล็กกล้า มือเปล่าทั้งสองข้างกำแน่น “ข้า บรอนน์” มันคำรามสั้น ๆ “หมัดของข้าคืออาวุธ” ทั้งสามยืนเรียงกัน มองไปที่ไครนด้วยสายตาที่ผสมทั้ง

ราชินีเซเลสเทียยกมือขึ้นให้ทุกคนเงียบ “การมาของท่านไคเรนและคณะทูตจากลูเมียทำให้เมืองนี้ต้องตัดสินใจครั้งใหญ่” เธอกล่าว “อิฟริตส่งทูตของเขามาเช่นกัน และการเลือกฝ่ายนั้นยากลำบากยิ่ง” เซอร์คาเดสก้าวไปข้างหน้า ดาบไฟในมือสั้นไหว “ท่านอิฟริตต้องการคำตอบจากเมืองนี้ แต่ข้าต้องยอมรับ การตัดสินใจระหว่างมนุษย์กับราชินีของเราไม่ใช่เรื่องง่าย” ลีเลียสพยักหน้า “พลังของทั้งสองฝ่ายน่ากลัวไม่แพ้กัน ข้าต้องเห็นด้วยตาตัวเองว่าใครคู่ควร” บรอนน์กำหมัดแน่น “ข้าจะดูด้วยหมัดของข้าเองว่าฝ่ายใดแข็งแกร่งกว่า” เซ็นและลูนามองหน้ากัน ลูนากะซิบ “พวกนี้ดูไม่เหมือนจะยอมง่าย ๆ” ขณะที่เซ็นจ้องไคเรนด้วยสายตาค้าง ๆ “นายรู้เรื่องนี้มาก่อนหรือเปล่าเนี่ย?” ไคเรนยิ้มเจ้าเล่ห์ “เดี๋ยวกูรู้กัน เด็ก ๆ ขบวนต้อนรับเพิ่งเริ่มเท่านั้น” เขากระซิบกลับ ดวงตาของเขาเป็นประกายราวกับรอยคยอะไรที่ยิ่งใหญ่กว่านี้

บทที่ 5 : คำคืนในเมืองอสุร

ย่อหน้าที่ 1

แสงตะวันสีส้มจางลงหลังกำแพงเมืองอสุร ขณะที่ราชินีเซเลสเทียยกมือขึ้นปิดการต้อนรับอย่างเป็นทางการ “ข้าขอให้พวกเจ้าทั้งหก—คณะทูตจากลูเมียและผู้แทนของอิฟริต—พักผ่อนและใช้เวลาสำรวจเมืองนี้” เธอประกาศด้วยน้ำเสียงนุ่มแต่เด็ดขาด “ข้าต้องการเวลาสามวันเพื่อพิจารณาเรื่องนี้อย่างถี่ถ้วน เราจะประชุมกันอีกครั้งหลังจากนั้น” เซ็นถอนหายใจยาว “สามวันเลยเหรอ? นานไปหน่อยนะ” เขาบ่น ลูนาดบไหล่เขาเบา ๆ “ดีแล้วล่ะ ฉันทอยากดูเมืองอสุรให้เต็มตาสักหน่อย” ขณะที่เซอร์คาเดส, ลีเลียส, และบรอนน์—ทูตของอิฟริต—พยักหน้ารับคำสั่งอย่างเงียบ ๆ ลอร์ดวาลเลน องค์กรกระเถิบทาง นำทั้งหกไปยังที่พักชั้นสูงในเมือง ซึ่งเป็นหอคอยหินที่มองเห็นถนนสายหลักของเมืองอสุรได้ชัดเจน แต่ไคเรนกลับชักชวนเซ็นและลูน่าให้ออกไปสำรวจด้วยกัน “มาเถอะ เด็ก ๆ อย่ามัวนอนเสียเวลา เมืองนี้มีอะไรน่าสนใจเยอะ” เขายิ้มเจ้าเล่ห์ก่อนสะพายกระบี่ไปเฝ้าเดินนำไป

ทั้งสามมุ่งหน้าสู่ตลาดกลางเมืองที่คึกคักด้วยอสุรหลากหลายพันธุ์ แสงจากคบเพลิงและตะเกียงเวทย์ส่องสว่างร้านค้าที่เต็มไปด้วยสินค้าประหลาด—เขาอสุรขัดเงา, ผ้าทอจากใยแมงมุมยักษ์, และผลไม้สีม่วงฉุน ๆ เช่นมองไปรอบ ๆ ด้วยตาตื่น “นี่มันไม่เหมือนลูเมียเลยสักนิด!” เขาร้อง ลูน่าหยิบผลไม้สีม่วงชิ้นมาดม “กลิ่นแปลก ๆ นะ แต่ก็น่าลอง” ไคเรนหัวเราะ “ระวังลิ้นไหม้ล่ะ” เขาพูดก่อนหันไปต่อรองกับพ่อค้าอสุรหนวดยาว ซื้อผ้าสองม้วนในราคาถูก แล้วเดินไปขายต่อให้อสุรนักรบในราคาสูงกว่าเกือบเท่าตัว “กำไรนิดหน่อย แต่ก็ไม่เลว” เขาพึมพำ ลูนามองด้วยสายตาครี้งขบขัน ครึ่งต่าหนี “ท่านนี่ไม่เคยหยุดเป็นพ่อค้าเลยจริง ๆ” เซ็นแซวต่อ “ระวังโดนจับได้นะ ว่าองค์ชายปลอมตัวมาขายของ!” ไคเรนยกไหล่ “ถ้าจับได้ก็ค่อยว่ากัน” เขาตอบกวน ๆ

ขณะที่ทั้งสามเดินต่อไปในตลาด เกราะเล็ก ๆ ที่สูงแค่ครึ่งตัวของไคเรนก็วิ่งตัดหน้ามา เด็กสาวอสุรวัวที่มีเขาสั้น ๆ สีน้ำตาลและหูกลม ๆ ปิดบอดผมสีขาวพุ่งออกจากหน้า ดวงตากลมโตสีเขียวของเธอเบิกกว้างเมื่อเห็นเขา “ท่านไคเรน?” เธอร้องตื่นเต้น ไคเรนชะงัก หันมามองก่อนยิ้มกว้าง “เฮ้ เจ้าหนูมิลลี่! ยังอยู่ที่นี้สินะ” มิลลี่—อสุรวัวตัวน้อย—กระโดดกอดเขาแน่น “ข้าดีใจมากที่ได้เจอท่านอีก!” เธอยิ้มจนแก้มบวม เซ็นขมวดคิ้ว “นี่ใครกัน?” ลูนามองด้วยความสงสัย “ดูน่ารักดีนะ” ไคเรนหัวเราะเบา ๆ ก่อนนั่งยอง ๆ ลงระดับสายตาเธอ “มิลลี่นี้อายุประมาณ 25 ปีแล้ว แต่ตัวเล็กแบบนี้เพราะอสุรพันธุ์นี้โตช้า” เขาอธิบาย “ข้าเจอเธอครั้งแรกที่หมู่บ้านมนุษย์แถบชายแดน เธอหลงฝูงมาไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไร ถูกมนุษย์จับไปใช้งานหนัก—ลากเกวียน, ขนของ จนแทบเดินไม่ไหว”

มิลลี่พยักหน้าช้า ๆ “พวกนั้นรังแกข้าทุกวัน...แต่ท่านไครนมาช่วยข้าไว้ แล้วพาข้ามาที่เมืองอสูรนี้” เธอมองเขาด้วยความซาบซึ้ง ลูน่ายิ้มอ่อน ๆ “ท่านก็มีด้านดีเหมือนกันนะ” เซ็นแซว “แต่คงไม่บอกเรตั้งแต่แรกใช่ไหม?” ไครนยกมือเกาคาง “แค่เรื่องเล็ก ๆ ข้าเห็นเธอแล้วนึกสงสารนะ” มิลลี่ยิ้มกว้างขึ้น “ท่านดีกับข้ามากเลยล่ะ ข้าฝึกตัวเองให้เก่งขึ้นแล้วนะ! ท่านจะไปไหนต่อ ข้าขอตามไปด้วยได้ไหม?” เธอถามตาแป๋ว ไครนขมวดคิ้ว “ตามอีกแล้วหรือ? ข้าบอกไปกี่ครั้งแล้วว่า—” “ได้โปรดค่ะ! ข้าเก่งขึ้นจริง ๆ นะ!” มิลลี่ตื้อไม่หยุด กระโดดไปมาด้วยความกระตือรือร้น เซ็นหัวเราะ “เจ้านี่น่ารักดี เธอมาด้วยก็ไม่เสียหายมั้ง” ลูน่าพยักหน้า “ถ้าเธอเก่งขึ้นจริง ก็น่าจะช่วยเราได้” ไครนถอนหายใจยาว “เจ้านี่มัน...เอาอะนะ เดียวค่อยว่ากัน” เขายิ้มมุมปาก มองเด็กสาวอสูรที่ยังยิ้มไม่หุบด้วยสายตาที่ทั้งเอ็นดูและระวังตัว

ย่อหน้าที่ 2

สามวันผ่านไปอย่างรวดเร็วในเมืองอสูร เซ็น, ลูน่า, และไครนใช้เวลาสำรวจเมืองด้วยกัน โดยมีมิลลี่—เด็กสาวอสูรตัวน้อย—ตามติดไปทุกที่ราวกับเงา เธอวิ่งตามหลังทั้งสามไม่ว่าไปตลาด, ร้านอาหาร, หรือแม้แต่ตรอกแคบ ๆ ที่ไครนแอบไปขายของ เซ็นหัวเราะทุกครั้งที่ได้เห็นเธอสะดุด “เจ้านี่ตามเก่งจริง ๆ” เขาแซว ลูน่ายิ้ม “เหมือนเราได้สมาชิกใหม่โดยไม่รู้ตัว” ไครนถอนหายใจแต่ก็ยอมรับ “ต๊อchnานี้ จะไล่ก็คงไม่ทันแล้วละ” มิลลี่ยิ้มกว้าง กระโดดไปมาด้วยความดีใจ จนถึงวันที่สาม เมื่อลอร์ดวาเลน องค์กรกระชากทอง มาพาทั้งสี่ (รวมมิลลี่ที่ตามมาเอง) ไปยังห้องน้ำชาของราชินี ซึ่งตั้งอยู่บนยอดหอคอยสูงสุดของเมือง

ห้องน้ำชาเป็นห้องไม้ทรงโค้งที่มองเห็นทิวทัศน์เมืองอสูรได้รอบด้าน โต๊ะกลมวางถ้วยชาหอมกรุ่น ราชินีเซเลสเทียในชุดคลุมสีดำปักลายเปลวไฟสีทองนั่งอยู่ตรงกลาง ลอร์ดวาเลนยืนเคียงข้างเจียบ ๆ ขณะที่เซ็น, ลูน่า, ไครน, และมิลลี่นั่งฝั่งหนึ่ง ส่วนเซอร์คาเดส, ลีเลียส, และบรอนน์—ทูตของอิฟริต—นั่งอีกฝั่ง ราชินียกถ้วยชาขึ้นจิบก่อนพูด “สามวันมานี้ ข้าให้สายลับของข้าสืบเรื่องราวทั้งหมดเพื่อตัดสินใจว่าเมืองนี้ควรเลือกฝ่ายใด” เธอวางถ้วยลง ดวงตาสีทองจับจ้องทุกคน “บาเรียที่ปกป้องพิภพนี้แตกออกทางใต้เท่านั้น อสูรขนาดใหญ่เข้ามาได้จากจุดนั้น แต่สายของข้าพบว่า บาเรียทั้งแปดส่วนแยกขาดจากกันอย่างสิ้นเชิง อสูรจ่อมมารทั้งหกไม่ได้ร่วมมือกับอิฟริต มีเพียงอิฟริตเท่านั้นที่ต่อสู้กับมนุษย์”

เซ็นขมวดคิ้ว “แปลว่าอิฟริตอยู่ตัวเดียวหรือ?” ลูน่าถามต่อ “แล้วมนุษย์ล่ะ เป็นยังไงบ้าง?” ราชินีพยักหน้า “กองกำลังมนุษย์ดูเหมือนเสียเปรียบ แต่ข้าได้ข่าวเพิ่มว่า ชันกาทอง—หนึ่งในสี่ตระกูลเทพของอิฟริต—ถูกมนุษย์คนเดียวสังหารได้” เซอร์คาเดสคำรามต่ำ ๆ “ขาวนั้นจริง” เขายอมรับ ดาบไฟที่สะพายหลังสั่นไหว “แต่มันยังทำให้ท่านอิฟริตเดือดดาล” ลีเลียสพูดต่อ “มนุษย์แข็งแกร่งเกินคาด แต่เราก็ไม่ยอมแพ้” บรอนน์กำหมัดแน่น “ข้าจะบดขยี้ให้รู้แล้วรู้รอด” ราชินีเซเลสเทียยกมือให้เจียบ “ด้วยเหตุนี้ ข้อเสนอของทั้งสองฝ่ายจึงยากที่จะตัดสินใจ ข้าจึงเสนอทางออก—ให้ตัดสินใจด้วยการประลอง ทูตทั้งสามของลูเมียจะต่อสู้กับทูตทั้งสามของอิฟริต ฝ่ายใดชนะ เมืองนี้จะเข้ากับฝ่ายนั้น โดยไม่มีข้อโต้แย้ง การประลองจะจัดขึ้นในอีกหนึ่งสัปดาห์”

ไครนยิ้มมุมปาก “ตกลง” เขาตอบทันทีโดยไม่ลังเล เซ็นและลูน่าหันมองเขาด้วยความตกใจ “เดี๋ยว! ท่านตกลงง่าย ๆ แบบนี้เลย?!” เซ็นร้อง มิลลี่กระโดดขึ้น “ข้าจะช่วยด้วยได้ไหมคะ?” แต่ไครนยกมือห้าม “ใจเย็น ๆ เด็ก ๆ ข้ามีแผน” เขากระซิบ เซอร์คาเดสลุกขึ้นยืน ดาบไฟลุกโชน “ข้าตกลง” ลีเลียสพยักหน้า “ข้าจะแสดงพลังให้เห็น” บรอนน์ทุบกำปั้นลงโต๊ะจนถ้วยชากระเด็น “ข้าจะบดพวกมันให้แหลก!” ราชินีมองทั้งสองฝ่ายด้วยสายตาเย็นเยียบ “ดี หนึ่งในสัปดาห์จากนี้ เตรียมตัวให้พร้อม” ลอร์ดวาเลนก้าวไปข้างหน้า “ข้าจะดูแลการจัดเตรียมเอง” เซ็นถอนหายใจ “ดูท่าจะวุ่นวายอีกแล้ว” ลูน่ากำไม้เท้าแน่น “แต่เราจะชนะให้ได้” ไครนยิ้มลึกลับ “แน่นอน เด็ก ๆ” ดวงตาของเขาเป็น

ประกายราวกับเห็นชัยชนะอยู่ข้างหน้า

ย่อหน้าที่ 3

หลังการประชุมในห้องน้ำชา ไครนไม่รอช้า เขาพาแซน, ลูน่า, และมิลลี—ที่ยังคงตามติดเหมือนลูกเปิด—ออกจากหอคอยไปยังลานฝึกซ้อมด้านนอกเมืองอสูร ลานกว้างที่ล้อมด้วยกำแพงหินสีดำเต็มไปด้วยรอยไหม้และรอยกรงเล็บจากนักรบอสูรในอดีต ไครนยื่นกอดดอก มองทั้งสามด้วยสายตาจริงจังผิดจากนิสัยกวน ๆ “หนึ่งสัปดาห์ไม่เยอะ เราต้องฝึกให้หนัก” เขาประกาศ “ข้าจะจัดลำดับการต่อสู้ให้แบบหล่อ ๆ—ลูน่าสู้คนแรก, แซนสู้คนที่สอง, ข้าปิดท้ายคนสุดท้าย ส่วนมิลลี—” เขาหยุด หันไปมองเด็กสาวอสูรวิวที่ยกมือขึ้นเตือน “ข้าเป็นกองเชียร์ค่ะ!” เธอร้อง ไครนพยักหน้า “ถูกต้อง หน้าที่เราคือตะโกนให้ดัง ๆ” แซนหัวเราะ “ดูท่าจะสนุกแฮะ”

ไครนเดินไปหยิบไม้เท้าฝึกจากกองอาวุธ หันมาอธิบายต่อ “ข้าคาดว่าฝั่งอภิปริตจะส่งลีเลธ—นักเวทย์ตัวเล็ก—มาก่อน เธอเก่งเวทย์ระยะไกล ลูน่า เจ้าต้องใช้ไม้เท้าสู้ให้ไว” ลูน่าพยักหน้า กำไม้เท้าแน่น “ฉันจัดการได้” ไครนยิ้ม “ดีต่อมากคือเซอร์คาเดส—อสูรดาบไฟ เขาเร็วและหนัก แซน ดาบลอยได้ของเจ้าต้องแม่นกว่านี้” แซนหมุนดาบสามเล่มในอากาศ “ไม่มีปัญหา ผมจะตัดเขาให้ขาด” ไครนพยักหน้าอีกครั้ง “สุดท้าย บรอนน์—อสูรกายา หมัดของมันหนักกราวค้อนยักษ์ ข้าจะจัดการเอง” เขาดึงดาบสั้นออกจากเอวหมุนโซ่หนึ่งรอบแบบเท่ ๆ “ฝึกตามนี้ไปก่อน เริ่มเลย!”

การฝึกเริ่มต้นทันที ลูน่ายกโล่เงินขึ้นป้องกันลูกไฟจำลองที่ไครนขว้างใส่ ก่อนตัวไม้เท้าปล่อยลำแสงโต้กลับ แซนควบคุมดาบลอยได้สามเล่มให้พุ่งตัดเป้าฝึกที่เคลื่อนไหวเร็วราวอสูรดาบ เขากัดฟันเมื่อดาบหนึ่งเล่มพลาด “ใกล้แล้ว!” เขาร้อง ไครนยืนดูทั้งคู่ สลับไปฝึกตัวเองด้วยการใช้ดาบสั้นปิดป้องหุ่นฝึกที่หนักแน่นราวบรอนน์ มิลลียืนตบมืออยู่ข้างลาน “สู้ ๆ ค่ะ! ท่านลูน่าเก่งมาก! ท่านแซนก็ด้วย!” เธอตะโกนจนหน้าแดง แต่แล้วเธอก็หยิบก้อนหินเล็ก ๆ ขึ้นมา “ข้าจะลองด้วยค่ะ!” มิลลีสุดหายใจลึก เขาสั้น ๆ บนหัวเธอเรืองแสงจาง ๆ พลังเวทย์ไหลลงมือ ก่อนขว้างก้อนหินที่ลูกใหม่เป็นลูกไฟเล็ก ๆ พุ่งไปกระทบกำแพงจนเกิดรอยไหม้

แซนหันมามองตาโต “เฮ้! เจ้าหนูทำได้ด้วยเหรอ?” ลูน่ายิ้ม “ไม่เลวเลยนะ มิลลี” มิลลีเขินจนทุกลม ๆ กระดิก “ข้าฝึกมานานแล้วค่ะ ถึงจะยังไม่เก่งเท่าท่านลูน่า...” ไครนยกคิ้ว “อืม พลังเวทย์อสูรวิวขึ้นหรือ? น่าสนใจ แต่เจ้าอยู่ข้างสนามไปก่อน” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่ดูมีเลศนัย แซนขมวดคิ้ว “ท่านวางแผนอะไรอีกแล้วล่ะ?” ไครนยิ้มมุมปาก “แค่เดาเฉย ๆ ว่าเจ้าพวกอภิปริตจะมาไม่ไหน” เขาตอบเสียง ๆ แต่ในใจ เขารู้ดีว่านี่เป็นแค่แผนหลอก—ส่วนแผนจริงยังซ่อนไว้อย่างแนบเนียน ลูน่ามองเขาด้วยสายตาสงสัย “ถ้าท่านแน่ใจนัก ฉันจะฝึกให้หนักกว่านี้” เธอพูดก่อนหันไปยิงลำแสงใส่เป้าอีกครั้ง แซนตะโกน “ผมด้วย!” มิลลีตบมือต่อ “สู้ ๆ ค่ะ!” เสียงของเธอดังก้องลานฝึก ขณะที่ไครนยืนดูทั้งสามด้วยรอยยิ้มลึก

บทที่ 6 ศึกตัดสินที่ลานประลอง

ย่อหน้าที่ 1

เจ็ดวันผ่านไปราวพริบตา เสียงฝีเท้าของแซน, ลูน่า, ไครน, และมิลลีดังก้องขณะก้าวขึ้นบันไดหินสู่ลานประลองขนาดมหึมาใจกลางเมืองอสูร ลานวงกลมที่ล้อมด้วยอัฒจันทร์หินสีดำสูงตระหง่านเต็มไปด้วยอสูรนับพัน ตั้งแต่ันกรบเขียวโค้งไปจนถึงพ่อค้าหางยาว ต่างส่งเสียงโห่ร้องกึกก้อง ธงสีทองและแดงปลิวไสวในสายลม ขณะที่โฆษกอสูรตัวเล็กที่มีเขายาวโง้งในชุดสีฉูดฉาดกระโดดขึ้นแท่นกลางลาน “สวัสดีชาวเมืองอสูรทุกท่าน! วันนี้คือศึกตัดสินแห่งศักดิ์ศรี!” มันตะโกนผ่านเครื่องขยายเสียงเวทย์ “ทีมของมนุษย์จากลูเมียจะปะทะกับทูตสุดแกร่งของท่านอภิปริต! ฝ่ายใดชนะ เมืองนี้

จะเลือกฝ่ายนั้น—พร้อมหรือยัง?!” เสียงเชียร์ดังสนั่น มิลลีกระโดดตบมือข้างลาน “สู้ ๆ ค่ะ! ท่านไครเนเก่งที่สุด!” เซ็นหันไปแซว “เจ้าจะตะโกนจนหมดแรงก่อนมั้ง”

ราชินีเซเลสเทียนนั่งบนบัลลังก์หินด้านบน ลอร์ดวาเลนยืนเคียงข้างเจียบ ๆ ขณะที่โฆษกตะโกนต่อ “คู่แรกของเรา—จากฝั่งลูเมีย ไครเน ผู้ลึกลับ! ปะทะ ลีเลิร์ นักเวทย์น้อยแห่งอิฟริต!” เซ็นและลูน่าหันขวับไปมองไครเน “เดี๋ยว ท่านผู้คนแรกเธอ?” เซ็นร้อง ไครเนยิ้มมุมปาก “ใจเย็น ๆ เด็ก ๆ ข้ามีเหตุผล” เขาก้าวขึ้นเวทีอย่างสงบ ดาบสั้นในมือสะท้อนแสงแดด ลีเลิร์ เด็กสาวอสูรตัวเล็กที่มีเขาสีแดง เดินขึ้นฝั่งตรงข้าม คทาเวทย์มนต์ในมือเธอเรืองแสงสีม่วงเข้ม “ข้าจะเผาความมั่นใจของเจ้าให้หมดไหม” เธอพูดด้วยน้ำเสียงใสแต่เย็นชา เสียงระฆังดังขึ้น—การต่อสู้เริ่มต้น

ลีเลิร์ยกคทาขึ้น ลูกไฟสีม่วงพุ่งออกจากปลายคทาเป็นวงกว้าง ไครเนหมุนตัวหลบอย่างคล่องแคล่ว ดาบสั้นปิดป้อง ลูกไฟที่พุ่งเข้ามาใกล้ เสียงเชียร์ดังกระหึ่ม แต่แล้วเขาก็หยุดนิ่ง ยกมือขึ้น “ข้ายอมแพ้” เขาประกาศเรียบ ๆ ก่อนก้าวลงจากเวทีทันที เสียงโห่ร้องเจียบกริบ อสูรทั้งลานมองหน้ากันด้วยความงุนงง เซ็นตะโกน “เดี๋ยว! ท่านทำอะไรเนี่ย?” ลูน่ากำไม้เท้าแน่น “ท่านบอกเราจะชนะไง?” มิลลียื่นอ้าปากค้าง “ท่านไครเน...” แม้แต่ลีเลิร์ยังขมวดคิ้ว “เจ้ายอมง่าย ๆ แบบนี้หรือ?” โฆษกเองก็งงจนพูดไม่ออก “เอ่อ...ผู้ชนะคือลีเลิร์! ฝั่งอิฟริตนำ 1-0!”

ไครเนเดินกลับมาที่ฝั่งของตัวเอง สีหน้าเปลี่ยนจากรอยยิ้มเจ้าเล่ห์เป็นเย็นชา เขาหยุดตรงหน้าเซ็นและลูน่า ดวงตาจ้องทั้งคู่ด้วยความดุดัน “ถ้าพวกเจ้าอยากแก้แค้นอิฟริตจริง ๆ แคว้นะลูกน้องมันด้วยพลังของตัวเองยังทำไม่ได้จะไหวได้ยังไง” เขาพูดด้วยน้ำเสียงต่ำแต่หนักแน่น “ถ้าทำไม่ได้ ก็ตายไปซะ” เซ็นกำหมัดแน่น “ท่านพูดอะไรของท่าน?! ท่านยอมแพ้เพื่ออะไร?” ลูน่าก้าวไปข้างหน้าด้วยความโกรธ “ท่านมีแผนอะไรอีกแล้วใช่ไหม?” ไครเนหันหลังให้ “ชนะสองคนที่เหลือให้ได้ นั่นคือคำสั่ง”

ย่อหน้าที่ 2

ไครเนหันหลังให้โดยไม่ตอบ เดินไปนั่งข้างมิลลี ซึ่งมองเขาด้วยความสับสนปนหวาดกลัว โฆษกที่ยังงงอยู่ตะโกนขึ้น “เออละ! คู่ต่อไป—จากฝั่งลูเมีย ลูน่า นักเวทย์โล่เงิน! ปะทะ เซอร์คาเดส อัศวินเพลิงแห่งอิฟริต!” เสียงเชียร์ดังขึ้นอีกครั้ง แต่ความกดดันในอากาศหนักหน่วงกว่าที่เคย

ลูน่าก้าวขึ้นเวที ไม้เท้าในมือสั้นเล็กน้อยจากทั้งความโกรธและความมุ่งมั่น โล่เงินที่สะท้อนประกายข้างตัวสะท้อนแสงแดดจ้า เซอร์คาเดส อสูรอัศวินสูงใหญ่ในเกราะแดงเพลิง เดินขึ้นฝั่งตรงข้าม ดาบไฟสองเล่มในมือลูกโซนราวลาว่าไหล “เจ้าจะเป็นแค่เหยื่อของเปลวไฟข้า” เขาคำราม น้ำเสียงทุ้มลึกสั่นสะเทือนถึงกระดูก เสียงระฆังดัง—การต่อสู้เริ่มขึ้นทันที เซอร์คาเดสพุ่งเข้าใส่ด้วยความเร็วที่ไม่น่าเชื่อสำหรับร่างกายขนาดนั้น ดาบไฟเล่มหนึ่งตัวลดลงมาเป็นเส้นโค้ง ลูน่ายกโล่ขึ้นรับ แรงกระแทกทำให้เธอเซถอยหลังสองก้าว “หนักชะมัด!” เธอกัดฟัน ผ่นควันจากดาบที่ปะทะโล่พุ่งกระจาย เซอร์คาเดสไม่หยุด เขาหมุนตัวกวัดดาบเล่มที่สองตามมา ลูน่าพยายามยิงลำแสงจากไม้เท้าได้กลับ แต่เปลวไฟจากดาบกลืนลำแสงของเธอไปอย่างง่ายดาย

“อ่อนแอ!” เซอร์คาเดสตะโกน ดาบทั้งสองเล่มฟาดลงพร้อมกัน ลูน่ายกโล่ป้องกันอีกครั้ง แต่แรงปะทะทำให้เขาของเธอหลุดลง เสียงโลหะกระทบกันดังก้องไปทั่วลาน เซ็นตะโกนจากข้างสนาม “ลูน่า สู้สิ!” มิลลีกำมือแน่น “ท่านลูน่าอย่ายอมแพ้ค่ะ!” แต่ลูน่าหายใจหอบ ความร้อนจากเปลวไฟของเซอร์คาเดสเริ่มแผดเผาผิวของเธอ เธอพยายามชาร์จพลังจากไม้เท้า แต่เซอร์คาเดสเร็วกว่า เขากระโจนขึ้นฟ้า ดาบทั้งสองลูกโซนเป็นลูกไฟขนาดใหญ่ก่อนพุ่งลงมา “จบแล้ว!” เขาร้อง ลูนามองเงาดำที่ทาบทับร่างเธอ—มันเร็วเกินไป หนักเกินไป ดูเหมือนไม่มีทางชนะได้เลย เสียงผู้ชมเจียบบลง ความตึงเครียดกดทับทุกคน ขณะที่ไครเนนั่งมองจากมุมหนึ่ง ดวงตาแคบลงราวกับรออะไรบางอย่าง

ย่อหน้าที่ 3

ลูนากัดฟันแน่น ยกโล่เงินขึ้นป้องกันดาบไฟของเซอร์คาเดสที่พาดลงมาไม่หยุด แรงกระแทกแต่ละครั้งทำให้แขนของเธอสั่น เสียงโลหะปะทะกันดังก้องไปทั่วลานประลอง เธอหมุนตัวหลบดาบเล่มที่สองที่พุ่งตามมา แต่ปลายดาบเฉียดไหล่ซ้ายของเธอ รอยบาดยาวปรากฏพร้อมเลือดซึมออกมา “เจ้านั่น...” เธอพึมพำ หายใจถี่ เซอร์คาเดสยิ้มเยาะ “อ่อนแอเกินไป!” เขาตวัดดาบทั้งสองเป็นวงกว้าง เปลวไฟลุกโชนพุ่งเข้าใส่ ลูน่ากระโดดถอยหลัง ยกโล่ขึ้นรับอีกครั้ง แรงปะทะทำให้เธอทรุดเข่าลง โล่เงินเริ่มมีรอยร้าวเล็ก ๆ ความร้อนจากเปลวไฟแผดเผาหน้าของเธอจนเหงื่อไหลเป็นทาง

เธอสูดหายใจลึก พยายามรวมพลังที่เหลือลงไม้เท้า แสงสีทองเข้มเริ่มก่อตัวที่ปลายไม้ “ถ้าต้องสู้...ก็เอาให้สุด!” ลูน่าตะโกน ปลดปล่อยแสงขนาดใหญ่พุ่งตรงไปที่เซอร์คาเดส อสูรอัศวินเพลิงหมุนตัวหลบ ลำแสงเฉียดเกราะของเขาไปนิดเดียว ปลายแสงตัดผ่านไหล่ขวาของเขาเกิดเป็นรอยถลอกยาว เลือดแดงหยดลงพื้น แต่เซอร์คาเดสหัวเราะ “แค่นี้หรือ?” เขากระโจนเข้าใส่อีกครั้ง ดาบไฟเล่มหนึ่งฟันลง ลูน่ายกโล่ป้องกัน แต่พลังเวทย์ในโล่เริ่มจางลง มันดูดกลืนพลังของเธอจนแทบไม่เหลืออะไร การเคลื่อนไหวของเธอช้าลงทุกขณะ ดาบเล่มที่สองเฉือนต้นขาขวาของเธอ รอยบาดอีกแห่งปรากฏ เธอเซถลาเกือบล้ม

เช่นตะโกนจากข้างลาน “ลูน่า! ถอยก่อน!” มิลลีกำมือแน่นจนตัวสั่น “ท่านลูน่า...สู้ค่ะ!” แต่ลูน่าหายใจหอบ หายดเหงื่อผสมเลือดไหลลงพื้น เธอพยายามยกไม้เท้าขึ้นอีกครั้ง แต่แขนของเธอหนักราวถูกมัดด้วยโซ่ เซอร์คาเดสยกดาบทั้งสองขึ้นเหนือศีรษะ เปลวไฟลุกโชนเป็นวงกว้าง “หมดกันแล้วสินะ!” เขาร้อง ลูน่ามองเงาตัวที่ทับร่างเธอ ดวงตาเริ่มพร่ามัวจากความเหนื่อยล้า โล่ในมือสั่นสะท้าน พลังเวทย์ที่เคยไหลเวียนในตัวเธอค่อย ๆ หมดลง เสียงผู้ชมเงียบบกิริยามีเพียงลมหายใจหนัก ๆ ของเธอและเสียงหัวเราะของเซอร์คาเดสที่ดังก้อง ขณะที่ไคเรนนั่งมองจากมุมหนึ่ง ดวงตายังคงแคบลงราวกับรออะไรบางอย่างโดยไม่พูดอะไรสักคำ

ย่อหน้าที่ 4

ลูน่าหายใจถี่ ดวงตาพร่ามัวมองไปที่เช่นข้างลานประลอง ท่าทางของเธอสงบนิ่งแต่เต็มไปด้วยความหมายลึกซึ้ง—ราวกับอาคิชิชอบมองพวกเขาครั้งสุดท้ายก่อนจากไปในอดีต เช่นใจเต้นแรง “ลูน่า! หยุดเดี๋ยวนี้!” เขาตะโกน พยายามวิ่งไปห้าม แต่ลอร์ดวาเลนยกหอกขวางไว้ “อย่าเข้าไป!” เซอร์คาเดสยกดาบไฟทั้งสองขึ้นเหนือศีรษะ เปลวไฟลุกโชนเป็นลูกไฟขนาดมหึมา “ตายซะ!” เขาร้อง ลูน่าปิดตาลง สูดลมหายใจลึกด้วยสมาธิสุดท้าย พลังเวทย์ในตัวเธอพุ่งสูงขึ้นชั่วขณะ แสงสีทองเข้มระยิบระยับรอบตัวราวกับดวงดาว เธอโยนโล่เงินทิ้งลงพื้น—ละทิ้งการป้องกันทั้งหมด

ดาบไฟของเซอร์คาเดสพุ่งลงมา ลูน่ายกแขนซ้ายขึ้นรับโดยไม่ลังเล ใบดาบตัดผ่านเนื้อและกระดูก แขนของเธอขาด สะบ้ากระเด็นไปพร้อมเลือดที่พุ่งกระจาย เสียงกริتر้องจากมิลลีดั้งเดิม “ท่านลูน่า!” แต่ลูน่าไม่สะทกสะท้าน เธอใช้พลังทั้งหมดที่เหลือในร่างกายไหลลงไม้เท้า “นี่คือ...ทั้งหมดที่ฉันมี!” เธอตะโกน ลำแสงสีทองขนาดมหึมาพุ่งออกจากไม้เท้า เป็นเวทย์มนต์ที่ทรงพลังที่สุดในชีวิตของเธอ แสงนั้นกลืนเซอร์คาเดสทั้งร่าง เขาค้ำรามลั่นก่อนล้มลงกับพื้น เกราะแดงเพลิงแตกกระจาย ไร้การเคลื่อนไหว โฆษกอสูรตะโกนด้วยความตื่นเต้น “ผู้ชนะ—ลูน่าแห่งลูเมีย! ฝั่งมนุษย์ ดีเสมอ 1-1!” เสียงโห่ร้องจากอสูรนับพันดังสนั่น ทุกคนอึ้งในความกล้าหาญของเธอ

ลูน่าก้มหน้าลง หายใจแผ่วเบา เลือดไหลนองจากแผลที่แขนซ้ายขาด เธอทรุดตัวลงกับพื้นช้า ๆ ร่างไร้เรี่ยวแรง ไคเรนวิ่งเข้าไปรับเธอทันที “ลูน่า!” เขาร้อง ใบหน้าที่เคยเย็นชาเต็มไปด้วยความกังวล เขาอุ้มเธอขึ้นก่อนหันไปตะโกน “นัก

เวทย์ของราชินี—รับมา!” กลุ่มนักเวทย์ในชุดคลุมสีเขียวจากฝั่งราชินีวิ่งมาอย่างรวดเร็ว รับตัวลูน่าไปยังห้องพักเพื่อรักษาอย่างเร่งด่วน เซ็นยืนตัวสั่นด้วยความโกรธ มองไครเรนด้วยดวงตาที่ลุกโชน “ท่าน...ท่านปล่อยให้เธอทำแบบนี้ได้ยังไง?!” เขากำหนดแน่ว อยากพุ่งเข้าใส่ แต่โฆษกตะโกนขัดจังหวะ “คู่ต่อไป—เซ็นแห่งลูเมีย! ปะทะ บรอนน์ หมดเหล็กแห่งอิพริต!” เสียงผู้ชมโห่ร้องดังขึ้นอีกครั้ง เซ็นไม่มีเวลา เขากัดฟันแน่น คว่ำดาบลอยได้สามเล่ม เดินขึ้นเวทีด้วยความโกรธและความกดดัน ข้างหน้าคือบรอนน์ อสูรกายที่ร้ายกาจยิ่งกว่า ร่างกายเต็มไปด้วยเกล็ดแข็งราวเหล็กกล้า ดวงตาแดงก่ำจ้องเขาด้วยรอยยิ้มดุร้าย

ย่อหน้าที่ 5

เสียงระฆังดังก้อง—การต่อสู้เริ่มขึ้นทันที บรอนน์ อสูรกายที่มีเกล็ดสีดำแข็งราวเหล็กกล้า ค้ำรามลันก่อนพุ่งเข้าใส่เซ็นด้วยความเร็วที่ไม่น่าจะเป็นไปได้สำหรับร่างกายขนาดมหึมา หมัดขวาของมันเป็นพวงลงราวค้อนยักษ์ เซ็นยกมือซ้ายขึ้นดาบลอยได้สามเล่มพุ่งออกจากอากาศด้วยพลังเวทย์ ปักลงพื้นเป็นแนวป้องกัน แรงกระแทกจากหมัดของบรอนน์ทำให้ดาบทั้งสามสั่นสะเทือน ฝุ่นควันพุ่งกระจาย เซ็นกระโดดถอยหลัง พลังเวทย์ไหลลงข้อต่อร่างกาย เขาขยับเร็วขึ้นราวสายลม มือขวากำดาบเล่มที่สี่แน่น “ถ้าลูน่าสู้ได้...ข้าก็ต้องทำได้!” เขาตะโกน พุ่งเข้าใส่บรอนน์

เซ็นหมุนตัววัดดาบฟันที่ลำตัวของบรอนน์ ใบดาบตัดผ่านเกล็ดดำอย่างแม่นยำ ตามด้วยดาบลอยได้อีกสองเล่มที่พุ่งตามจากมุมต่าง ๆ เสียงโลหะกระทบเกล็ดดังแหลม บรอนน์ยกแขนป้องกัน แต่เซ็นเร็วกว่า เขาเคลื่อนที่วนรอบด้วยความคล่องตัวที่เพิ่มจากพลังเวทย์ ฟันซ้ำที่ขาและไหล่ของบรอนน์ “ตายซะ!” เซ็นร้อง แต่เมื่อฝุ่นจางลง บรอนน์ยืนนิ่ง รอยยิ้มดุร้ายยังอยู่บนหน้า เกล็ดของมันก็ไม่มีรอยแผลแม้แต่รอยขีด—*not even a scratch*—ราวกับดาบของเซ็นเป็นแค่ไม้จิ้มฟัน “เจ้า...ทำได้แค่นี้หรือ?” บรอนน์คำรามต่ำ ๆ กำหมัดทั้งสองข้างแน่น เสียงข้อต่อดังกร๊อบ ก่อนที่มันจะเหวี่ยงหมัดซ้ายพุ่งใส่เซ็นด้วยพลังที่หนักหน่วงยิ่งกว่าเดิม

เซ็นยกดาบลอยได้ขึ้นป้องกัน แต่แรงปะทะจากหมัดของบรอนน์ทำให้ดาบหนึ่งเล่มหักครึ่ง เขาเซถอยหลัง หายใจถี่จากแรงกระแทกที่ส่งถึงกระดูก มีลึ่ตะโกนจากข้างลาน “ท่านเซ็น สู้ค่ะ!” ผู้ชมอสูรนับพันโห่ร้องด้วยความตื่นเต้น ขณะที่ไครเรนนั่งมองจากมุมหนึ่ง ดวงตายังคงแคบลง ไม่พูดอะไรสักคำ แต่รอยยิ้มจาง ๆ ปรากฏที่มุมปากราวกับเขาคาดการณ์อะไรไว้แล้ว เซ็นกัดฟัน มองร่างของบรอนน์ที่ยืนตระหง่านไร้รอยขีดข่วน “แข็งแกร่งเกินไป...แต่ข้าจะไม่ยอมแพ้!” เขากะชับดาบในมือ ดาบลอยได้ที่เหลือสองเล่มหมุนวนรอบตัวเขาด้วยพลังเวทย์ที่เข้มข้นขึ้น

ย่อหน้าที่ 6

บรอนน์คำรามลั่น ดวงตาแดงก่ำลุกโชนราวเปลวไฟ มันยกหมัดทั้งสองขึ้นสูง “บลัดเรจ!” มันตะโกนสุดเสียง พลังเวทย์สีแดงเข้มระเบิดออกจากร่าง เกล็ดสีดำทั่วตัวสั่นสะเทือน พลังกาย ความเร็ว และความแข็งแกร่งพุ่งถึงขีดสุดในปริบทา หมัดขวาของมันเป็นพวงใส่เซ็นด้วยพลังที่สั่นสะเทือนพื้นหินจนราวเป็นเส้นยาว ดาบลอยได้สองเล่มที่เหลือของเซ็นพุ่งขึ้นขวาง แต่เกล็ดแข็งที่ถูกเสริมด้วยบลัดเรจทุบดาบเล่มแรกแตกเป็นเสี่ยง ๆ เศษโลหะกระจายเต็มลานราวฝนดาวตก “เจ้าจะตายด้วยหมัดข้า!” บรอนน์ตะโกน เสียงดังก้องสะท้อนไปทั่ว หมัดซ้ายตามมาทันทีด้วยความเร็วที่เกือบมองไม่เห็น ดาบลอยได้เล่มสุดท้ายพยายามป้องกัน แต่แรงปะทะมหาศาลทำให้มันหักครึ่งและระเบิดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

เซ็นกัดฟัน หายใจถี่จากแรงกดดันที่ถาโถมเข้ามา เขายกมือขึ้น ใช้พลังเวทย์เคลื่อนย้ายดึงดาบจากมือของทหารอสูรที่ยืนอยู่ข้างลาน ดาบธรรมดาเล่มหนึ่งพุ่งมาลอยอยู่ในอากาศด้วยแสงสีเงินจาง ๆ เขาควบคุมมันให้พุ่งใส่บรอนน์อย่างรวดเร็ว แต่บรอนน์ที่อยู่ในสภาวะบลัดเรจเร็วกว่าที่คาด มันตัวหดหมัดขวาด้วยความดุร้าย “ไร้ประโยชน์!” มันร้อง ดาบ

เล่มนั้นแตกกระจายในการโจมตีครั้งเดียว เสียงโลหะแตกดังก้อง เศษชิ้นส่วนปลิวว่อนไปทั่วลาน เซ็นถอยหลังหนึ่งก้าว มองบรอนน์ที่ยืนตระหง่านด้วยร่างกายที่แข็งแกร่งยิ่งขึ้น เกล็ดสีดำสะท้อนแสงแดดเป็นประกายราวโลหะหลอม พลังเวทย์สีแดงยังคงล้อมรอบหมัดทั้งสองข้าง มันก้าวเข้ามาด้วยความเร็วที่ทำให้อากาศสั่นสะเทือน

โฆษกอสูรตัวเล็กที่มีเขายาวโค้งประกาศผ่านไมค์อีกครั้ง เสียงตื้นตันดังผ่านเครื่องขยายเสียงเวทย์ “ทุกท่าน! นี่คือบลัดเรจ—พลังเวทย์สุดยอดของอสูรชั้นสูง! มันเพิ่มความสับสนของกล้ามเนื้อให้พลังปะทุถึงขีดสุด อัตราการเต้นของหัวใจพุ่งสูงจนเลือดเดือดในเส้นเลือด ประสาทสัมผัสไวราวอสูรล่าเหยื่อ และผิวหนังแข็งแกร่งยิ่งกว่าเกราะเหล็กกล้า!” เสียงโห่ร้องจากผู้ชมดังสนั่น บรอนน์คำรามลั่น “เจ้าจะได้เห็นพลังที่แท้จริง!” มันเหวี่ยงหมัดขวาใส่เซ็นอีกครั้ง พลังจากบลัดเรจทำให้พื้นหินรอบ ๆ แตกร้าวก่อนหมัดจะถึงตัวเขาเสียอีก เซ็นยกมือควบคุมพลังเวทย์สีเงิน พยายามป้องกัน แต่แรงกดดันที่ถาโถมเข้ามาทำให้เขากัดฟันแน่น

เซ็นดึงดาบจากทหารมาใช้แล้วชำเล้า แต่ละเล่มทนได้แค่การปะทะครั้งเดียวก่อนแตกเป็นเสี่ยง ๆ เศษดาบกระจายเต็มลาน ทั้งสาม—เซ็น, บรอนน์, และมิลลี่ที่ยืนดู—ถูกล้อมด้วยซากดาบที่แตกหัก บรอนน์หัวเราะลั่น “เจ้ามีแค่นี้หรือ?” มันก้าวเข้ามา หมัดทั้งสองข้างเหวี่ยงสลับกันเป็นชุดเร็ว ๆ เซ็นยกมือขวาขึ้น ดึงดาบมรดกตระกูล—ดาบเล่มสุดท้ายที่เขาเก็บไว้—ออกจากฝัก ดาบเล่มนี้ทำจากวัสดุพิเศษ สีเงินเข้มสะท้อนแสงแดด หนักแน่นและแข็งแกร่งกว่าดาบใด ๆ เขากะชับมันแน่น “ข้าจะไม่ยอมแพ้!” เขาตะโกน พุ่งเข้าไปสบรอนน์ ดาบฟันลงที่แขนของอสูร เสียงโลหะปะทะเกล็ดดังก้อง แต่เกล็ดของบรอนน์ยังคงไร้รอยขีดข่วน

บรอนน์ได้กลับทันที หมัดขวาพุ่งใส่หน้าอกของเซ็น เขายกดาบป้องกันได้ทัน แต่แรงกระแทกทำให้เขากระเด็นถอยหลังไปชนขอบลาน เลือดไหลจากมุมปาก มือที่กำดาบสั่นสะท้าน บรอนน์ไม่หยุด มันกระโจนตามมา หมัดซ้ายทุบลงพื้นตรงจุดที่เซ็นกลิ้งตัวหลบได้ฉิวเฉียด แรงปะทะทำให้พื้นหินแตกเป็นเสี่ยง ๆ เซ็นลุกขึ้นยืนด้วยขาที่สั่น เหลือดาบเพียงเล่มเดียวในมือ การโจมตีของบรอนน์หนักขึ้นเรื่อย ๆ หมัดแต่ละครั้งเร็วและรุนแรงราวพายุ เซ็นปิดป้องได้บ้าง แต่เริ่มมีรอยฟกช้ำตามแขนและลำตัว เขาหายใจหอบ ดวงตาเต็มไปด้วยความมุ่งมั่นปนความสิ้นหวัง มิลลี่ร้องจากข้างลาน “ท่านเซ็น...อย่ายอมแพ้ค่ะ!” ผู้ชมอสูรนับพันเงียบลง มองการต่อสู้ที่ดูเหมือนเซ็นไม่มีทางชนะ

ย่อหน้าที่ 7

หมัดของบรอนน์พุ่งมาอีกครั้ง เซ็นยกดาบขึ้นป้องกัน แต่พลังในร่างกายแทบไม่เหลือ เขากระเด็นไปกระแทกขอบลาน หายใจหอบ ดวงตาค่อย ๆ หรี่ลงราวกับจะหมดสติ ทันใดนั้น ปานรูปดาวที่คอของเขาเรืองแสงสีเงินอ่อน ๆ ร่างของเขานิ่งไปชั่วขณะ ผู้ชมอสูรนับพันเงียบกริบ มิลลี่ร้องออกมา “ท่านเซ็น!” แต่ในหัวของเซ็น ความมืดกลืนกินทุกอย่าง เขาหลับใหลอยู่ในโลกที่ไร้ขอบเขต จนกระทั่งเสียงนุ่มนวลดังขึ้น “ตื่นสิ เซ็น” เขาสะดุ้ง ร่างกายลอยขึ้นช้า ๆ ในความว่างเปล่า

เซ็นลืมตาขึ้น มินง มองไปรอบ ๆ—ความมืดอันไร้ที่สิ้นสุดล้อมรอบเขา พื้นที่แห่งนี้เต็มไปด้วยหมอกสีเงินบาง ๆ ที่ลอยวนเป็นเกลียวราวสายน้ำไหลช้า ๆ แสงจาง ๆ ส่องจากที่ไหนสักแห่ง สร้างเงาสะท้อนลง ๆ บนหมอก ลมเย็นพัดผ่านเบา ๆ พาเสียงกระซิบแผ่วที่ฟังไม่ชัดมาสู่หู เขาขมวดคิ้ว “เกิด...เกิดอะไรขึ้น?” เขาพูด เสียงแหบแห้ง หันไปเห็นหญิงสาวในชุดคลุมสีขาวยืนอยู่ไม่ไกล ผ่าคลุมของเธอปลิวไสวราวมีลมพัด ดวงตาสีฟ้าอ่อนมองเขาด้วยความสงบ “ที่นี่คือโลกแห่งจิตของเจ้า” เธอตอบ

เซ็นก้าวถอยหลัง “โลกแห่งจิต? ข้ามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร?” เขาถาม หัวใจเต้นแรง เธอก้าวเข้ามาใกล้ “เจ้าเพิ่งสลบไปใน

การต่อสู้ ข้าปลุกเจ้ามาที่นี่” เซ็นตาโต “แล้วเจ้าเป็นใครกัน?” เธอยิ้มบาง ๆ “ข้าชื่อลิเลียนา คิดซะว่าข้าเป็นคนที่ผ่านเข้ามาในจิตของเจ้า...ข้าคือจอมเวทย์ที่เก่งมากคนหนึ่งเลยนะ” เซ็นกำมือแน่น “การต่อสู้ยังไม่จบ! ข้าต้องรีบตื่นขึ้นไป!” เขาตะโกน หันมองความมืดรอบตัวราวจะหาทางออก ลิเลียนายกมือขึ้น “ใจเย็น ๆ เรายังมีเวลา โลกนี้เวลาไม่เดินเหมือนข้างนอก”

เซ็นหยุดชะงัก หันกลับมามองเธอ “ยังมีเวลา? เจ้าหมายความว่ายังไง?” ลิเลียนาก้าวเข้าใกล้ “ก่อนที่เจ้าจะไป ข้าอยากให้เจ้ารู้สิ่งสำคัญบางอย่าง ข้าจะช่วยเจ้า...เจ้ายอมรับคำแนะนำจากจอมเวทย์ที่เจ้าไม่รู้จักอย่างข้าได้ไหม?” เซ็นมองเธอด้วยความลังเล แต่พยักหน้าช้า ๆ “ถ้ามันช่วยให้ข้าชนะ...บอกมา” เธอยิ้มกว้างขึ้น “ดี พลังของเจ้าไม่ใช่แค่การเคลื่อนย้ายธรรมดา เจ้าเคยรู้สิว่ามันต่างจากจอมเวทย์คนอื่น ๆ ไหม?” เซ็นพยักหน้า “ข้ายายของใหญ่ ๆ ได้ยาก...มันเหนียวเกินไป” ลิเลียนาชี้ไปที่หมอกรอบ ๆ “เพราะพลังของเจ้ามันใช้กับสสารขนาดเล็กจำนวนมากได้ดีกว่า ไม่ใช่สสารขนาดใหญ่...มันใช้พลังเท่ากัน แต่ผลต่างกันมาก”

เธอโบกมือ หมอกสีเงินแยกออกเป็นเส้นบาง ๆ “เช่น มนุษย์ต้องการอากาศในการหายใจ ถ้าเจ้าย้ายอากาศรอบตัวคนออกไป เขาจะขาดอากาศทันที” เซ็นตาโต “ย้าย...อากาศ?” ลิเลียนาพยักหน้า “ใช่ และข้ายังมีอะไรให้เจ้าลองอีกเยอะ” เธอยกตัวอย่างต่อ—ชี้ไปที่หมอกแล้วทำให้มันกระจายเป็นจุดเล็ก ๆ หรือรวมกันเป็นก้อน โดยไม่พูดอะไรยาว เซ็นมองด้วยความตั้งใจ ภาพเหล่านั้นสอนเขาแบบไม่ต้องอธิบาย เขาค่อย ๆ เข้าใจพลังของตัวเองผ่านการดู ลิเลียนายิ้ม “ลองใช้มันดู ถึงเวลาที่เจ้าจะตื่นแล้ว” แสงสีเงินพุ่งวาบ โลกแห่งจิตหายไป

ย่อหน้าที่ 8

แสงสีเงินจากโลกแห่งจิตพุ่งวาบ เซ็นลืมตาขึ้น ดวงตาที่เคยพร่ามัวจากความเหนื่อยล้ากลับมามุ่งมั่นและเย็นเยียบ ปานรูปดาวที่คอของเขาเรืองแสงสว่างจ้าชั่วคราว ก่อนค่อย ๆ จางลงราวกับพลังนั้นซ่อนตัวกลับเข้าไปในร่าง ไคเรนที่ยืนมองจากข้างลานตาโตขึ้นทันที ความตื่นเต้นฉวยจับบนใบหน้า เขากำมือแน่น “ในที่สุด...” เขาพึมพำ รอยยิ้มมุมปากกว้างขึ้นราวกับรอคอยช่วงเวลานี้มานาน บรอนน์ที่ยกหมัดเตรียมปิดฉากตะโกนลั่น “ตายซะ!” แต่เซ็นยกมือซ้ายขึ้นอย่างสงบ พลังเวทย์สีเงินพุ่งออกจากปลายนิ้วเป็นคลื่นที่มองเห็นได้ อากาศรอบ ๆ บิดเบี้ยว หมัดของบรอนน์หยุดชะงักกลางอากาศ ก่อนที่ร่างมึนเมาของมันเป็นหลักกระเด็นไปกระแทกขอบลานด้วยพลังที่เพิ่มพูนอย่างน่าตกใจ

เสียงหินแตกดังสนั่น บรอนน์ล้มลงด้วยความงงงวย ลุกขึ้นยืน ดวงตาแดงก่ำมองเซ็นด้วยความฉงน “เจ้า...ทำอะไร?!” มันสัมผัสได้ถึงบางอย่าง—พลังที่หนักแน่นและอันตรายแผ่ออกมาจากเด็กหนุ่มตรงหน้า ผู้ชมอรุณนพพานในอัฒจันทร์เงยบริบ บรรยากาศในลานประลองเปลี่ยนไป อากาศรอบ ๆ หนักอึ้งราวมีแรงกดทับที่มองไม่เห็น มิลลี่ที่ยืนตัวสั่นข้างลานตาโต “ท่านเซ็น...แข็งแกร่งขึ้นแล้ว!” เธอร้องด้วยความดีใจ ลอร์ดวาเลนที่ยืนเคียงราชีนีเซเลสเทียขมวดคิ้ว “พลังนี้...มันไม่ธรรมดา” เขาพูดเบา ๆ ราชีนีเองนั่งนิ่ง ดวงตาทองจ้องจ้องเซ็นราวจะมองทะลุตัวเขา ทุกคนในสนามรับรู้ได้ถึง การเปลี่ยนแปลง—บางอย่างที่ยิ่งใหญ่กำลังตื่นขึ้น

เซ็นลุกขึ้นยืนช้า ๆ ดาบในมือขวาสั่นสะเทือนเล็กน้อย เขาสูดหายใจลึก รู้สึกถึงพลังที่ไหลเวียนในร่างกาย มันแตกต่างจากที่เคย—ละเอียดอ่อนแต่ทรงพลัง เขามองไปที่บรอนน์ “ข้าจะไม่แพ้เจ้า...” เขาพูดด้วยน้ำเสียงต่ำแต่เด็ดขาด บรอนน์กำหมัดแน่น ค้ำรามลั่นก่อนพุ่งเข้าใส่อีกครั้ง แต่คราวนี้ เซ็นยกมือขวาขึ้น อากาศรอบ ๆ บรอนน์สั่นไหวราวถูกควบคุม ฝุ่นและเศษหินเล็ก ๆ ลอยขึ้นจากพื้น ทุกสายตาจ้องไปที่เขา ขณะที่ไคเรนยืนนิ่ง ดวงตาเป็นประกาย “มาแล้ว...พลังที่แท้จริง” เขาพูดกับตัวเอง ความตื่นเต้นในน้ำเสียงยากจะซ่อน

ย่อหน้าที่ 9

บรอนน์คำรามลั่น พลังบลัดเรายังคงลุกโชน ร่างมหิมาของมันพุ่งเข้าใส่เซ็นอีกครั้ง หมัดขวาที่ล้อมด้วยพลังเวทย์สีแดง เข้มพุ่งลงราวค้อนยักษ์ เสียงอากาศแตกดังสนั่น แต่เซ็นยืนนิ่ง ดวงตาคมกริบจับจ้องการเคลื่อนไหวของบรอนน์ เขาสูดลมหายใจลึก รู้สึกถึงโมเลกุลเล็ก ๆ นับล้านในร่างกาย—เลือดที่ไหลเวียนอยู่ในเส้นเลือด หัวใจที่เต้นเป็นจังหวะ และสมองที่ประมวลผลทุกอย่าง เขายกมือขวาขึ้น พลังเวทย์สีเงินพุ่งออกจากปลายนิ้วเป็นเส้นบาง ๆ เขาไม่เคลื่อนไหวยั่ววัตถุภายนอกอีกต่อไป แต่หันมาใช้พลังนั้นกับตัวเอง โมเลกุลของเลือดในร่างกายถูกควบคุมอย่างแม่นยำ—เขาเร่งการไหลของมันให้เร็วขึ้นราวสายน้ำเชี่ยว ทุกหยดเลือดถูกดึงและผลักดันด้วยพลังเวทย์ หัวใจของเขาเต้นแรงขึ้นในพริบตา จากจังหวะปกติพุ่งไปถึงขีดสุดที่เกือบระเบิด อัตราการสูดเพิ่มเป็นสองเท่า สามเท่า ออกซิเจนและพลังงานถูกส่งไปยังกล้ามเนื้อและสมองอย่างรวดเร็วราวพายุ เขารู้สึกถึงการทำงานของสมองที่คมชัดขึ้น—ทุกการเคลื่อนไหวของบรอนน์ ซ้ำลงในสายตาของเขา ราวกับโลกทั้งใบหยุดนิ่งเพื่อให้เขาควบคุม

ร่างกายของเซ็นสั่นสะท้านจากพลังที่พุ่งพล่าน ความร้อนจากเลือดที่ไหลเร็วแผ่ออกมาจากผิวหนัง ปานรูปดาวที่คอของเขาเรืองแสงสีเงินอีกครั้ง เขากระชับดาบในมือขวาแน่น ข้อต่อทุกส่วนในร่างกายเคลื่อนไหวด้วยความเร็วที่เหนือมนุษย์ เขาหันไปมองบรอนน์ที่ยังพุ่งเข้ามาด้วยหมัดขนาดยักษ์ รอยยิ้มเยาะผุดขึ้นบนใบหน้าของเขา “บลัดเรจนั่นเห รอ?” เขาพูดด้วยน้ำเสียงต่ำแต่เต็มไปด้วยการเย้ยหยัน “ข้าจะให้เจ้าเห็นของจริง!” ทันใดนั้น เขากระโจนไปข้างหน้าด้วยความเร็วที่ตาเปล่ามองตามแทบไม่ทัน ดาบในมือฟันลงที่แขนขวาของบรอนน์อย่างแม่นยำ เสียงโลหะปะทะเกล็ดดังก้อง คราวนี้ใบดาบตัดผ่านเกล็ดแข็งที่เคยไร้รอยขีดข่วนได้สำเร็จ เลือดสีแดงเข้มพุ่งกระจายจากแผล บรอนน์คำรามลั่นด้วยความเจ็บปวด ถอยหลังไปหนึ่งก้าว ดวงตาแดงก่ำเบิกกว้างด้วยความตกตะลึง “เจ้า...ทำได้ยังไง?!”

ผู้ชมอสูรนับพันเย็บกริบ มองภาพที่ไม่เคยคาดคิด—มนุษย์ตัวเล็ก ๆ อย่างเซ็นฟันอสูรระดับสูงอย่างบรอนน์จนบาดเจ็บได้ โฆษกอสูรที่มีเขายาวโค้งตะโกนผ่านเครื่องขยายเสียงด้วยความตื่นเต้น “นี่มันอะไรกัน! พลังเวทย์ที่เร่งร่างกายของตัวเองจนถึงขีดสุด—นี่มันบลัดเรจในแบบของมนุษย์ชัด ๆ!” เสียงโห่ร้องดังสนั่นอีกครั้ง แต่คราวนี้เต็มไปด้วยความตื่นตะลึงและความเคารพ ไคเรนยืนนิ่งที่ข้างลาน รอยยิ้มกว้างขึ้น “เยี่ยม...เร็วกว่าที่ข้าคิด” เขาพูดกับตัวเอง ดวงตาเป็นประกายราวกับเห็นชัยชนะที่ใกล้เข้ามา

ย่อหน้าที่ 10

เซ็นไม่หยุดอยู่แค่นั้น ร่างกายที่ถูกเร่งด้วยพลังเวทย์สีเงินยังคงเคลื่อนไหวด้วยความเร็วเหนือมนุษย์ ดวงตาของเขาลุกโชนด้วยความมุ่งมั่น เขากระโจนเข้าใส่บรอนน์อีกครั้ง ดาบในมือขวาฟันลงซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทุกการโจมตีแม่นยำและรุนแรงราวพายุหมุน ใบดาบตัดผ่านเกล็ดแข็งของบรอนน์ที่แขน ขา และลำตัว เลือดสีแดงเข้มพุ่งกระจายออกจากร่างมหิมาของอสูรราวน้ำพุ บรอนน์คำรามลั่น ถอยหลังไปหลายก้าว พยายามยกหมัดโต้กลับ แต่ความเร็วของเซ็นในสถานะที่เขาเรียกว่า “บลัดเรจ” ทำให้มันตามไม่ทัน “เจ้า...เป็นมนุษย์จริง ๆ หรือ?!” บรอนน์ตะโกน เสียงแหบแห้งเต็มไปด้วยความเจ็บปวดและความสับสน เลือดไหลนองจากบาดแผลทั่วร่าง เกล็ดที่เคยแข็งเกร็งเริ่มแตกเป็นเสี่ยง ๆ

เซ็นหายใจถี่ หยาดเหงื่อไหลลงจากหน้าผาก แต่เขาไม่หยุด เขาก้าวถอยหลังเล็กน้อย มองไปรอบลานที่เต็มไปด้วยเศษดาบที่แตกหักจากการต่อสู้ก่อนหน้านี้—ซากของดาบที่เขาเคยดึงมาจากทหารและถูกบรอนน์ทุบจนพัง เขายกมือซ้ายขึ้น พลังเวทย์สีเงินพุ่งออกจากปลายนิ้วอีกครั้ง คราวนี้นั้นไหลไปควบคุมเศษดาบนับร้อยที่กระจายอยู่บนพื้น เศษโลหะเล็ก ๆ เหล่านั้นสั่นสะท้าน ก่อนลอยขึ้นจากพื้นราวกลีบดอกไม้ที่ปลิวไสวในสายลม ผู้ชมอสูรนับพันตาโตด้วยความตื่นตะลึง—ภาพนั้นงดงามและน่าสะพรึงกลัว เศษดาบแต่ละชิ้นสะท้อนแสงแดดเป็นประกายระยิบระยับ ก่อนที่เซ็นจะสะบัดมือลง เสียงคำรามต่ำดังจากลำคอ “จบชะที!”

เศษดาบนับร้อยพุ่งเข้าใส่บรอนน์พร้อมกันราวพายุฝนโลหะ ใบมีดเล็ก ๆ แต่ละชิ้นเคลื่อนที่ด้วยความเร็วและแม่นยำ ราวมีชีวิต เจาะผ่านเกล็ดที่เหลือของบรอนน์ ฝังลึกเข้าไปในร่างกาย เลือดพุ่งกระจายออกจากทุกทิศทาง บรอนน์ยกแขนขึ้นป้องกันใบหน้า แต่ไร้ประโยชน์ เศษดาบตัดผ่านเนื้อและกระดูกอย่างไม่ปราณี มันทรุดเขาลง ค่ำรามครึ่งสุดท้ายด้วยเสียงที่แผ่วเบา “เจ้า...แข็งแกร่งเกินไป...” ก่อนที่ร่างม้ามจะล้มลงกับพื้น เลือดไหลนองเป็นแอ่งสีแดงเข้มรอบตัว เศษดาบที่ลอยอยู่ในอากาศค่อย ๆ ตกลงสู่พื้นราวกลีบดอกไม้ที่ร่วงหล่นหลังพายุสงบ โคมะกอสุระตะโกนขึ้นด้วยความตื่นตะลึง “ผู้ชนะ—เซ็นแห่งลูเมีย! ฝั่งมนุษย์นำ 2-1! บรอนน์พ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง!” เสียงโห่ร้องจากผู้ชมดังสนั่นไปทั่วลานประลอง

เซ็นยืนหอบหายใจ ดาบในมือขวายังคงสั่นจากพลังที่ใช้ไป เขามองร่างของบรอนน์ที่นอนนิ่งอยู่บนพื้นด้วยสายตาที่ปะปนไปด้วยความเหนื่อยล้าและความภาคภูมิใจ มีลสิ่งวิ่งเข้ามาข้างลาน ตะโกนด้วยน้ำตาคลอ “ท่านเซ็น! ท่านสุดยอดมาก!” ไคเรนลุกขึ้นยืนจากที่นั่ง รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ผุดขึ้นบนใบหน้า “ไม่เลวเลย...เกินคาดจริง ๆ” เขาพูดเบา ๆ ดวงตาเป็นประกายราวกับเห็นอนาคตที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ ราชินเซเลสเทียนนั่งนิ่งบนบัลลังก์ ดวงตาสีทองจับจ้องเซ็นด้วยความสนใจที่เพิ่มขึ้น ขณะที่ลอร์ดวาเลนพิมพ์ “พลังนี้...มันอาจเปลี่ยนทุกอย่างได้” การต่อสู้จบลงด้วยชัยชนะที่ไม่มีใครคาดคิด และเซ็นได้พิสูจน์แล้วว่าเขาไม่ใช่แค่มนุษย์ธรรมดาอีกต่อไป